

34-35-36-37-38

Handelingen -39-40-41-42-43

VLAAMSE RAAD

ZITTING
1984-1985

Vergaderingen van juni 1985

SUBSIDIERING PRIVAATRECHTELIJKE NEDERLANDSTALIGE ARCHIEF- EN
DOCUMENTATIECENTRA
SUBSIDIEREGELING POLITIEKE VORMINGSINSTELLINGEN
WIJZIGING WAARBORGGRENS GEWEST BEVORDERING ECONOMISCHE EXPANSIE
PREVENTIEF BEDRIJFSBELEID
SOCIAAL-ECONOMISCHE RAAD VAN VLAANDEREN
SUBSIDIEREGELING NEDERLANDSTALIG ONTWIKKELINGSWERK VOOR
VOLWASSENEN
SUBSIDIERING PARTICULIERE SPORTINFRASTRUCTUUR
ERKENNING NIET-OPENBARE TELEVISIEVERENIGINGEN
VERBREIDING AUDIOVISUELE PROGRAMMA'S VAN PLAATSELIJK BELANG
WIJZIGING EN AANVULLING WET RUIMTELIJKE ORDENING EN STEDEBOUW
WIJZIGINGJACHTWET
BEVOEGDHEID GEMEENSCHAP PERSOONSGEBONDEN AANGELEGENHEDEN
BIJZONDERE JEUGDBIJSTAND
ADMINISTRATIEF TOEZICHT OP GEMEENTEN
MOTIE VOORKOMING DISCRIMINATIE IDEOLOGISCHE EN FILOSOFISCHE REDENEN
OMVORMING COMMISSARIAAT-GENERAAL INTERNATIONALE CULTURELE
SAMENWERKING
SAMENWERKINGSAKKOORD MET DUITSTALIGE GEMEENSCHAP
MILIEUVERGUNNING
BELEID GEMEENSCHAP INTERNATIONALE CULTURELE SAMENWERKING

Inhoud

Nr. 34 Maandag 24 juni 1985 Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1123

Ontwerpen van decreet
Indiening en verwijzing, blz. 1123

Voorstellen van decreet
Indiening en verwijzing, blz. 1123

Ontwerp van resolutie
Indiening en verwijzing, blz. 1124

Voorstellen van resolutie
Indiening en verwijzing, blz. 1124

Advies van de Raad van State
Indiening en verwijzing, blz. 1124

Verslagen
Indiening, blz. 1124

Aanvullend verslag
Indiening, blz. 1125

Motie
Indiening, blz. 1125

Opmerking van het Rekenhof
Indiening, blz. 1125

Interpellatie (R.v.O. art. 67)
Indiening, blz. 1125

Dringende vraag (R.v.O. art. 66, 5)
Dringende vraag van de heer J. DeMol tot de heer P. Akkermans, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud, over de plannen om Nieuwdonk-B erlare uit te bouwen tot een recreatiecentrum, blz. 1125

Vragen (R.v.O. art. 66)
Vraag van mevrouw M. Tyberghien-Vandenbussche tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Cultuur, over de aankoop, de verhuring en de bestemming van de Villa Maritza te Oostende, blz. 1126

Vraag van de heer D. Vervaeet tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Cultuur, over de onverantwoorde televisie-uitzending, door de BRT, van de gewelddaden die de voetbalmatch Juventus-Liverpool voorafgingen, blz. 1127

Vraag van de heer F. Geyselings tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Waterbeleid en Onderwijs, over het waterzuiveringsbeleid en het reinigen van de oppervlaktewateren, blz. 1128

Vraag van de heer D. Vervaeet tot de heer R. De Wulf, Gemeenschapsminister van Gezondheidsbeleid, en de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Waterbeleid en Onderwijs, over de loodvergiftiging ten gevolge van schilderwerk aan hoogspanningsmasten

Vraag van de heer J. Valkeniers tot de heer R. De Wulf, Gemeenschapsminister van Gezondheidsbeleid, en de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Waterbeleid en Onderwijs, over de loodvergiftiging ten gevolge van schilderwerk aan hoogspanningsmasten, blz. 1128

Vraag van de heer E. Baldewijns tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Waterbeleid en Onderwijs, over het storten van vliegass te Genk-Sledderlo, blz. 1129

Voorstel van decreet van de heer A. De Beul c.s. houdende erkenning en subsidiëring van de privaatrechtelijke Nederlandstalige archief- en documentatiecentra – 308 (1984-1985) – Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking, blz. 1130
Sprekers : de heren P. Breyne, verslaggever, W. Seeuws, L. Dierickx, A. De Beul, Minister K. Poma

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1133

Voorstel van decreet van de heren G. Verhaegen, E. Beysen, J. Van Elewyck en P. Van Grembergen houdende de subsidie-regeling van het Nederlandstalig sociaal-cultureel vormingswerk met volwassenen in politieke vormingsinstellingen – 331 (1984-1985) – Nrs. 1 tot 3

Algemene bespreking, blz. 1135
Sprekers : de heren W. Seeuws, verslaggever, E. Beysen, G. Verhaegen, L. Dierickx, J. Van Elewyck

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1143

Ontwerp van decreet houdende wijziging van artikel 2 van het decreet van 16 juni 1981 tot vaststelling van de grens der verbintenissen van de waarborg van het Vlaamse Gewest bij toepassing van de wet van 17 juli 1959 tot uitvoering en ordening van maatregelen tot bevordering van de economische expansie en de oprichting van nieuwe industrieën en de wet van 30 december 1970 op de economische expansie – 307 (1984-1985) – Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking, blz. 1147
Sprekers : de heren P. Deprez, verslaggever, O. Van Ooteghem, Minister H. Schiltz

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1149

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1150

Nr. 35 Maandag 24 juni 1985 Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1151

Ontwerp van decreet houdende oprichting van een Vlaamse Commissie voor Preventief Bedrijfsbeleid – 299 (1984-1985) – Nrs. 1 tot 5

Algemene bespreking, blz. 1151
Sprekers : de heren P. Deprez, verslaggever, A. Denys, N. De Batselier, M. Olivier, O. Van Ooteghem, Minister G. Geens

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1161
Spreker : de heer L. Bril

Ontwerp van decreet op de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen – 304 (1984-1985) – Nrs. 1 tot 8

Algemene bespreking, blz. 1165
Sprekers : de heren M. Olivier, L. Bril, O. Van Ooteghem, N. De Batselier

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1169
Sprekers : de heer O. Van Ooteghem, Minister G. Geens

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1172

Nr. 36 Dinsdag 25 juni 1985 Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1173

Ontwerp van decreet houdende de subsidieregeling van projecten en organisaties inzake het Nederlandstalig ontwikkelingswerk voor volwassenen en specifieke subsidieregeling voor bijzondere doelgroepen en problemen in het kader van het Nederlandstalig sociaal-cultureel vormings- en ontwikkelingswerk – 315 (1984-1985) – Nrs. 1 tot 4

Algemene bespreking, blz. 1173
Sprekers : de heren M. Decoster, verslaggever, P. Breyne, W. Seeuws, L. Dierickx, E. Beysen, A. De Beul, Minister K. Poma

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1183
Spreker : Minister K. Poma

Voorstel van decreet van de heer A. Diegenant c.s. houdende subsidiëring van werken tot het oprichten en/of verbeteren van private sportinfrastructuur – 24 (1981-1982) – Nrs. 1 tot 5

Algemene bespreking, blz. 1190
Sprekers : de heren P. Breyne, verslaggever, W. Seeuws, A. Diegenant, Minister K. Poma

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1198

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1199

Nr. 37 Dinsdag 25 juni 1985 Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1201

Voorstel van decreet

Indiening en verwijzing, blz. 1201

Advies van de Raad van State

Indiening en verwijzing, blz. 1201

Motie van orde

Voorstel tot verdaging van een beraadslaging, blz. 1201

Sprekers : de heren A. DeBeul, J. Van Elewycq, mevrouw M. Smet, Minister K. Poma, mevrouw W. Demeester-De Meyer

Interpellatie (R.v.O. art. 67)

Interpellatie van de heer J. De Mol tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Cultuur, over de instandhouding van het cultureel patrimonium en de monumenten die eigendom zijn van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, blz. 1203

Sprekers : de heer J. De Mol, Minister K. Poma

Ontwerp van decreet betreffende het overbrengen van klank- en televisieprogramma's in de radiodistributie- en teledistributienetten en betreffende de erkenning van niet-openbare televisieverenigingen – 303 (1984-1985) – Nrs. 1 tot 9

Voorstel van decreet van de heer H. Van Rompaey c.s. houdende regeling van het verbreiden van audiovisuele programma's van plaatselijk belang via de netten voor distributie van radio-omroepuitzendingen in de woningen van derden – 221 (1982-1983) – Nrs. 1 en 2

Stemming over het voorstel tot verdaging van de beraadslaging, blz. 1206

Spreker : de heer J. Van Elewycq

Algemene bespreking, blz. 1206

Sprekers : de heren I. Van Belle, Minister K. Poma, H. Van Rompaey, J. Van Elewycq, G. Verhofstadt, G. Temmerman, A. De Beul, L. Van den Bossche, J. De Seranno, E. Beysen, mevrouw M. Van Puymbroeck

Ontwerp van decreet betreffende het overbrengen van klank- en televisieprogramma's in de radiodistributie- en teledistributienetten en betreffende de erkenning van niet-openbare televisieverenigingen – 303 (1984-1985) – Nrs. 1 tot 9

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1239

Sprekers : de heren J. Van Elewycq, Minister K. Poma, de heren A. De Beul, L. Van den Bossche, I. Van Belle, G. Verhaegen

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1253

Nr. 38 **Woensdag 26 juni 1985**
Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1255

Advies van de Raad van State

Indiening en verwijzing, blz. 1255

Voorstel van decreet van de heer T. Kelchtermans c.s. houdende wijziging van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van stebouw

Algemene bespreking, blz. 1255

Sprekers : de heren J. De Mol, J. Leclercq, H. Van Rompaey, verslaggever, T. Kelchtermans, Minister Akkermans

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1262

Spreker : de heren J. De Mol, H. Van Rompaey

Ontwerp van decreet houdende wijziging van de jachtwet van 28 februari 1882 – 310 (1984-1985) – Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking, blz. 1264

Sprekers : de heren E. Desutter, verslaggever, G. Temmerman, L. Dieckx, Minister P. Akkermans, J. De Mol

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1274

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1275

Nr. 39 **Woensdag 26 juni 1985**
Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1277

Voorstel van decreet

Indiening en verwijzing, blz. 1277

Nota over de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap inzake persoonsgebonden aangelegenheden

Ontwerp van resolutie

– 312 (1984-1985) – Nrs. 1 tot 3

Debat, blz. 1277

Sprekers : de heren P. Tant, verslaggever, W. Peeters, E. Beysen, G. Verhaegen, Minister G. Geens

Ontwerp van decreet inzake bijzondere j eugdbij stand

– 309 (1984-1985) – Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking, blz. 1287

Sprekers : de heren A. Bourgeois, verslaggever, G. Verhaegen, E. De Groot, L. Van den Bossche, D. Vervaeke

Advies van de Raad van State

Indiening en verwijzing, blz. 1296

Ontwerp van decreet inzake bijzondere j eugdbij stand

– 309 (1984-1985) – Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking (Voortzetting), blz. 1296

Spreker : Minister R. Steyaert

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1298

Ontwerp van decreet houdende vaststelling, voor het Vlaamse Gewest, van regelen betreffende de organisatie van de procedure alsook de uitoefening van het administratief toezicht op de gemeenten – 321 (1984-1985) – Nrs. 1 en 2

Voorstel tot verwijzing naar Commissie, blz. 1305

Sprekers : Minister M. Galle, de heren J. Van Elewycq, A. De Beul, G. Verhaegen, E. Beysen, E. Vankeirsbilck, P. Tant

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1307

Interpellaties (R.v.O. art. 67)

Interpellatie van de heer D. Vervaeke tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Waterbeleid en Onderwijs, over de vaagheid en de onduidelijkheid van de directe planning van het Ontwerpplan Afvalstoffen 1986-1990, Deel Vlaams-Brabant

Interpellatie van de heer F. Geyselings tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van leefmilieu, Waterbeleid en Onderwijs, over het Ontwerpplan Afvalstoffen 1986-1990, blz. 1307

Sprekers : de heren D. Vervaeke, F. Geyselings, D. Horlait, Minister J. Lenssens

Interpellatie van de heer F. Geyselings tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Leefmilieu Waterbeleid en Onderwijs, over de beveiliging van de bevolking tegen brand- en explosiegevaar in de nabijheid van opslagplaatsen van vloeibaar gas, blz. 1313

Sprekers : de heer F. Geyselings, Minister J. Lenssens

Indiening van moties, blz. 1316

Interpellatie van de heer F. Geyselings tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Waterbeleid en Onderwijs, over het laks beleid en de tekortkomingen in verband met milieuproblemen nabij stortplaatsen en de watervervuiling in het bijzonder, blz. 1317

Sprekers : de heer F. Geyselings, Minister J. Lenssens

Indiening van moties, blz. 1321

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1321

Nr. 40 **Donderdag 27 juni 1985**
Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1323

Interpellaties (R.v.O. art. 67) (Voortzetting)

Interpellatie van de heer J. Dupré tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van

Economie en Werkgelegenheid, over de verheffing van het Arrondissement Turnhout van ontwikkelingszone categorie 2 naar ontwikkelingszone categorie 1 en de verlening van dezelfde EFRO-steun aan het Arrondissement Turnhout als aan de Provincie Limburg, blz. 1323

Sprekers : de heren J. Dupré, J. Sleeckx, Minister G. Geens

Samenstelling van een Commissie

Wijziging onder de plaatsvervangende leden, blz. 1329

Interpellaties (R.v.O. art. 67) (Voortzetting)

Interpellatie van de heer T. Kelchtermans tot de heer J. Buchmann, Gemeenschapsminister van Huisvesting, over de problemen in de sector sociale huisvesting, blz. 1329

Sprekers : de heer T. Kelchtermans, Minister J. Buchmann

Interpellatie van de heer E. De Groot tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsmi-
nister van Economie en Werkgelegenheid, over de houding van de Vlaamse Executieve ten opzichte van de economische reconversie van de Rupelstreek, blz. 1323

Sprekers : de heer E. De Groot, Minister G. Geens

Interpellatie van de heer F. Piot tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over de houding van de Vlaamse Executieve in verband met de gewenste verlenging van het statuut van ontwikkelingszone van Noord-Hageland, blz. 1336

Sprekers : de heer F. Piot, Minister G. Geens

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1339

minister van Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud, over de toenemende bodemerosie ten gevolge van de ruilverkaveling van landbouwgronden, blz. 1341

Sprekers : de heren F. Geyselings, J. De Seranno

Voorstel van decreet

Indiening en verwijzing, blz. 1345

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1345

Voorstel van decreet van de heer A. De Beul c.s. houdende erkenning en subsidiëring van de privaatrechtelijke Nederlandstalige archief- en documentatiecentra – 308 (1984-1985) – Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming, blz. 1345

Sprekers : de heren L. Dierickx, F. Swaelen

Voorstel van decreet van de heren G. Verhaegen, E. Beysen, J. Van Elewycq en P. Van Grembergen houdende de subsidie-regeling van het Nederlandstalig sociaal-cultureel vormingswerk met volwassenen in politieke vormingsinstellingen – 331 (1984-1985) – Nrs. 1 tot 3

Aangehouden stemmen, blz. 1346

Hoofdelijke stemming, blz. 1347

Spreker : de heer L. Dierickx

Ontwerp van decreet houdende wijziging van artikel 2 van het decreet van 16 juni 1981 tot vaststelling van de grens der verbintenissen van de waarborg van het Vlaamse Gewest bij toepassing van de wet van 17 juli 1959 tot uitvoering en ordening van maatregelen tot bevordering van de economische expansie en de oprichting van nieuwe industrieën en de wet van 30 december 1970 op de economische expansie – 307 (1984-1985) – Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming, blz. 1348

Ontwerp van decreet houdende oprichting van een Vlaamse Commissie van Preventief Bedrijfsbeleid

– 299 (1984-1985) – Nrs. 1 tot 5

Aangehouden stemmen, blz. 1349

Sprekers : de heren N. De Batselier, R. Declercq

Hoofdelijke stemming, blz. 1350

Sprekers : de heren E. Beysen, N. De Batselier

Ontwerp van decreet op de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen – 304 (1984-1985) – Nrs. 1 tot 8

Aangehouden stemmen, blz. 1352

Spreker : de heer J. Van Elewycq

Hoofdelijke stemming, blz. 1356

Spreker : de heer N. De Batselier

Ontwerp van decreet betreffende het overbrengen van klank- en televisieprogramma's in de radiodistributienetten en betreffende de erkenning van niet-openbare televisieverenigingen

– 303 (1984-1985) – Nrs. 1 tot 9

Motie ter voorkoming van discriminatie om ideologische en filosofische redenen – 342 (1984-1985) – Nr. 1, blz. 1357

Spreker : de heer J. Van Elewycq

Ontwerp van decreet houdende subsidiëring van projecten en organisaties inzake het Nederlandstalig ontwikkelingswerk voor volwassenen en specifieke subsidiëring voor bijzondere doelgroepen en problemen in het kader van het Nederlandstalig sociaal-cultureel vormings- en ontwikkelingswerk – 315 (1984-1985) – Nrs. 1 tot 4

Aangehouden stemmen, blz. 1358

Hoofdelijke stemming, blz. 1359

Voorstel van decreet van de heer A. Diegenant c.s. betreffende de subsidiëring van het oprichten, verbeteren en/of aankopen van private sportinfrastructuur – 24 (1981-1982) – Nrs. 1 tot 5

Hoofdelijke stemming, blz. 1360

Voorstel van decreet van de heer T. Kelchtermans c.s. houdende wijziging van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw – 286 (1984-1985) – Nrs. 1 tot 3

Aangehouden stemming, blz. 1361

Hoofdelijke stemming, blz. 1362

Sprekers : de heren J. Leclercq, J. De Mol

Ontwerp van decreet houdende wijziging van de jachtwet van 28 februari 1882 – 310 (1984-1985) – Nrs. 1 tot 3

Aangehouden stemmen, blz. 1363

Spreker : de heer L. Dierickx

Hoofdelijke stemming, blz. 1364

Sprekers : de heren G. Temmerman, J. De Mol

Nota over de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap inzake persoonsgebonden aangelegenheden

Ontwerp van resolutie

– 312 (1984-1985) – Nrs. 1 tot 3

Hoofdelijke stemming, blz. 1366

Ontwerp van decreet inzake bijzondere jeugdbijstand

– 309 (1984-1985) – Nrs. 1 tot 3

Aangehouden stemming, blz. 1367

Hoofdelijke stemming, blz. 1368

Sprekers : de heren L. Van den Bossche, D. Vervaeke

Moties tot besluit van de interpellatie van de heer J. De Mol tot de heer P. Akkermans, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud, over de bescherming van de vos in Vlaanderen

Hoofdelijke stemming, blz. 1369

Nr. 41 **Donderdag 27 juni 1985**
 Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1341

Advies van de Raad van State

Indiening en verwijzing, blz. 1341

Samenstelling van een Commissie

Wijziging onder de plaatsvervangende leden, blz. 1341

Motie van orde

Voorstel tot aanvulling van de agenda, blz. 1341

Sprekers : de heren J. De Seranno, J. Van Elewycq

Interpellaties (R.v.O. art. 67) (Voortzetting)

Interpellatie van de heer F. Geyselings tot de heer P. Akkermans, Gemeenschapsmi-

Samenstelling van een commissie

Wijziging onder de vaste leden, blz. 1370

Motie van orde

Voorstel tot aanvulling van de agenda, blz. 1370

Sprekers : de heren J. De Seranno, J. Van Elewyck, G. Verhaegen, J. Leclercq

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1371

Nr. 42

Vrijdag 28 juni 1985
Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1373

Samenstelling van een commissie

Wijziging onder de vaste leden, blz. 1373

Ontwerp van decreet houdende omvorming van het Commissariaat-Generaal voor de Internationale Culturele Samenwerking van de Nederlandse Cultuurgemeenschap in België, opgericht bij decreet van 8 juli 1980, tot Commissariaat-Generaal voor de Internationale Samenwerking van de Vlaamse Gemeenschap – 335 (1984-1985) – Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking, blz. 1373

Sprekers : de heren C. De Cooman, verslaggever, H. Van Wambeke, P. Van Grembergen, E. Beysen, Minister J. B. uchmann

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1379

Ontwerp van decreet houdende goedkeuring van het samenwerkingsakkoord tussen de Vlaamse Gemeenschap en de Duitstalige Gemeenschap ondertekend te Alden Biesen op 22 mei 1985 – 336 (1984-1985) – Nr. 1

Algemene bespreking, blz. 1380

Sprekers : de heren H. Van Wambeke, verslaggever, P. Van Grembergen, G. Verhaegen, mevrouw M. Van Puymbroeck, Minister J. Buchmann

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1383

Voorstel van resolutie van de heer H. Suykerbuyk betreffende het beleid van de Vlaamse Gemeenschap inzake de internationale culturele samenwerking – 337 (1984-1985) – Nrs. 1 tot 3

Bespreking, blz. 1383

Sprekers : de heren H. Van Wambeke, verslaggever, P. Van Grembergen, E. Beysen

Samenstelling van een commissie

Wijziging onder de vaste leden, blz. 1386

Ontwerp van decreet betreffende de milieuvergunning – 291 (1984-1985) – Nrs. 1 tot 18

Voorstel van decreet van de heer L. Vanvelthoven c.s. houdende reglementering voor de hinderlijke inrichtingen – 282 (1984-1985) – Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking, blz. 1387

Sprekers : mevrouw J. DeLoore-Raeymaekers, verslaggever, de heren L. Vanvelthoven, Minister J. Lenssens, de heren G. Verhaegen, J. Bosmans

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1394

Nr. 43

Vrijdag 28 juni 1985
Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1395

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1395

Mededeling van de Voonitter

Beslissing van het College van Voorzitters van de Wetgevende Kamers, van de Vlaamse Raad en van de Conseil de la Communauté française over de ontvanke-lijkheid van de motie van de heren J. Van Elewyck en A. DeBeule c.s. ter voorkoming van discriminatie om ideologische en filosofische redenen, blz. 1395

Ontwerp van decreet betreffende de milieuvergunning

– 291 (1984-1985) – Nrs. 1 tot 19

Voorstel van decreet van de heer L. Vanvelthoven c.s. houdende reglementering voor de hinderlijke inrichtingen – 282 (1984-1985) – Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking (Voortzetting), blz. 1396

Sprekers : de heer J. DeMol, mevrouw O. Lefeber, de heer L. Dierickx, Minister M. Galle, Minister J. Lenssens

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1407

Sprekers : de heer J. De Mol, Minister J. Lenssens, de heren P. Matthys, F. Geyselings, J. Leclercq, L. Vanvelthoven

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1426

Sprekers : Minister M. Galle, de heren G. Temmerman, V. Vanderheyden, J. Desseyn, J. Van Elewyck, G. Verhaegen, P. Van Grembergen, M. Olivier

Ontwerp van decreet houdende vaststelling voor het Vlaamse Gewest, van regelen betreffende de organisatie van de procedure alsook de uitoefening van het administratief toezicht op de gemeenten – 321 (1984-1985) – Nrs. 1 tot 7

Algemene bespreking, blz. 1427

Sprekers : de heren E. Vankeirsbilck, verslaggever, J. Desseyn, Minister M. Galle

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1435

Voorstel van decreet van de heer E. Desut-

ter houdende aanvulling van artikel 58 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedebouw – 66 (1981-1982) – Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking, blz. 1440

Spreker : de heer R. Van Rompaey, verslaggever

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1440

Ontwerp van decreet houdende omvorming van het Commissariaat-Generaal voor de Internationale Culturele Samenwerking van de Nederlandse Cultuurgemeenschap in België, opgericht bij decreet van 8 juli 1980, tot Commissariaat-Generaal voor de Internationale Samenwerking van de Vlaamse Gemeenschap – 335 (1984-1985) – Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming, blz. 1440

Spreker : mevrouw M. Van Puymbroeck

Ontwerp van decreet houdende goedkeuring van het samenwerkingsakkoord tussen de Vlaamse Gemeenschap en de Duitstalige Gemeenschap, ondertekend te Alden Biesen op 22 mei 1985

Hoofdelijke stemming, blz. 1442

Voorstel van resolutie van de heer H. Suykerbuyk betreffende het beleid van de Vlaamse Gemeenschap inzake de internationale culturele samenwerking – 337 (1984-1985) – Nrs. 1 tot 3

Hoofdelijke stemming, blz. 1442

Ontwerp van decreet betreffende de milieuvergunning

– 291 (1984-1985) – Nrs. 1 tot 19

Aangehouden stemmen, blz. 1443

Sprekers : de heren D. Vervaeke, L. Vanvelthoven, J. DeMol, Minister J. Lenssens

Hoofdelijke stemming, blz. 1452

Sprekers : de heren L. Vanvelthoven, J. De Mol

Ontwerp van decreet houdende vaststelling, voor het Vlaamse Gewest van regelen betreffende de organisatie van de procedure alsook de uitoefening van het administratief toezicht op de gemeenten – 321 (1984-1985) – Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming, blz. 1453

Voorstel van decreet van de heer E. Desutter houdende aanvulling van artikel 58 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedebouw – 66 (1981-1982) – Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming, blz. 1454

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1455

37 e vergadering

Dinsdag 25 juni 1985
Middagvergadering

VOORZITTER : de heer J. Pede

– *De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.*

– *De vergadering wordt geopend om 14 uur.*

De Voorzitter : Dames en heren, de vergadering is geopend.

BERICHTEN VAN VERHINDERING

M. Huyghebaert ; gezondheidsredenen.

J. Gabriels, L. Pans, L. Van den Brande, M. Vandenhove ; ambtsverplichtingen.

VOORSTEL VAN DECREET

Indiening en verwijzing

De Voonitter : Het volgende voorstel van decreet werd ingediend :

- Voorstel van decreet van de heer A. Coppieters C.S. houdende bestrijding van de leegstand - 340 (1984-1985) - Nr. 1
Verwezen naar de Commissie voor Huisvesting

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

Indiening en verwijzing

De Voorzitter : Het volgende advies van de Raad van State werd ingediend:

- Advies van de Raad van State over het voorstel van decreet van mevrouw J. De Loore-Raeymaekers C.S. houdende oprichting van een Vlaams Planbureau - 159 (1982-1983) - Nr.2
Verwezen naar de Commissie voor Economisch, Tewerkstellings- en Energiebeleid.

MOTIE VAN ORDE

Voorstel tot verdaging van een beraadslaging

De Voonitter : Met toepassing van artikel 37, punt 1, littera d van het Reglement van Orde, werd door de heren De Beul en Van Elewyck een voorstel tot verdaging ingediend, luidend als volgt :

„De Vlaamse Raad beslist de beraadslaging over punt 7 van de agenda : het ontwerp van decreet nummer 303 en het voorstel van decreet nummer 221, te verdagen.”

De toelichting luidt als volgt :

„De officieuze bespreking die thans aan gang zijn tussen de BRT en vertegenwoordigers van de dag- en weekbladpers geven goede hoop op het be-

reiken van een akkoord dat de instemming van alle politieke fracties kan wegdragen

Het in de maak zijnde akkoord zal evenwel zeer sterk afwijken van de inhoud van het voorliggend ontwerp van decreet nummer 303.

Het lijkt derhalve verantwoord de beraadslaging over dit decreet te verdagen, teneinde overbodig wetgevend werk te verrichten en de mogelijkheid tot aanpassing van de bepalingen van het decreet aan de nieuwe omstandigheden mogelijk te maken.”

De heer De Beul heeft het woord.

De heer A. De Beul (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, het is op dit ogenblik een publiek geheim, iedereen weet het immers, dat er officieuze besprekingen aan de gang zijn tussen de BRT en vertegenwoordigers van de dag- en weekbladpers om een samenwerkingsakkoord te bereiken wat betreft het runnen van het eerste en het tweede televisienet.

Dat akkoord heeft ook betrekking op het toewijzen van de handelsreclame en op de informatie die op beide netten zou worden gegeven Het handelt eveneens over eventueel alternatieve nieuwsuitzendingen die mede zouden worden verzorgd door de pers.

Volgens ons wijken de consequenties van het akkoord dat in de maak is dermate af van wat wordt vermeld in het decreet, dat wij nu bespreken, dat het ons opportuun lijkt om het tot stand komen van dat akkoord af te wachten en daarna eventueel ons decreet aan

De Beul

te passen aan de nieuwe situatie, die door dat akkoord zou worden gescha- pen.

Derhalve vragen wij de bespreking van dit decreet te verdagen. We kun- nen ze eventueel hernemen in de loop van de maand september, en dan het decreet aanpassen aan het akkoord dat tegen die tijd ongetwijfeld tot stand zal zijn gekomen. Dan kunnen wij in de eerste weken van oktober over het decreet stemmen in openba- re vergadering.

Ik wijs erop dat ongeveer alle politie- ke strekkingen vertegenwoordigd zijn bij deze besprekingen tussen de BRT en de dag- en weekbladpers, en dat bij allen de hoop leeft dat het akkoord werkelijkheid zal worden.

Ik herhaal dat wij het in deze omstan- digheden niet opportuun achten nu decreetgevend werk te verrichten dat onmiddellijk onbruikbaar zal blij- ken door het totstandkomen van dat ak- koord.

De Voorzitter : Aangezien niemand het woord vraagt over deze aangele- genheid, stel ik voor ons hier niet on- middellijk over uit te spreken, maar de Vlaamse Raad te raadplegen.

Ondertussen stel ik voor de interpellat- ies te laten doorgaan om geen tijd te verliezen. Is de Raad het hiermee eens ?

De heer Van Elewyck heeft het woord.

De heer J. Van Elewyck : Mijnheer de Voorzitter, ik heb het woord gevraagd voor een beroep op het Reglement.

Bovendien zie ik niet in waarom wij tot 15 uur moeten wachten om tot de stemming over te gaan. Wij kunnen gerust nu onmiddellijk de stemming laten volgen.

De Voorzitter : Laat het ons zo stellen, Mijnheer van Elewyck, dat ik eerst de interpellatie van de heer De Mol laat houden en daarna tot consultatie van de Raad zou overgaan

De heer J. Van Elewyck : Mijnheer de Voorzitter, wanneer wenst u dat ik mijn beroep op het Reglement naar

voren breng ?

De Voorzitter : Ik heb gevraagd of nog iemand het woord vroeg.

De heer J. Van Elewyck : U heeft ge- vraagd of nog iemand het woord vroeg na de uiteenzetting van de heer De Beul. Ik heb u wel verwittigd dat ik een beroep op het Reglement wou doen.

De Voorzitter : Ik dacht dat u van me- ning was veranderd, omdat het pre- cies over deze materie ging, maar dan geef ik u eerst het woord voor een be- roep op het Reglement.

De heer J. Van Elewyck (op de tribune): Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, uitgaande van hetzelfde artikel van het regle- ment als collega De Beul, met name artikel 34, l.d, wil ik u nog op een an- dere basis vragen om de bespreking van het voorliggend ontwerp van ka- beldecreet te verdagen

Op 2 mei 1985 hebben wij het decreet over de Vlaamse Mediaraad eenparig goedgekeurd. Wij hebben toen afge- zien van ons recht om een tweede le- zing te vragen, ervan uitgaande dat de Vlaamse Mediaraad in zeer lorte tijd niet alleen zou worden geïnstalleerd maar ook operationeel worden ge- maakt. U zult zich herinneren dat wij dienaangaande allerlei vaste beloften hebben gekregen.

Mijnheer de Voorzitter, artikel 3 van het decreet over de Mediaraad zegt in zijn eerste alinea : „De Mediaraad heeft als opdracht op verzoek van de Vlaamse Executieve, van de Vlaamse Raad of op eigen initiatief advies uit te brengen over alle aangelegenheden die het mediabeleid betreffen”. In- dien er één belangrijk probleem inza- ke mediabeleid bestaat, dan is het wel de organisatie van de kabeldistributie, het al dan niet instellen van een com- merciële televisie, het geven van al- lerlei monopolies aan privé-initiatie- ven en dergelijke meer.

Mijnheer de Voorzitter, ik vraag for- meel dat dit ontwerp van decreet over de kabel eerst ter consultatie aan de Vlaamse Mediaraad zou worden voor- gelegd. Anderhalve maand geleden hebben wij dit aldus samen gestemd

en gewild ; ik meen dat wij nu moeten waarmaken wat wij toen allemaal heb- ben verlangd. Bijgevolg vraag ik dat eerst de Vlaamse Mediaraad zou wor- den geraadpleegd.

De Voorzitter :Mevrouw Smet heeft het woord.

Mevrouw M. Smet : Mijnheer de Voor- zitter, ik zou één aspect aan het dos- sier willen toevoegen, met name dat de beide elementen die hier door de heren De Beul en Van Elewyck wer- den aangebracht als argument om de zaak te verdagen reeds gekend waren ten tijde van de commissiebesprekin- gen, die wij ondanks dat volkomen hebben beëindigd, mede met hun me- dewerking.

De Voorzitter : Minister Poma heeft het woord.

Minister K. Poma : Mijnheer de Voor- zitter, waarde collega's, ik vraag het voorstel tot verdaging te verwerpen.

De Voorzitter : De heer Van Elewyck heeft het woord.

De heer J. Van Elewyck : Mijnheer de Voorzitter, motiveert de Minister zijn vraag ? Volgens mij is de verwijzing naar de Mediaraad, los van de sugge- stie van collega De Beul, belangrijk ten opzichte van de geloofwaardig- heid van bepaalde fracties van deze raad. Als wij ons op 2 mei door een stemming akkoord verklaren over het feit dat al deze aangelegenheden voor advies zullen worden voorgelegd aan de Mediaraad en nadien goekeuren dat belangrijke aangelegenhedenzon- der enige verantwoording vanwege de Minister kunnen gebeuren, dan komt natuurlijk de geloofwaardigheid van bepaalde fracties van deze Raad in het gedrang.

De Voorzitter : Mevrouw Demeester- De Meyer heeft het woord.

Mevrouw W. Demeester-De Meyer : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, collega's, ik zou het volgen- de willen toevoegen : ten eerste, ik ken de argumenten van de leden van deze Raad omdat wij gedurende ze- ventien vergaderingen over dit de- creet besprekingen hebben gevoerd ; ten tweede, wij hebben nog een hele

Demeester-De Meyer

dag uitgetrokken voor een tweede lezing ;

ten derde, het argument dat de heer De Beul heeft aangebracht, met name dat de besprekingen op dit ogenblik nog aan de gang zijn tussen enerzijds degenen die deze nieuwe televisie zouden kunnen opzetten en, anderzijds, de bestaande BRT, gaat helemaal niet op. Het heeft geen zin de in Commissie gevoerde besprekingen nu te herhalen en voort te zetten in Openbare Vergadering. Wij steunen dus het door de Minister geuite voorstel tot verwerping van de verdaging.

De heer Van Elewyck : Dus de Media-raad wordt genegeerd !

De Voorzitter : Wij hebben alle argumenten aanhoord en zullen nu de interpellatie horen van de heer De Mol tot Minister Poma. Nadien zal ik de Raad consulteren over het voorstel tot verdaging.

INTERPELLATIE (R.v.O. art. 67)

Interpellatie van de heer J. De Mol tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Cultuur, over de instandhouding van het cultureel patrimonium en de monumenten die eigendom zijn van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap

De Voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer De Mol tot de heer Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Cultuur, over de instandhouding van het cultureel patrimonium en de monumenten die eigendom zijn van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

De heer De Mol heeft het woord.

De heer J. De Mol (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, in het bulletin van vragen en antwoorden nummer 13 van de Vlaamse Raad van 9 juni 1981 staan twee opeenvolgende vragen van de huidige Minister van

Cultuur aan de toenmalige staatssecretaris voor Cultuur, mevrouw Rika De Backer, over het gebouw „Old England”, Koningsplein te Brussel, en over het kasteel te Machelen. In beide gevallen gaat het om gebouwen die aangekocht waren door het Ministerie van Nederlandse Culturen in beide gevallen wist de overheid niet welke bestemming men aan de gebouwen wou of kon geven met als gevolg dat de verwaarloosde gebouwen begonnen te verkrotten. Uit deze vragen blijkt de diepe bezorgdheid van de heer Poma voor het behoud en de restauratie van de monumenten die eigendom zijn van het Ministerie van Cultuur. Deze bezorgdheid werd waarschijnlijk niet op dezelfde wijze gedeeld door de toenmalige Staatssecretaris voor Nederlandse Cultuur, aangezien op de vragen zelfs nooit een antwoord werd gegeven.

Aangezien deze interpellatie vooral de verkrotting van het kasteel Beaulieu te **Machelen** als onderwerp heeft, is het nuttig de vraag over dit monument te herhalen :

„Naar verluidt zou het kasteel „Beaulieu” te Machelen thans eigendom zijn van het Ministerie van de Nederlandse Cultuur. De laatste maanden is ongeveer alles wat waardevol is van het cultureel patrimonium van dit kasteel gestolen.

Dit is niet te verwonderen : het kasteel is onbewaakt, deuren en vensters staan open. Lekken in het dak zullen er weldra voor zorgen dat de restauratiekosten erg hoog zullen oplopen. Het is onverantwoord dat de overheid, die terecht streng optreedt tegen privé-eigenaars die een monument verwaarlozen zelf het slechte voorbeeld geeft.

De geachte Staatssecretaris gelieve me te laten weten of ze van de hoger vermelde feiten op de hoogte is, en welke maatregelen ze zal treffen om aan deze ergerniswekkende toestand een einde te stellen.”

Wij zijn u vier jaar later, en de bezorgde volksvertegenwoordiger is zelf Minister van Cultuur geworden. De toestand van het kasteel Beaulieu is echter alleen slechter geworden. De bescherming en aankoop van historisch

waardevolle monumenten door het Ministerie van Cultuur kan ongetwijfeld een goede zaak zijn voor de instandhouding van ons cultureel patrimonium. Het is echter ergerniswekkend – om de woorden van de Minister te gebruiken – als de overheid achteraf geen aangepast beleid kan of wil voeren om de monumenten waarvan zij het eigendomsrecht verworven heeft, in stand te houden.

Als men de feiten chronologisch op een rijtje zet, spreken die voor zichzelf. In 1981 was het kasteel Beaulieu inderdaad eigendom van het Ministerie van Nederlandse Cultuur geworden. De overdracht gebeurde reeds het jaar tevoren tegen betaling van drie miljoen frank. In feite een peulschil als men bedenkt dat de grond rond het kasteel die som ruimschoots waard is, al blijft er van de oorspronkelijke tuin en van het kasteel zelf weinig over dat aan de glorie van weleer herinnert.

Beaulieu is immers het voorwerp geweest van een langzame maar zekere verloederings, te wijten aan het onbegrip van de overheidssector, de kortzichtigheid van de gemeentelijke overheid en te wijten aan de vernielzucht van particuliere vandalen, die op hun beurt misbruik hebben gemaakt van de besluiteloosheid van de overheid. Tot 1920 werd het kasteel haast intact bewaard. Dan begon de aftakeling met de verkaveling van het omliggend kasteelgoed, het dempen van de grachten en de afbraak van één der torens.

Kort na 1928 scheen het lot van het kasteel reeds bezegeld toen het verkocht werd onder voorwaarde het te mogen afbreken voor de aanleg van een autoweg, de huidige Woluwebaan, en de rechtertoeren was al verdwenen toen de Commissie voor Monumentenzorg ingreep en verdere afbraak belette. Van dat moment afging het met het kasteel Beaulieu van kwaad naar erger. In 1949 werd het kasteel door „De vrienden van het kasteel Beaulieu” van sloping gered en voorlopig gerestaureerd. Financiële perikelen en de trieste ligging langs de Ring rond Brussel, tegenover een groeiende industriezone, zetten echter het verval snel weer in. Aan de ge-

De Mol

meente Machelen werd geregeld gevraagd voor het onderhoud in te staan en in 1975 stelde Minister De Backer aan de gemeente voor het bouwwerk te kopen De gemeenteoverheid, die meer heil zag in nieuwe gemeentelijke centra, kaatste de bal terug naar het Ministerie van Nederlandse Cultuur, dat het domein in juni 1980 voor drie miljoen frank kocht, met de nu welbekende gevolgen.

Kort nadat u in 1981 uw netelige vragen stelde aan de Staatssecretaris voor Nederlandse Cultuur, werd wel een plan uitgewerkt, echter zonder de Rijksdienst voor Monumenten en Landschappen bij het project te betrekken. Het Kabinet van Cultuur liet een raming voor restauratiewerken opmaken

Weten wat men wil is de eerste stap om iets te realiseren, maar met het kasteel van Beaulieu heeft de overheid nooit goed geweten welke bestemming men aan het domein moest geven. Wel zijn er verschillende voorstellen uitgewerkt op papier. Aanvankelijk was er sprake om er een postmuseum te vestigen, en vanuit historisch oogpunt was dat niet dwaas bekeken omdat de oorspronkelijke bouwer van Beaulieu van een familie afstamde die instond voor de eerste georganiseerde postdiensten in Europa. Een muurplaat in het kasteel herinnert nog aan die bedrijvigheid. Men kan slechts gissen waarom dit plan voorgoed verdween in een stoffige lade. Misschien wel het besef dat ook voor dit museum onvoldoende financiële middelen beschikbaar waren.

Er kwam dus een ander project op tafel: de vestiging in Beaulieu van een Centrum voor het Vlaamse Volksleven, dat eerst nog moest opgericht worden. Maar ook deze keer waren er redenen genoeg om het project voortijdig te begraven. De derde bestemming bestond uit het voorstel een Machelse jeugdclub in de kelder onder te brengen.

Met de miljoenen die de gemeentelijke overheid ondertussen uitgegeven had aan enkele prestigeprojecten, had men Beaulieu wel kunnen redden en

restaureren. Beaulieu is op die manier een schrijnend voorbeeld geworden van de kortzichtigheid van hogere en lagere besturen, die wel bereid zijn prestigeprojecten en betonnen cultuurtempels te financieren en te betoelagen met overheidsgeld, terwijl dezelfde besturen het architecturaal patrimonium naast de deur laten verkrotten en vernielen.

Mijnheer de Minister, u hoort het, wij stellen u niet alléén verantwoordelijk voor de verkrotting van Beaulieu. Maar sedert u Beaulieu „geërfd” heeft, is de langzame teloorgang wel in een versneld tempo verder gezet. Vandaag is Beaulieu beslist niet mooier geworden dan vier jaar geleden, toen u zelf deze ergerniswekkende toestand aanklaagde.

Van de afsluiting rond het kasteel is bijna niets overgebleven. Het hekken, dat er vroeger geplaast werd, is wegens het ontbreken van enige controle zelf gestolen. Volgens de getuigenis van de bewoners uit de onmiddellijke omgeving zoeken allerlei jeugdgroepen en passanten een voorlopig onderkomen in de kamers van het kasteel. Overal in het kasteel kan men nog verse sporen van braak aantreffen. Vloeren werden uitgebroken, eiken poorten gestolen, lambrizeringen weggebroken, de stenen van een open haard weggenomen, schouwen zijn spoorloos verdwenen en panelen met origineel stucwerk zijn ofwel vernield ofwel gestolen. Het enige wat nog intact is zijn de panelen in stucwerk met de zogenaamde werken van Hercules. In heel het kasteel en daarbuiten zijn er talrijke sporen van vernielzucht en roof.

De bouw van Beaulieu in de zeventiende eeuw duurde waarschijnlijk twee jaar. Maar er werd zes jaar gewerkt aan de beroemd geworden „caissons” die de werken van Hercules voorstellen. Alleen al voor dit artistiek en historisch waardevol stucwerk zou Beaulieu moeten worden gerestaureerd.

Volgens ingenieur-architect Heinrich Sermen, lid van de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen, zijn restauratiewerken dringend nodig – dit was reeds in 1981 het geval – om het monument

voor verguizing te behoeden. De gevels zijn zwaar aangetast door uitlaten van het verkeer op de nabijgelegen autowegen en door de zure regen. U heeft opdracht gegeven het domein af te sluiten. Ik hoop dat u dan meteen voor een definitieve afsluiting hebt geopteerd, aangezien alle voorlopige afsluitingen tot nu toe binnen de kortste keren met de grond gelijk zijn gemaakt. Misschien kunt u op de voorstellen van ingenieur Sermens ingaan om een dichte beplanting rondom het domein aan te leggen, zodat er een natuurlijke buffer ontstaat. De beste methode, zowel ter bescherming van het gebouw als met het oog op een eventuele restauratie, bestaan er volgens ingenieur Sermens in het gebouw „in te pakken” door middel van stellingen, overtrokken met plastic. Dat zou het voordeel opleveren dat de restauratie per schijven kan worden voltooid en dat men langer op de stellingen kan werken.

De meest dringende herstelling zou in elk geval het dichten van het dak moeten zijn, zodat regen het gebouw niet van binnenuit kan doen weggroten. Door restauratie in schijven kan vermeden worden dat de helft van het jaarlijks budget van de Vlaamse Gemeenschap voor de restauratie van beschermde gebouwen, bijna 200 miljoen frank in 1985, aan dit ene monument wordt besteed. U voorziet immers dat de restauratie in totaal 100 miljoen zou kosten. Hoe langer met de restauratie gewacht wordt, hoe duurder ze zal uitvallen. Na de voorlopige instandhoudingswerken van 1981 staat het kasteel nu al vier jaar te verkrotten, hoewel er regelmatig in de plaatselijke én in de nationale pers werd over geschreven, en die vier jaar vallen in uw ambtstermijn!

Wat van Beaulieu overblijft is nog te redden, maar dan moeten er dringend opnieuw instandhoudingsmaatregelen worden uitgevoerd. Alleszins moet worden belet dat er uitsluitend een gevelarchitectuur wordt overgehouden en het kasteel van binnen wordt leeggehaald. Dergelijke restauraties zijn een aanfluiting van goede monumentenzorg. Ik hoop dat deze gevelarchitectuur, die in het interbellum courant was, nu uit het beleid van het Ministerie van Cultuur verdwe-

De Mol

nen is. Het argument dat er geen geld is om beschermde historische gebouwen voor verkrotting te vrijwaren gaat ons inziens niet op. Het is niet het gebrek aan geld, wel het gebrek aan bestemming dat voor de verkrotting zorgt. Het functioneel maken van de historische gebouwen zou er meteen voor zorgen dat het gebouw niet verder aftakelt.

Bovendien zou het, zeker in het licht van wat met het kasteel van Beaulieu gebeurd is, een goede zaak zijn mocht voortaan, met het gebouw zelf, ook de inboedel mee beschermd worden. Nu is het kasteel Beaulieu, bij gebrek aan bestemming ook van binnen een ruïne geworden met enkele toevallig goedbewaarde delen. Beschermen kan best een vermoeiende en ondankbare taak zijn hoewel ik meen dat u zich niet erg inzet, maar dat belet niet dat Ministers van het falen van hun voorgangers lessen kunnen leren, zodat ze niet in hetzelfde euvel vervallen. Dan roepen ze alleen maar de vraag op of er ondanks alle mooie uitleg wel een wil is tot bescherming. **Applaus bij de W)**

De Voorzitter : Minister Poma heeft het woord.

Minister K. Poma (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, in antwoord op de interpellatie van de heer De Mol over de instandhouding van het cultureel patrimonium en de monumenten die eigendom zijn van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap wens ik het volgende mede te delen.

Ingevolge de Staatshervorming van 1980 werd in de oprichting voorzien van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

De afbakening van de bevoegdheden, taken en personeelsformaties van de onderscheiden administratieve diensten binnen dit nieuwe Ministerie hebben slechts na geruime tijd hun beslag gekregen.

Wat de werken aan beschermde monumenten betreft is nog maar pas een overeenkomst tussen de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu – Bestuur Monumenten

en Landschappen – en de Algemene Technische Diensten tot stand gekomen.

Daarenboven zijn nog steeds niet alle besprekingen afgerond noch de nodige beschikkingen genomen om de in de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980 voorziene overdracht te regelen van de gebouwen die eigendom waren van de Nationale Overheid naar het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

De voorstelling als zouden de monumenten in overheidsbezit – binnen de perken van mijn bevoegdheid als Gemeenschapsminister van Cultuur – geen bestemming hebben en te loor gaan, strookt niet met de werkelijkheid en is eerder uitzondering dan regel.

Ik wil hier vermelden: het Koninklijk Paleis te Antwerpen, het kasteel van Ham te Steenokkerzeel, het Kasteel van Alden-Biesen in Limburg, het Kasteel van Gaasbeek ; alle voorbeelden van monumenten in overheidsbezit die zowel op het gebied van bestemming als van instandhouding zelfs een internationale waardering kennen.

Ik wil er nog aan toevoegen dat wij ons sinds december 1981 wat de aankoop van geklasseerde monumenten betreft, beperkt hebben tot deze monumenten waarvoor wij een bestemming konden vastleggen. Zo denk ik onder meer aan de Notelaar te Ingene, voor het toerisme bestemd en als zodanig in gebruik. Dit is ook het geval met het kasteel te Teuven. De abdij van Hemiksem zal geëxploiteerd worden in samenwerking met de gemeente Hemiksem. Bovendien zal daarin het museum voor Industriële Archeologie plus wetenschappelijk apparaat uit de 19de eeuw ondergebracht worden. Deze drie nieuwe gebouwen waarvan de bestemming thans reeds is vastgelegd, werd aangekocht. Sommige zijn in gebruik of worden als zodanig voorbereid. Wij zijn dus afgeweken van de vroegere stelregel dat gebouwen werden gekocht zonder de bestemming ervan te kennen.

Wat het kasteel van Beaulieu te Machelen betreft kan ik u mededelen dat ik reeds van 1982 – wij waren toen

een jaar op cultuur – helaas tevergeefs getracht heb er een bestemming aan te geven, en vooral de nodige financiële middelen ervoor te vinden.

Het is inderdaad zo dat het Kasteel zich toen reeds in een zeer vervallen toestand bevond. De restauratiewerken werden geraamd op ongeveer 70 miljoen. Budgettaire was dit toen, en is het mij trouwens op dit ogenblik nog steeds onmogelijk deze kosten op de begroting van cultuur in te schrijven.

Verscheidene kleine herstellingswerken, vooral dan naar de beveiliging van het gebouw toe, werden onderwijl in mijn opdracht uitgevoerd.

Ook hadden op mijn Kabinet meerdere gesprekken plaats om voor het goed, via de privé-sector, een bestemming te vinden. Ook hier waren steeds de hoge restauratiekosten oorzaak van mislukking, zodat al deze besprekingen afsprongen. Op dit ogenblik heeft dit kasteel dus geen bestemming.

Ik gaf tenslotte aan de Afdeling Architectuur van het Bestuur van Monumenten en Landschappen, bevoegd voor het concept van deze werken, de opdracht een nieuw restauratiedossier op te maken dat zou toelaten om binnen de budgettaire mogelijkheden, met een meerjarenplan, de uitvoering ervan te verzekeren. (Applaus bij de CVP en de PVV)

De Voorzitter : De heer De Mol heeft het woord.

De heer J. De Mol : Mijnheer de Minister, ik heb op de belangrijkste vraag geen antwoord gekregen. Ik herhaal dus nogmaals dat ik graag zou vernemen wat u op korte termijn met dat kasteel gaat doen. U zegt wel dat er een nieuw restauratiedossier zal worden opgemaakt maar u vergeet te zeggen wanneer u iets zal doen aan de bescherming van dat gebouw.

Destijds werden er aan Beaulieu ook een drietal bestemmingen gegeven waarvan er geen enkele werd uitgevoerd. Het zou dus kunnen dat de huidige plannen bij gebrek aan kredieten ook niet worden uitgevoerd.

Het zou mij toch genoeg doen, nadat uzelf dit vier jaar geleden hebt aangeklaagd en er vier jaar over ge-

De Mol

daan hebt om het verder te laten vervallen, te vernemen wanneer u de eerste maatregel zal treffen voor de instandhouding van dit gebouw.

De Voorzitter : Minister Poma heeft het woord.

Minister K. Poma : Mijnheer de Voorzitter, ik wil hier zeer kort op antwoorden. ten eerste, heb ik duidelijk gesteld dat wij sinds december 1981 een andere politiek voeren dan deze gevoerd door mijn voorganger en dat wij dus alleen nog gebouwen aankopen waarvoor de bestemming vastligt. Ten tweede, pogen wij vruchteloos aan dit gebouw een bestemming te geven. Ik vind werkelijk geen personen die na de onderhandelingen akkoord gaan precies omdat het gebouw in een vervallen toestand is. Het enige wat wij kunnen doen is in beperkte mate maatregelen nemen om verder verval te voorkomen.

De heer J. De Mol : Is u dan zinnens een voorlopig dak aan te brengen.

Minister K. Poma : Ik heb u gezegd dat wij kleine maatregelen nemen om verder verval te voorkomen. Tussen een volledige restauratie en het stopzetten van het verval is er een groot verschil.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

ONTWERP VAN DECREET betreffende het overbrengen van klank- en televisieprogramma's in de radiodistributie- en teledistributienetten en betreffende de erkenning van niet-openbare televisieverenigingen
- 303 (1984-1985) - Nrs. 1 tot 9

VOORSTEL VAN DECREET van de heer H. Van Rompaey c.s. houdende regeling van het verbreiden van audiovisuele programma's van plaatselijk belang via de netten voor distributie van radio-omroepuitzendingen in de woningen van derden
- 221 (1982-1983) - Nrs. 1 en 2

Stemming over het voorstel tot verda-

ging van de beraadslaging

De Voorzitter : Aan de orde is de stemming over het voorstel tot verdaging van de behandeling van het ontwerp van decreet betreffende het overbrengen van klank- en televisieprogramma's in de radiodistributie- en teledistributienetten en betreffende de erkenning van niet-openbare televisieverenigingen, ingediend door de heren De Beul en Van Elewycyk.

Ik verzoek degenen die voorstander zijn van de verdaging op te staan.

De heer J. Van Elewycyk : Mijnheer de Voorzitter, wij vragen de hoofdelijke stemming.

De Voorzitter : Mijnheer Van Elewycyk, volgens het reglement beslist de Raad hierover door stemming bij zitten of opstaan. Indien de uitslag niet duidelijk is, zal ik beslissen of wordt overgegaan tot de hoofdelijke stemming.

Ik verzoek dus degenen die voorstander zijn van de verdaging op te staan.

De tegenproef. 27 leden zijn voorstander van de verdaging en 38 leden stemmen tegen. De verdaging wordt dus niet aanvaard.

Het voorstel tot verdaging van de beraadslaging is niet aangenomen.

De heer J. Van Elewycyk : Mijnheer de Voorzitter, nu de getallen zijn uitgesproken, wil ik er u op wijzen dat de Raad niet in aantal is.

De Voorzitter : Daarvoor hoeft hij niet in aantal te zijn, mijnheer Van Elewycyk.

Algemene bespreking

De Voorzitter : Aan de orde zijn het ontwerp van decreet betreffende het overbrengen van klank- en televisieprogramma's in de radiodistributie- en teledistributienetten en betreffende de erkenning van niet openbare televisieverenigingen en het voorstel van decreet van de heer Hugo Van Rompaey c.s. houdende regeling van het verbreiden van audiovisuele programma's van plaatselijk belang via de netten voor distributie van radio-omroepuitzendingen in de woningen van derden, die door de Commissie in

samenhang werden behandeld, met dien verstande dat het ontwerp van decreet als basis voor de bespreking werd genomen. Wij volgen hier dezelfde werkwijze.

De algemene bespreking is geopend.

De heer Van Belle, verslaggever, heeft het woord.

De heer 1. Van Belle (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, heren Ministers, dames en heren collega's, zoals de Gemeenschapsminister van Cultuur er in zijn inleidende uiteenzetting op wees, is dit decreet het derde, na dit betreffende de niet-openbare radio's en na dit betreffende de Mediaraad, dat ingrijpend het media-beleid zal bepalen.

De Commissie voor Mediabeleid heeft het ontwerp van decreet betreffende het overbrengen van klank- en televisieprogramma's in de radiodistributie- en televisiedistributienetten en betreffende de erkenning van niet-openbare televisieverenigingen gedurende 17 vergaderingen in eerste lezing grondig besproken. Wij kregen daarover trouwens een lijvig verslag van niet minder dan 140 pagina's.

Conform artikel 59 van het reglement van Orde van de Vlaamse Raad, werd op verzoek van een commissielid overgegaan tot een tweede lezing, waaraan ook een aanvullend verslag werd gewijd van een twintigtal bladzijden.

Gezien de omvang van de verslagen zie ik mij verplicht mij tot de voornaamste aspecten van het ontwerp van decreet te beperken.

Er werden tevens twee vergaderingen gewijd aan een hoorzitting, waarop afgevaardigden werden uitgenodigd om de Belgische Radio en Televisie, de Beroepsvereniging van de Radio- en Televisiedistributie, alsmede de Onafhankelijke Televisie Vlaanderen en de Vlaamse Mediamaatschappij te vertegenwoordigen.

Het voorstel van decreet van de heer Hugo van Rompaey houdende regeling van het verspreiden van audiovisuele programma's van plaatselijk belang via de netten voor distributie van radio-omroepuitzendingen in de woningen van derden werd in samen-

Van Belle

hang behandeld met het ontwerp van decreet.

Het voorliggend ontwerp van decreet, welk een raamdecreet is, strekt ertoe de kabeldistributie, in ons land het sterkst ontwikkeld van de wereld, in staat te stellen in te spelen op de technologische evolutie en dat nieuwe vormen van audio-visueel aanbod tot stand te brengen.

Vlaanderen mag niet achterblijven en de zaken niet achternahollen op een ogenblik dat in gans West-Europa de mediarevolutie losbreekt en de Vlaamse Raad dient bijgevolg het kader te bepalen waarbinnen de media-initiatieven zich kunnen ontwikkelen

Bij de bespreking van het ontwerp werd eens te mees de bevoegdheidsafbakening, in verband met de media-aangelegenheden, tussen de nationale overheid en de Gemeenschappen besproken.

Het ontwerp van decreet bestaat uit drie hoofdstukken :

1. een reeks definities van de terminologie gebruikt in het decreet ;

De heer A. De Beul (VU), Ondervoorzitter van de Raad, verzoekt om verdraging van de beraadslaging over het kabeldecreet. Hetzelfde werd, op een andere basis, door SP-fractievoorzitter J. Van Elewyck gevraagd

2. de verplichtingen en mogelijkheden van de kabeldistributie ;

3. de erkenning van de niet-openbare televisieverenigingen.

Wat betreft de kabeldistributiemaatschappijen voorziet het ontwerp in verplichtingen en mogelijkheden, zoals ik daarnet heb gezegd.

Zo is de kabeldistributie verplicht alle klank- en televisieprogramma's van de openbare omroep van de Vlaamse Gemeenschap door te geven.

De verplichting bestaat ook, op voorwaarde van reciprociteit, voor de omroepprogramma's van de Franse en Duitstalige Gemeenschap van België en voor de omroepprogramma's van andere landen. Wij denken vooral aan Nederland.

De verplichting bestaat verder voor de televisieprogramma's van de privaatrechtelijke omroep, die tot stand zal worden gebracht door kranten en informatieweekbladen.

De Vlaamse Executieve kan, rekening houdende met de financiële technische en organisatorische implicaties voor de verdeler, deze de verplichting opleggen bepaalde programma's, zoals van algemeen culturele en educatieve aard, over te nemen.

Naast deze verplichting behoudt de verdeler de vrijheid andere programma's door te geven. Het staat hem dus vrij ze door te geven of niet.

Het betreft onder andere de programma's van niet-openbare televisieverenigingen andere dan de hogervermelde niet-openbare televisievereniging, van de omroepdiensten erkend door de regering van het land van herkomst of van de Franse en Duitstalige gemeenschappen, voor zover er geen reciprociteit inzake verplichting is, en andere vermeld in artikel 3.

Verder worden in het ontwerp van decreet de voorwaarden bepaald waaronder een niet-openbare televisievereniging kan worden erkend.

- Mevrouw G. Devos, Eerste Ondervoorzitter, treedt als Voorzitter op.

Aan de basis van dit voorstel, zoals de Gemeenschapsminister van Cultuur heeft vooropgesteld, wat ook blijkt uit

het verslag, voorziet de beleidsvisie van ons media-bestel in een public-service, met name de BRT die als opdracht heeft, rekening houdend met alle culturele noden en behoeften die in de gemeenschap leven, omroepprogramma's te brengen die strekken tot voorlichting, informatie, vorming en ontspanning en in privaatrechtelijke initiatieven die de kans krijgen, inzonderheid via de kabel, algemene of specifieke programma's ter beschikking te stellen.

In de artikelen 5 en 6 van het ontwerp kunnen wij vaststellen dat de niet-openbare televisieverenigingen van privaatrechtelijke aard moeten zijn. Zij dienen te worden opgericht als een privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid. Zij moeten zich enkel onledig houden met het maken van televisieprogramma's en de uitvloeisels daaraan verbonden. Bedoeld worden uiteraard de activiteiten die rechtstreeks verband houden met deze programma's.

De niet-openbare televisieverenigingen kunnen op alle vlakken van hun activiteiten tot georganiseerde samenwerking overgaan.

In een volgend artikel worden de soorten van verenigingen die kunnen erkend worden bepaald.

1. a. Een niet-op enbare televisievereniging zich richtend tot de hele Vlaamse gemeenschap.

b. Niet-openbare televisieverenigingen over de hele Vlaamse gemeenschap regionaal gespreid, zich richtend tot een regionale en/of lokale gemeenschap.

2. Niet-openbare televisieverenigingen zich met een programma richtend tot een specifieke doelgroep binnen de hele Vlaamse gemeenschap, een regionale of een lokale gemeenschap.

3. Niet-openbare televisieverenigingen die betaalomroep verzorgen.

De niet-openbare televisievereniging, zich richtend tot de hele Vlaamse gemeenschap, moet bijgevolg een privaatrechtelijke vennootschap zijn, wiens maatschappelijk kapitaal uitsluitend uit aandelen op naam dient te bestaan met een meerderheidsparticipatie, dit betekent minimum 51 ten

Van Belle

honderd, van de Nederlandstalige kranten en weekbladen.

Ook de vedelers kunnen in deze niet-openbare televisievereniging participeren zonder dat deze participatie in het kapitaal 20 ten honderd kan bereiken.

De eerste soort verenigingen moeten een verscheidenheid van informatie, vorming en ontspanning brengen. De informatieve programma's moeten onpartijdig gebracht worden en volgens de regels van de journalistieke plichtenleer, met waarborgen voor de redactionele onafhankelijkheid.

Belangrijk is ook te vermelden dat de Vlaamse Executieve een aandeel eigen culturele producties in de programmering van de niet-openbare televisieverenigingen heeft voorzien.

Tevens wordt voorzien in het bestaan van een raad, welke als adviesorgaan voor de Vlaamse Executieve zal optreden, waarvan laatstgenoemde de samenstelling, de werking en de bevoegdheid bepaalt.

Ook wordt verder in de mogelijkheid voorzien rechten te heffen, ten laste van de niet-openbare televisieverenigingen, in ruil voor de machtiging om programma's over te brengen.

Bij de algemene bespreking stelden enkele leden dat de toekomstige Mediaraad zich over dit ontwerp van decreet moet kunnen uitspreken, wat daar net bij het begin van deze vergadering werd herhaald.

De heer J. Van Elewycck : Terecht.

De heer 1. Van Belle : Misschien, maar dat zou op een uitstel kunnen uitlopen, wat onterecht zou zijn.

Andere leden vreesden een te lang uitstel vermits de Mediaraad nog niet bestaat, wel wordt gesuggereerd een aantal hoorzittingen te houden.

Een lid betreurt dat de Raad van State ten hoogste over drie dagen beschikte om een advies uit te brengen over dit belangrijk ontwerp van decreet.

Hij verwijst naar het uitgebrachte advies waar de Raad van Stat stelt dat

een doorgedreven artikelsgewijs tekstonderzoek niet erg zinnig zou zijn geweest daar de tekst aan een volledige herwerking toe was. Hij suggereert, via de Voorzitter van de Vlaamse Raad, een nieuw advies aan de Raad van State te vragen.

De Minister motiveert het verzoek voor een advies bij hoogdringendheid.

Bij het ontwerp over de Vlaamse Mediaraad diende men ten minste 15 maanden te wachten vooraleer advies werd uitgebracht. Na een korte gedachtenwisseling beslist de Commissie, desalniettemin, de Voorzitter van de Vlaamse Raad te verzoeken een nieuw – dus een tweede – advies bij hoogdringendheid te vragen bij de afdeling Wetgeving van de Raad van State.

De suggestie om vooraf het advies van de nog op te richten Mediaraad te vragen wordt afgewezen. De technische evolutie noopt immers tot een dringende aanpak en laat geen verder uitstel meer toe. De Commissie beslist wel in te gaan op het geformuleerde verzoek en zal een hoorzitting organiseren, zoals reeds hoger aangehaald.

Tijdens de algemene bespreking komen belangrijke opmerkingen, zowel van oppositie als van de meerderheid, aan bod.

Zo verklaart een lid zich niet gelukkig te voelen met de inhoud van het ontwerp van decreet dat het eerder een „volmachtendecreet” dan een „kaderdecreet” noemt.

Over de financiële kant wordt er met geen woord gerept – gaat hij verder – nochtans dient er een fundamentele keuze te worden gemaakt. **Ofwel** gaat de opbrengst van de handelsreclame naar de BRT, ofwel naar de privé-televisieomroepen. Tenzij de opbrengst van het kijk- en luistergeld aan de Vlaamse Gemeenschap wordt afgestaan en zo voor een groot deel bij de BRT terecht komt dient, volgens hem, de opbrengst van de handelsreclame aan de BRT te worden overgemaakt. Indien men de BRT wil uitbouwen, zijn hiervoor de nodige middelen nodig.

Volgens het ontwerp van decreet gaat de opbrengst van de handelsreclame naar de privé-verenigingen maar de vraag rijst, volgens een lid, of deze voor hen zal volstaan. Hetzelfde lid vreest dat de regionale verenigingen vlg subsidies zullen aanvragen, maar zijn grootste bekommernis gaat naar de ethervervuiling. In zijn voornaamste bekommernis is echter dat dergelijke verenigingen op cultureel gebied niet te vertrouwen zijn. Zij zullen het niveau van de BRT omlaag halen.

Ook een ander lid stelt zich vragen over de financiering van de BRT en stelt vast dat de financiering van de onafhankelijk ke omroepen gebeurt door degenen die de communicatie verzorgen, dit aangevuld met de opbrengst van de handelsreclame.

Het lid wijst erop dat in de toekomst de kranten mogelijk zullen worden voorbijgestreefd door de audio-visuele media. Is dit de reden waarom in een inbreng, vanwege de kranten en weekbladen wordt voorzien ?

Verskillende leden stellen zich ook vragen over de betaaltelevisie. Wat zal er aan de betaaltelevisie toegelaten worden en wat niet ? Worden er criteria ingebouwd ?

In antwoord op de talrijke vragen stelt de Minister vooraf dat over het principe van het al dan niet invoeren van de handelsreclame de Vlaamse Gemeenschap niet bevoegd is : dit is een nationale materie.

Toch verdedigt hij de optie dat de opbrengst van de handelsreclame niet aan de BRT wordt overgemaakt.

De mogelijkheid om zowel op de BRT als op de landelijke niet-openbare televisie reclame uit te zenden zou de oprichting van deze laatste onmogelijk maken.

De participatie van 5 1 procent voor de uitgevers van de Nederlandstalige kranten en weekbladen betekent in feite het mediabeleid opengooien zonder schade voor dag- en weekbladen, zo besluit de Minister.

Inzake betaaltelevisie verklaarde de Minister verder dat waarborgen zullen worden ingebouwd opdat de betaalomroep geen exclusiviteit inzake

Van Belle

actualiteitsprogramma's zou kunnen bekomen.

Verder wordt er door een lid betreurt dat er nooit een voorafgaandelijk ke nota over het mediabeleid werd opgesteld.

Het tweede BRT-net zou fatsoenlijk dienen te worden uitgebouwd. In een latere fase dient ook aandacht te worden besteed aan de uitbouw van het derde, culturele net en dit in samenwerking met Nederland.

Hij dringt erop aan om eerst de BRT uit te bouwen en nadien te onderzoeken welke formules voor de niet-openbare televisie worden gehanteerd.

Wat zal er echter gebeuren met het BRT-budget voor 1986. De kans is reëel dat er verder zal moeten worden gesnoeid.

Een lid stelt zich vragen rond de bescherming van de verbruikers. Op het culturele vlak heeft de televisie een enorme invloed op de leefwijze der mensen.

Ook tijdens de hoorzittingen werden na de diverse inleidende uiteenzettingen een reeks belangrijke vragen gesteld. Onmogelijk om ze hier allen naar voren te brengen.

Het weze mij toegelaten hiervoor te verwijzen naar het verslag te meer daar ik veronderstel dat verschillende sprekers er tijdens hun uiteenzetting zullen op terugkomen.

Bij de voortzetting van de bespreking en na diverse betogen en vragen werd door de Minister het volgende vooropgesteld.

Ten eerste, dat de niet-openbare televisieverenigingen met geen openbare dienst zullen worden belast. Zulks is alleen het geval met de BRT. De BRT is en blijft immers de openbare radio- en televisieomroep.

Ten tweede, dat door het goedkeuren van het voorliggend ontwerp van decreet de verloedering van sommige buitenlandse programma's kan worden opgevangen, minstens gedeeltelijk, hetgeen de bescherming van on-

ze eigen cultuur kan ten goede komen.

Ten derde, dat het probleem van de straalverbinding met de RTT zal moeten worden onderzocht, de problematiek van de theoretische prijsverhoging inbegrepen.

Wat het aanvullend advies van de Raad van State betreft, stelt men vast dat deze opnieuw geen grondig noch volledig advies geeft over het gehele ontwerp van decreet, maar in dit tweede, nieuwe advies alleen aandacht besteedt aan de wijze waarop met de opmerkingen, geformuleerd in zijn vorig advies, rekening werd gehouden.

Door een lid wordt aangedrongen opdat door de Raad van State, met een derde advies, opnieuw en ten gronde zou worden geadviseerd. Dit voorstel wordt door de Commissie verworpen.

Heel wat vragen werden gesteld en uiteenzettingen werden gehouden in verband met de toepassing van de cultuurpactwet op de gestelde problematiek.

De Minister stelde dat :

ten eerste, het cultuurpact niet van toepassing is op de structuur van de niet-openbare televisieverenigingen, dit wil zeggen het cultuurpact is niet van toepassing op de privaatrechtelijke verenigingen, dus ook niet op de verenigingen die krachtens dit decreet zullen worden erkend ;

ten tweede, het cultuurpact wel van toepassing is op de erkenningsnormen die in het decreet en de uitvoeringsbesluiten worden gesteld, dit wil zeggen dat het decreet en de uitvoeringsbesluiten geen bepalingen mogen bevatten die in strijd zijn met de artikelen 4 en 5 van de cultuurpactwet.

De overheid zal bijgevolg, bij het erkennen van niet-openbare televisieverenigingen, rekening moeten houden met het principe van niet-discriminatie. Of dit principe zal worden geschonden kan uiteraard maar blijken wanneer de aanvragen zullen binnenkomen ;

ten derde, of het cultuurpact geëerbiedigd wordt, zal slechts kunnen blijken na eventuele uitspraak van de

Vaste Nationale Cultuurpactcommissie.

Mevrouw de Voorzitter, bij de bespreking van de verschillende artikelen werden zeer veel amendementen ingediend, te veel om ze hier zelfs bondig toe te lichten. Vermeldenswaardig is nochtans dat bij artikel 2 de Gemeenschapsminister erop gewezen heeft dat de in dit artikel opgenomen definities overeenstemmen met deze van het ontwerp betreffende de radiodistributie en teledistributienetten en de handelspubliciteit. Deze definities worden eveneens bij de PTT gebruikt en spruiten voort uit internationale radio-reglementen en het werk van professor Fauconnier.

Bij de bespreking van de diverse artikelen kwam er een ruime en interessante gedachtenwisseling tot stand, waarbij zowel oppositie als meerderheid een positieve bijdrage kon leveren, om tot goede teksten te komen. Zoals ik reeds zei kan ik niet op alle details van de bespreking ingaan. Ik nodig u daarom uit het 160 bladzijden tellende verslag eens grondig door te nemen. De Commissie voor het mediabeleid heeft de, na een grondige bespreking in eerste lezing gewijzigde, artikelen op 11 juni 1985 nogmaals in tweede lezing grondig besproken en tenslotte goedgekeurd. Daarenboven werd ook het aanvullend verslag goedgekeurd en in tweede lezing werden enkel bij sommige artikelen nog een aantal tekstcorrecties aangebracht. Dit ontwerp van decreet werd door de Commissie met 8 stemmen tegen 5 aangenomen.

Zoals de Gemeenschapsminister het stelde, zal door dit decreet een belangrijke stap worden gezet naar de ontsluiting van ons kabelnet waardoor enerzijds de verdelers meer mogelijkheden krijgen om hun infrastructuur ter beschikking te stellen van de verbruikers en waardoor anderzijds Vlaamse privaatrechtelijke initiatieven zich zullen kunnen ontwikkelen. Mits een juiste begeleiding vanwege de overheid moet dit ontwerp kunnen leiden tot een verruimd cultureel en educatieve media-aanbod. Het moet tevens een stimulans zijn voor onze eigen beeldindustrie.

De Voorzitter : Minister Poma heeft

Voorzitter

heeft het woord.

Minister K. Poma (op de tribune): Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, allereerst wil ik de verslaggever danken en feliciteren voor het zeer gefundeerde en volledige verslag van de werkzaamheden van de Commissie. Ik dank ook de Voorzitter en de leden van de Commissie, die allen in een opbouwende sfeer hebben meegewerkt. Aldus werden aan het decreet een reeks aanpassingen gebracht, die ik zonder probleem kan aanvaarden omdat fundamenteel niets werd gewijzigd aan de ingediende tekst.

Bij het begin van deze legislatuur werd in de regeringsverklaring van de nationale Regering ingeschreven dat het BRT-monopolie moest worden vervangen door een stelsel van mededinging. In de beleidsverklaring van de Vlaamse Executieve werd ingeschreven dat over het principe van een concurrentieel net naast de BRT geen eensgezindheid kon worden bereikt.

Eerder reeds heb ik de mening uitgesproken dat, de situatie zoals ze nu is kennende, het beter ware geweest in de beleidsverklaring in te schrijven dat het media-aanbod diende te worden verruimd, rekening houdend met de technologische evolutie en met de culturele noden van de bevolking.

Het decreet dat wij thans bespreken is een, voorlopige, afsluiting van een beleid dat erop gericht is in een mediabestel te voorzien dat bestaat uit een „Public Service”, met name de BRT die als opdracht heeft, rekening houdend met alle culturele noden en behoeften die in de Gemeenschap leven, omroepprogramma's te brengen die strekken tot voorlichting, informatie, vorming en ontspanning, en „privaatrechtelijke initiatieven”, die de kans krijgen, inzonderheid via de kabel, algemene of specifieke programma's aan de gebruiker ter beschikking te stellen.

De financiering van de openbare omroep – public service – dient te gebeuren door een dotatie van de Gemeenschap die voldoende hoog moet zijn opdat die omroep zijn taak naar

behoren kan vervullen. Tegelijkertijd moet de Gemeenschap, bij het bepalen van die dotatie, zekerheid hebben dat de toegekende middelen op een efficiënte manier worden besteed en dit voor het doel waarvoor ze verstrekt worden, te weten programma's maken. Bij het opmaken van de begroting voor 1986 zal het de verantwoordelijkheid van de Vlaamse Executieve en de Vlaamse Raad zijn te bepalen, rekening houdend met de resultaten van de doorlichting die bij de BRT zal gebeuren, hoe hoog de dotatie zal moeten zijn. Dit probleem zal trouwens worden behandeld in de context van de financiering der Gemeenschappen en een eventuele hogere risicournering van het kijk- en luistergeld. In het andere geval zullen degenen die verantwoordelijkheid voor de begroting opnemen, een aanpassing van de prioriteiten inzake de besteding der middelen in beraad moeten nemen.

De financiering van de privaatrechtelijke initiatieven moet gebeuren via privé-gelden, dit wil zeggen door middel van abonnementsgeld of van handelspubliciteit, hoewel voor regionale en lokale initiatieven of voor een educatief net een zekere subsidiëring niet totaal kan worden uitgesloten.

Bij het tot stand komen van dit decreet, zoals bij het voeren van een mediabeleid, kan men niet voorbij aan het zeer moeilijke probleem van de bevoegdheidsafbakening inzake de media tussen de nationale overheid en de Gemeenschappen. Iedereen zal moeten inzien dat het voor een Minister zeer moeilijk is een adequaat beleid te voeren, indien de hefboom van dat beleid, namelijk de financiële middelen, niet tot zijn bevoegdheid behoort. Zowel het kijk- en luistergeld als de handelsreclame op radio en televisie zijn bevoegdheden van de nationale overheid. Ook de technische aspecten van onder andere de kabel behoren tot de nationale bevoegdheid.

Het decreet kan dus niet los worden gezien van het ontwerp van kabelwet en van het ontwerp van wet op de handelspubliciteit, het stuk 1222, dat op het ogenblik wordt besproken in de Kamer van Volksvertegenwoordigers.

Er werd zoveel mogelijk getracht beide ontwerpen met elkaar in overeenstemming te brengen. Indien dit op sommige punten niet volledig gelukt zou zijn, ben ik de mening toegedaan dat de inhoudelijke aspecten van het beleid primeren op de technische en het dus niet nodig is dat wij onze tekst in overeenstemming brengen met de tekst van het ontwerp van wet.

Het decreet legt de verplichting op de televisieprogramma's door te geven van de privaatrechtelijke omroep die tot stand zal worden gebracht door de kranten en informatieweekbladen.

Hiermee willen we mede een beleidsvisie realiseren die erin bestaat de pluriformiteit van de schrijvende pers te vrijwaren. Ongeacht het feit dat niemand exact zal kunnen bepalen wat de verliezen zullen zijn voor de schrijvende pers bij het invoeren van handelspubliciteit op radio en televisie, zal niemand kunnen ontkennen dat er verliezen zullen optreden. Indien men de belangen van de schrijvende pers wil beschermen – en gelet op haar belangrijke rol als informatieverstrekker in ons democratisch bestel zal daar wel iedereen voor zijn – kan men 2 zaken doen : ofwel deze pers nog meer rechtstreekse steun verlenen, eventueel door een voorafname van de opbrengst van de handelspubliciteit, ofwel deze pers aanzetten tot participatie in de audio-visuele sector.

Het is deze laatste methode die wij voorstaan en die er ons toe aangezet heeft de federaties van kranten en weekbladen te vragen tot een gezamenlijk initiatief te komen. U weet dat ernstig werk wordt gemaakt van een gezamenlijk initiatief waarin kranten en weekbladen een meerderheidsparticipatie zullen hebben, maar uiteraard vraagt men van die kant zekere waarborgen dat de programma's op het scherm zullen komen. Deze waarborg wordt hierbij gegeven. Voor de Vlaamse Executieve is dit initiatief, gelet op de hiervoor geschetste beleidsvisie, zo belangrijk dat het een speciale bescherming verdient.

Alle geruchten en perscommentaren ten spijt wil ik hier mededelen dat de betrokkenen van VMM en OTV mij hebben verklaard nog steeds bereid te

Poma

zijn tot de oprichting van een privaatrechtelijke omroep met een meerderheidsparticipatie van de schrijvende pers en dat beide maatschappijen ter zake een principsovereenkomst hebben. Uiteraard is voor deze initiatiefnemers het stemmen van de wet op de handelspubliciteit van levensbelang. Dat er bovendien gesprekken zijn met de BRT kan alleen maar als positief worden ervaren, omdat aldus de beide omroepen contacten leggen voor de toekomstige goede nabuurschap. Meer kan het mijns inziens niet zijn, omdat ik mij als voogdijminister niet kan inbeelden dat de BRT zou denken aan het afstaan- zij het gedeeltelijk- van haar tweede net.

Ik wil er trouwens op wijzen dat het kabeldecreet niet alleen voorziet in de mogelijkheid om een privaatrechtelijke omroep, beheerd door de schrijvende pers, op te richten, maar ook mogelijkheden biedt voor andere toepassingen, zoals regionale en lokale televisie, betaaltelevisie en specifieke programma's zoals bij voorbeeld, een educatief net.

Het moet mij van het hart dat daaraan te weinig aandacht besteed wordt, alsmede aan het feit van de enorme stimulans die kan uitgaan voor de tewerkstelling in zowel de hardware als de software- sector.

Tijdens het vierde Nationaal Kabeltelevisie Congres dat door ging in Den Haag op 3 en 4 mei 1984, handelde de heer Cor Wit, directeur-generaal van de Nederlandse PTT in zijn referaat onder meer over de impact van de jongste ontwikkelingen op kabeltelevisiegebied op de werkgelegenheid in Nederland.

Volgens spreker mag men in de eerste plaats en op korte termijn positieve impulsen verwachten voor de werkgelegenheid in de hardware-sector. Hierbij denkt hij aan de uitbreiding van de kanaalcapaciteit van de netten en aan de fabricage van coders en decoders, wat op zichzelf al enige honderden tot duizend manjaren zou opleveren indien deze in Nederland plaatsvindt.

De grootste uitbreiding van de werk-

gelegenheid moet echter gezocht worden in de programma-industrie. Momenteel worden speelfilm, feuilletons en diens meer grotendeels uit het buitenland geïmporteerd. Bij het invoeren van abonnee-tv moeten volgens spreker vooral de eigen producties een kans krijgen. Ook andere TV-programma's zoals sport en documentaires op de kabel-tv brengen mogelijkheden voor de werkgelegenheid.

Eenzelfde evolutie zal zich bij ons voordoen en onze produktiemaatschappijen en privé-cineasten, alsmede al degenen die in de rand van deze industrie hun brood verdienen, zullen dank zij de toepassing van het kabeldecreet een grote stimulans krijgen. Dit alleen verantwoordt al voorliggend ontwerp. Tevens zal hiermee een betere onderbouw van onze beeldindustrie verzekerd kunnen worden.

Mevrouw de Voorzitter, geachte collega's, dit waren enkele bondige toelichtingen die ik wenste te verstrekken alvorens dit debat wordt voortgezet. **Applaus)**

De Voorzitter : De heer Hugo Van Rompaey heeft het woord.

De heer H. Van Rompaey (op de tribune) : Mevrouw de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, „de mogelijkheden van de kabeltelevisie zijn begrensd door de verbeelding van de mens, niet door de technologie”, deze euforische uitroep sproot in het begin van de jaren zeventig voort uit de laboratoriumexperimenten die in verband met de technische mogelijkheden van kabeltelevisie werden opgezet in de Verenigde Staten van Amerika. In die periode kreeg ook ons land de kabelkoorts, er werd voor meer dan 20 miljard geïnvesteerd. Wij werden en zijn het meest „bekabelde” land van de wereld. Meer dan 90 procent van de televisiekijkers ontvangt TV- en radioprogramma's langs een kabelnet. Onze kabelkoorts mondde echter niet uit in de Amerikaanse euforie. Tot voor kort gaf de overheid er de voorkeur aan de deugd van de conservatieve voorzichtigheid te beoefenen. Te dure investeringen in de kabelinfrastructuur lieten toe om de landschappelijk storende antennewouden te rooien en in sommige heuvelachtige of stedelijke

gebieden een betere ontvangst te garanderen. Men kan ook niet ontkennen dat de stimulerende inbreng van privé-maatschappijen, vooral dan in de gemengde intercommunales, de positie van de privé-partner in de distributiesector mede heeft versterkt.

Het ontwerp van decreet dat nu ter stemming wordt voorgelegd laat eindelijk toe al iets meer te gaan benutten van de mogelijkheden die in een kabelnet aanwezig zijn. De conservatieve voorzichtigheid van weleer wordt vervangen door een voorzichtig progressisme en dit heeft te maken met realiteitszin. Het klopt toch niet dat het kabelgebruik – en welke ontwikkeling heeft zich in deze technologie niet voorgedaan ! – nog steeds gevangen moet blijven zitten in het koninklijk besluit van 24 december 1966. In die wetgeving zijn er niet alleen hiaten, maar ze heeft als het ware betrekking op de technologische prehistorie.

De wetgever mag zich geen tweede maal laten voorbijhollen. Honderden lokale radio's zijn volledig illegaal uit de grond gerezen Daar werden wetgever en rechterlijke macht door de technologische ontwikkeling voorbijgestoken. Eerst was er de chaos, de wetgever werd ertoe verplicht om postuum orde te scheppen.

Daarom is het zo belangrijk dat in dat fantastisch maar ook indringend audiovisueel gebeuren, de wetgever éérs ruimte, dit wil zeggen orde, schept en niet achternaholt. Het decreet wil positief inspelen op de evolutie in de audio-visuele sector. het decreet is een raamdecreet dat de mogelijkheid biedt op het gepaste ogenblik op de evolutie en op nieuwe ontwikkelingen in te pikken. Een eerste en onmiddellijke stap wordt gezet door de mogelijkheid niet-openbare TV-verenigingen te erkennen die als doel of opdracht hebben via de kabel televisie te brengen, ofwel voor de gehele Vlaamse, ofwel voor een lokale en/of regionale gemeenschap. Ook kunnen televisieverenigingen die zich richten tot een specifieke doelgroep worden erkend.

Het ontwerp gaat ervan uit dat het bij de toepassing van het decreet tot een soepele en nuttige wisselwerking

Van Rompaey

moet komen tussen de Vlaamse Executieve, de niet-openbare televisieverenigingen en de verantwoordelijken van de PTT en van de kabeldistributie. Elk heeft zijn eigen verantwoordelijkheid en bevoegdheid en in het kader van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 zal er naar moeten worden gestreefd om deze bevoegdheden en verantwoordelijkheden optimaal te benutten. Het ontwerp van decreet werd ingediend op 28 februari 1985. Ik had de eer reeds een voorstel van decreet in te dienen op 7 september 1983. Het voorstel van decreet was geïnspireerd op de besluiten van het congres over kabeltelevisie van 1 tot 5 oktober in 1974 te Hasselt. Zoals in dat congres, bij vele andere samenkomsten en in nog meer documenten wordt gesteld, kan men niet voorbijgaan aan en zien naast de kabeltelevisie. De technische mogelijkheden pleegt men te rangschikken in vier generaties.

Eerste generatie : de verspreiding van programma's zoals dit sinds de vijftig jaren in ons land van toepassing is.

-De heer J. Pede, Voorzitter, treedt op nieuw als Voorzitter op.

Tweede generatie : het benutten van kleinschalige toepassingen binnen de reikwijdte van één kabelnet.

Derde generatie : het tweerichtingsverkeer, dit wil zeggen de mogelijkheid voor de kijker tijdens een uitzending of bij andere toepassingen van huis uit te reageren door de bediening van een toetsenbord.

Vierde generatie : het meerrichtingsverkeer waardoor men vanuit verschillende punten over het net een eenvoudige communicatie tot stand kan brengen.

Voor ons is de ontwikkeling van de mogelijkheden van kabeltelevisie wellicht zo belangrijk als de uitvinding van het schrift, of van de boekdrukkunst ooit was voor de mens. Maar daarom is het zo belangrijk dat de overheid niet laat begaan, maar zelf de ontwikkeling begeleidt. Men heeft echter geen keuze. Men kan deze mogelijkheden niet blijven ver-

smachten. Men moet echter nu in 1985 en niet later, wettelijk de ruimte afbakenen waarbinnen initiatieven kunnen worden genomen, initiatieven die hier en daar reeds in de schuilkelders zitten of die met toenemende druk over de satellieten ons land zullen bereiken. De wetgever moet maatregelen treffen, niet uit angst maar wel uit realiteitszin. Het is een uitdaging om als het meest bekaelde land van de wereld, dat wil dan ook letterlijk zeggen als kabelkoploper, het gebruiksrendement van deze dure installatie stapsgewijs maar met vastberadenheid te verhogen. De verhoging van dit gebruiksrendement moet echter in het bereik van iedere gebruiker komen. Een belangrijke aanvulling brengen in het informatieve, vormende en ontspannende aanbod, mag niet uitmonden in een exclusief surplus voor welstellenden. Wanneer men ook op kleinere schaal aan televisie gaat doen, is het duidelijk dat binnen die schaal iedere TV-kijker tot dit algemeen aanbod toegang moet krijgen. De ontwikkeling van betaaltelevisie mag derhalve alleen maar betrekking hebben op specialiteiten of op programma's die vanuit cultureel of maatschappelijk oogpunt minder belangrijk zijn.

In alle geval moet voorkomen worden dat onze kabelnetten, die reeds zoveel geld gekost hebben, zomaar worden opgezet voor binnen- of buitenlands louter commercieel aanbod. Wij mogen niet dulden dat het kabelnet, dit indringend instrument, de drager wordt van inhoudloze of vervlakte audio-visuele produkten „à la Dallas”. Het Canadese kabelnet is stormenderhand ingenomen door dergelijke Amerikaanse produkten. Deze hebben in de letterlijke zin de Canadese cultuurgoederen verdrongen. Deze audiovisuele ontkerstening mag zich in ons land of in Europa niet herhalen.

Of Vlaanderen bij de ontwikkeling in de audio-visuele sector koploper zal blijven, zal in grote mate afhangen van de wijze waarop de respectieve partners hieraan hun medewerking willen verlenen. De Vlaamse Executieve zal hierbij een belangrijke rol spelen. De volgende vragen wil ik in dit verband aan de Minister van Cultuur stellen :

1. Is er het vooruitzicht dat in de huidige stand van zaken binnen de geschreven pers voldoende samenwerking tot stand zal komen om deel te nemen aan de oprichting van een NOT-vereniging ?

2. Bij de bespreking van het ontwerp in de Commissie Mediabeleid zijn een aantal wijzigingen doorgevoerd met de bedoeling in enige mate rekening te houden met het belang van de distributeur. De distributeur, overwegend de intercommunales, is logischerwijze geïnteresseerd aan distributieaspecten. Wanneer verenigingen erkend zullen worden om programma's te gaan uitzenden bestemd voor de Vlaamse gemeenschap of voor een bepaalde localiteit of regio, zal men bepaalde samenwerkingscontracten moeten afsluiten. Heeft de Minister de indruk dat zich hier geen financiële, technische of principiële moeilijkheden zullen voordoen ?

3. Is de Minister ervan op de hoogte of er, en zo ja welke, initiatieven bestaan om te starten met lokale of regionale uitzendingen ?

4. Verwacht de Minister dat de Executieve nog in 1985 verenigingen zoals bedoeld in artikel 7 zal erkennen ?

5. In Nederland heeft men sinds meer dan 10 jaar geëxperimenteerd met lokale televisie. Sommige experimenten zijn mislukt, andere kennen reeds meerdere jaren een positieve werking zoals Goirle. Heeft de Minister hieromtrent met zijn Nederlandse collega van gedachten kunnen wisselen ?

In alle geval is het onze wens dat deze belangrijke stap vooruit geen avontuur wordt, maar een nieuwe realisatie in de ontwikkeling van onze moderne gemeenschapscommunicatie.

De Voorzitter : De heer Van Elewyck heeft het woord.

De heer J. Van Elewyck (op de tribune): Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, collega's, het debat over het mediabeleid is in feite een debat over het maatschappij beeld. Want mediabeleid, vooral in de audiovisuele sector, bepaalt in sterke mate mede de maatschappijstructuur. Aldus sprak Eerste Minister Wilfried Martens vo-

Van Elewyck

rige week in de Kamercommissie voor de Infrastructuur, waar het wetsontwerp op de omroepreclame wordt behandeld. Wij zijn het — tenminste wat de inhoud van de beide geciteerde zinnen betreft — volledig met hem eens. Welnu, precies om de redenen door Eerste Minister Martens uiteengezet, kan en mag mediabeleid geen aangelegenheid zijn die beslecht wordt door een tijdelijke politieke meerderheid — die aan haar laatste weken toe is. Mediabeleid belangt de gehele Vlaamse gemeenschap aan. Een mediabeleid voeren in de goede betekenis van het woord betekent het garanderen van het pluralisme in de geschreven pers, betekent ook het waarborgen van de toegang van alle ideologische en filosofische stromingen tot de audiovisuele media, betekent tenslotte de openbare omroep optimale levenskansen garanderen. Welnu, het ontwerp van decreet dat ons thans wordt voorgelegd — en dat parallel zou moeten lopen met het wetsontwerp op de omroepreclame — beoogt het tegenovergestelde voor elk van de hiervoor vermelde punten.

De teksten die wij vandaag behandelen zijn in alleszins merkwaardige omstandigheden tot stand gekomen.

Op 12 oktober 1984 — nu méér dan acht maanden geleden ! — legde de Gemeenschapsminister voor Cultuur een voorontwerp van kabeldecreet voor aan de Raad van State met verzoek „binnen een termijn van drie dagen” — hoe durft men voor zo'n belangrijk probleem ! — advies uit te brengen.

Op 18 oktober verleent de Raad van State dat advies. Het is ronduit vernietigend. Van het voorontwerp blijft geen spaander heel. Ik moge volstaan te verwijzen naar de inleidende reactie van de Raad van State :

„Binnen de hem toegemeten tijd heeft de Raad van State de belangrijke problemen die het voorontwerp van decreet oproept niet naar behoren kunnen uitdiepen. Ook aan een doorgedreven artikelsgewijs tekstonderzoek heeft hij zich niet kunnen begeven. Naar zijn inzicht zou een zodanig onderzoek trouwens niet erg zinnig zijn geweest, daar de tekst aan een

volledige herwerking toe is.”

Dus : gebuisd, en huiswerk opnieuw maken. Normaliter zou een student die in de eerste zittijd naar huis wordt gestuurd met een geheel nieuwe tekst opnieuw naar de Raad van State moeten. Dat gebeurt echter niet : de Minister is volleerd. Ingevolge een beslissing van de meerderheid van de Executieve wordt op 28 februari 1985 — méér dan vier maanden na het advies van de Raad van State een stuntelige, gevaarlijke tekst aan onze Vlaamse Raad overgemaakt.

Hoe stuntelig dat ontwerp wel was, blijkt uit het resultaat van de Commissiewerkzaamheden. Niet minder dan 19 vergaderingen moesten aan dit ontwerp worden gewijd. Van de 14 artikels die het neergelegde ontwerp telde, bleven er welgeteld drie ongewijzigd. Eén van die drie is het klassieke eerste artikel, waarin gesteld wordt dat het ontwerp een aangelegenheid betreft geregeld bij artikel 59 van de Grondwet... Van de twee andere ongewijzigde artikels heeft één betrekking op een materie waarvan de Nationale Regering beweert dat ze tot haar uitsluitende bevoegdheid behoort. Elf van de veertien artikels werden ofwel fundamenteel gewijzigd, ofwel gewoon geschrapt.

Collega's Luc Van Den Bossche, Willy Seeuws en ik zelf hebben ons volledig ingezet om de voorgelegde teksten zoveel mogelijk te verbeteren. Want ook al waren en blijven wij fundamenteel tegen het voorliggende ontwerp, toch achtten wij het onze plicht zo naar de vorm als naar de inhoud legislatiek zo goed mogelijke teksten af te leveren. Veel van de verbeteringen aan het ontwerp aangebracht zijn van onze hand. Dat zal ons echter niet beletten dit intrinsiek gevaarlijke ontwerp verder in elke fase met alle middelen te bestrijden.

Om dit beknopt chronologisch overzicht volledig te maken dient nog vermeld dat, terwijl in uw Commissie mediabeleid het ontwerp van decreet besproken werd, de Nationale Regering op 23 mei 1985 bij de Kamer haar wetsontwerp over de kabel en de omroepreclame neerlegde. Meerdere bijeenkomsten van allerlei overlegcomité's konden niet voorkomen dat

beide teksten elkaar nu eens overlappen wat de bevoegdheden betreft, dan over en weer de uitvoering van één van de ontwerp en onmogelijk maken. Het is nodig ook hier duidelijk te maken waarom wij principieel gekant zijn en blijven tegen het voorliggende ontwerp. Ik beperk mij tot de meest fundamentele kritiek, wat niet betekent dat wij het belang van vele andere factoren onderschatten.

Met dit ontwerp wil de meerderheid van de Vlaamse Executieve de openbare omroep verder afbreken. CVP en PW willen de commercie doen primeren boven het algemeen belang. CVP en PVV willen aldus het bestaande ideologisch onevenwicht in medialand nog vergroten, en in feite een permanente greep krijgen op de voorlichting en de informatie die aan de inwoners van dit land verstrekt wordt, met miskanning van alle principes inzake pluralisme, met misprijzen voor het cultuurpact.

Ik weet het, men zal mij straks voorhouden dat 51 procent van het kapitaal van deze commerciële zender in handen moet zijn en blijven van dagbladuitgevers. Maar die 51 procent kunnen natuurlijk gemakkelijk gevonden worden bij de resem katholieke en liberale dagbladen, die in de perswereld het goede en het slechte weder maken, de jongste weken trouwens véél meer slecht weder dan goed !

Ik weet dat men mij straks zal antwoorden dat, via het decreet de „redactionele onafhankelijkheid” gegarandeerd wordt. Die tekst is van mijn hand — en ik ben er trots op. Maar die „redactionele onafhankelijkheid” zegt natuurlijk niets over de aanwerving, de samenstelling van de redactie. Interessant ter zake is een reactie van een lid van de Commissie — was het de verslaggever ? — die er tijdens de bespreking aan herinnerde dat wie kapitaal in deze onderneming steekt mag verwachten enkele van zijn opvattingen verdedigd te zien. Precies wat wij bedoelen met ideologische discriminatie !

Deze zin — men vindt hem netjes in het verslag — behelst de echte motivering waarom de meerderheid tot tweemaal toe geweigerd heeft te bevesti-

Van Elewycyk

gen dat artikel 18 van de Cultuurpactwet op deze commerciële zender van toepassing is. Artikel 18 heeft niets te maken met een ideologisch gewogen samenstelling van beheersorganen, noch van de directie en zelfs niet van de redactie van deze maatschappij. Artikel 18 zegt heel eenvoudig dat elke ideologische of filosofische strekking, vertegenwoordigd in onze Raad, toegang moet hebben tot de middelen van meningsuitdrukking die afhangen van de overheden in de betrokken gemeenschap.

Een televisiestation dat krachtens dit decreet erkend wordt op basis van door de Executieve uit te vaardigen voorwaarden hangt toch af van de overheid — of niet soms? Is het belangrijk aantal in de teksten opgesomde erkenningsvoorwaarden geen bewijs van deze feitelijke afhankelijkheid? Waarom dan nog steeds de toepassing van artikel 18 van de Cultuurpactwet weigeren? Gewoon om brutaal de discriminatie te beklemtonen?

Graag ontving ik hieromtrent uw antwoord in deze Openbare Vergadering.

Het toppunt is, dat de meerderheid de kabeldistributeur wil verplichten deze ongevraagde en ongewenste commerciële zender aan alle kabelabonnees te bezorgen — en die abonnees ook nog wil doen opdraaien voor de kosten van de straalverbinding en van de auteursrechten. Dit kan, per abonnee een meeruitgave betekenen van 100 F per jaar. Dat heet eventuele winsten privatiseren, de kosten echter doen dragen door de hele bevolking.

Het is natuurlijk belangrijk te weten wie deze commerciële zender zal exploiteren. Twee groepen waren en zijn kandidaat: OTV- met als dubbele spil de Standaardgroep en Audiofina, één van de holdings die mede RTL controleert — en anderzijds VMM, met als zwaargewicht de groep Het Laatste Nieuws. De eerste groep is op winst uit: het audiovisuele avontuur moet liefst direct geld opbrengen. Daaraan wordt veel ondergeschikt gemaakt. De tweede groep wil vooral de schade beperken, veroorzaakt door het in de dagbladwereld voorziene verlies aan reclame-inkomsten.

Via duidelijk gewilde indiscreties weet men intussen dat gesprekken bezig waren en zijn tussen mensen die beide groepen vertegenwoordigen. Om daaruit af te leiden dat er al een — gedwongen? — huwelijkszou afgesproken zijn is vooruitlopen op de feiten. En dit des te meer omdat bij deze gesprekken nog andere personen betrokken zijn die een belangrijke rol spelen in de leiding van de BRT. Alle strekkingen zijn hierbij vertegenwoordigd.

Misschien kan uit die gesprekken een oplossing tot stand komen waarbij iedereen zich zou kunnen aansluiten. Precies om die delicate onderhandelingen een kans op slagen te bieden is het voorbarig nu al een decreet te stemmen dat een bepaald kader oplegt waarvan alle deelnemers aan de gesprekken zich meer verwijderen. De Minister moet zich anderzijds toch ook realiseren dat, als de lopende besprekingen moesten mislukken, de Executieve voor een verscheurende keuze staat: OTV of VMM?

De Standaard of het Laatste Nieuws? Moest men voor die keuze geplaatst worden, dan is dat het gevolg van de jammerlijke politieke doordrammerij die we vandaag beleven... Tenzij, tenzij er geen enkele kandidaat meer zou zijn voor de commerciële „televisie-à-la-Poma”. Want meer en meer beseffen de zakenmensen dat ze in Vlaanderen, via de kabel, maximaal 5 miljoen kijkers kunnen bereiken. Een pas gepubliceerd Nederlands STER-rapport daarentegen ziet nog wel een gat in de markt, voor een populatie van méér dan 15 miljoen kijkers, namelijk Nederland en Vlaanderen samen. Dat scheelt, ook wat de reclamatarieven betreft, natuurlijk méér dan een slok op een borrel.

Maar de Nederlanders nemen als vertrekbasis een zender, die overal op de kabel kan. Hier vertrekt men van een kabelsignaal dat buiten onze grenzen natuurlijk niet wordt overgenomen. De omzet van een Vlaamse commerciële televisie, verdeeld via de kabel, wordt geraamd op circa 1,5 miljard frank per jaar. Trek daar af de verplichte afdracht aan de geschreven pers en de belastingen — en er blijven zo'n 800 miljoen F over. Daarvan moet de infrastructuur betaald wor-

den — wist u, geachte collega's, dat de enige behoorlijke privé-TV-studio's met eindregie in Brussel eigendom zijn van RTL, dus van Audiofina van de OTV-groep? — moeten alle wedden betaald worden en de productiekosten. In die voorwaarden zal uw commerciële televisie snel gerangschikt worden bij de bedrijven in moeilijkheden, en overheidshulp komen afsmecken. En dat, terwijl de 800 miljoen zouden volstaan om de BRT toe te laten zijn opdracht behoorlijk te vervullen, met volledige uitbouw van het tweede net. Wij zeggen dit niet, de heer Verhulst, PW-Voorzitter van de Raad van Beheer van de BRT, heeft dit op de hoorzitting van onze Commissie voor Mediabeleid verklaard. Met die 800 miljoen voor alle werkingskosten zal het commerciële station vrijwel uitsluitend niet-culturele producties brengen. Om het met Oscar Wilde te zeggen: „ze kennen wel de prijs van de dingen, maar niet de waarde ervan.”

Gevolg een nieuwe bijdrage tot de trieste culturele vervlakking, tot de massaconsumptie van goedkope beeldimport, de grootste bedreiging voor ons eigencultuurbezit, voor onze beschaving. Om zulke problemen kan „de commercie” zich niet bekommeren, nietwaar?

Ik wees daarstraks op het feit dat bepaalde artikels in het decreet een overlapping vormen met wat in het wetsontwerp staat. Collega Van den Bossche zal onder meer dit thema verder behandelen. Ik kan, wat dat betreft, nu volstaan er u aan te herinneren dat in de bevoegde Kamercommissie de heer Wilfried Martens vorige vrijdag namens de Regering verklaarde dat zijns inziens artikel 4 van het decreet een duidelijke bevoegdheidsoverschrijding van de Vlaamse Gemeenschap inhoudt — en dus in aanmerking komt om aan het Arbitragehof te worden voorgelegd! Het nu voorliggende ontwerp wijkt fundamenteel af van de voorstellen die CVP en PW op 19 juli 1984 — nauwelijks elf maanden geleden — bekendmaakten. Toen dachten ze, via een TV 1 en een TV 2, de oplossingen gevonden te hebben. Ze wilden een tweede nieuwdienst, provinciale televisie-omroepen gefinancierd met reclame, enzo-

Van Elewycyk

voort. Van dit plan blijft geen komma over. Een interessante vaststelling. Even interessant is het, nu even te verwijzen naar een CVP-standpunt dat op 10 november 1982 in „ZEG” werd gepubliceerd : „Het recht op voorlichting en vorming van de burger is ook een zaak van de Gemeenschap. De CVP zal zich niet op slep-touw laten nemen door sommige liberalen die de BRT hopen te ontmantelen en commerciële belangen van kapitaalcrachtige groepen wensen te ondersteunen.”

Het nu voorliggend ontwerp betekent dat de CVP zich wel op slep-touw heeft laten nemen door liberalen die commerciële belangen verdedigen – en die daarom de BRT willen ontmantelen. Tegenover de nu voorgestelde machtsgreep op de audio-visuele media heeft de SP een duidelijk alternatief

In het licht van de huidige en komende technologische innovaties bevestigt de SP dat radio en televisie elementen zijn van het cultuurbeleid en dat de openbare omroep een onmisbaar instrument is voor dit cultuurbeleid. De omroep vervult de functie van een openbare dienst, en dient dus door de gemeenschap ingericht en beheerd.

Om deze taken naar behoren te kunnen uitvoeren moet aan de openbare omroep structureel en financieel de mogelijkheid geboden worden uit te groeien tot een dynamisch openbaar mediabedrijf. Om aan de hedendaagse uitdagingen het hoofd te kunnen bieden heeft de openbare omroep nieuw bloed nodig.

Op dit ogenblik moet de BRT het rooi met een budget van 5 miljard, waarin de dotatie 4,6 miljard belooft. Deze middelen zijn ontoereikend voor de opgedragen taak, wat zich zowel kwalitatief als kwantitatief wrekt. Het is niet door een concurrentie net op te richten dat aan dit euvel verholpen wordt. De PVV-mythe van concurrentie als oplossing, zal in werkelijkheid een drieledig negatief effect sorteren : ten eerste, een versnippering van de menselijke en financiële middelen ; ten tweede, ver-

hoging van de produktiekosten en van de prijzen in de audio-visuele sector ; en ten derde, een vervlakking van het televisie-aanbod.

Het verstrekken van informatie is in de democratische samenleving van de 20e eeuw zo essentieel dat deze taak geenszins mag toevertrouwd worden aan commerciële belangen, noch aan eenzijdige politieke constellaties. Voor de SP zijn de onafhankelijkheid en de degelijkheid van de informatie-verstrekking primordiaal. De nodige garanties daartoe moeten aanwezig zijn zowel via financiële middelen, als via een nieuwe en aangepaste structuur.

De objectiviteit van de aangeboden informatie is in deze essentieel. De beoordeling ervan mag niet afhangen van een toevallige politieke meerderheid. Daarom opteert de SP ervoor om de naleving te laten controleren door een onafhankelijke ereraad, samengesteld uit media-deskundigen en programmamakers.

Deze Raad neemt kennis van alle klachten, ook van deze vanwege betrokken programmamakers tegen de opdrachten van de hiërarchische oversten. Op deze wijze wordt de onafhankelijkheid van de informatie maximaal gewaarborgd, en worden de burgers grondig voorgelicht, wat de kwaliteit van de democratie ten goede komt.

Consequent met de genomen optie tot revitalisering van de openbare omroep dient de reclame uitsluitend aan de twee netten van de BRT toevertrouwd.

De opbrengsten van de reclame worden aangewend voor : ten eerste, de BRT : enerzijds, een vergoeding voor het gebruik van de technische infrastructuur, en anderzijds een deel van de winst ; ten tweede, de schrijvende pers : ter compensatie van het geleden verlies aan reclame-inkomsten en ter garantie van de pluraliteit ; ten derde, een fonds voor eigen beeldcultuur.

De bekommernis van de SP voor de toekomst van de schrijvende pers in Vlaanderen gaat verder dan een eenvoudige compensatie voor de derving van publiciteitsinkomsten. Zij opteert voor een betrokkenheid van de schrij-

vende pers in een multimediaal verband.

Zo is de cirkel rond. Ja, „het debat over het mediabeleid is in feite een debat over het maatschappij beleid.”

Precies vanuit die optiek wijzen wij het voorliggend, discriminerend ontwerp volledig af. (**Applaus bij de SP**)

De Voonitter : De heer Verhofstadt heeft het woord.

De heer G. Verhofstadt (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, collega's, vandaag houd ik in deze vergadering van de Vlaamse Raad mijn maiden-speech.

De heer J. Van Elewycyk : Mogen wij nu applaudiseren ? Zoniet zou u kunnen denken dat wij achter de inhoud van uw toespraak staan.

De heer G. Verhofstadt : I k dank u voor de aanmoediging.

(Algemeen applaus voor de maiden-speech van de heer Verhofstadt)

Artikel 14 van de Grondwet waarborgt de vrijheid van meningsuiting. En de Grondwetgever heeft deze vrijheid nogmaals beklemtoond door voor de massacommunicatiemiddelen van toen, in artikel 18 uitdrukkelijk de vrijheid van drukpers te voorzien. Het is duidelijk dat de Grondwetgever van 1831 de vrijheid van meningsuiting van toepassing zag op alle massacommunicatiemiddelen.

Dit wil zeggen dat indien de Grondwetgever van 1831 het bestaan van radio en televisie had kunnen voorzien de vrijheid zowel van radio als van televisie in onze Grondwet zou zijn opgenomen.

In tegenstrijd met die wil echter bestaat vandaag de dag deze vrijheid nog niet voor radio en televisie. Het overheidsmonopolie voor de radio is weliswaar in feite doorbroken door het bestaan van honderden vrije radio's, maar zuiver wettelijk en zuiver juridisch zal dit pas het geval zijn als de vrije radio's ook hun definitieve erkenning en zendvergunning zullen ontvangen hebben.

Hoe dan ook, wat de televisie betreft blijven we nog steeds leven met een

Verhofstadt

uitzendmonopolie van de overheid. En, ik weet het, het wordt dikwijls aangehaald, we kunnen in ons land, in zowat alle Vlaamse steden en gemeenten ruim vijftien verschillende televisieprogramma's ontvangen. Deze situatie neemt echter niet weg dat er, op dit ogenblik in ons land slechts één omroep bestaat die een specifiek Vlaams programma maakt. Eén programma dat zowel inzake informatie, nieuws, sport, cultuur als ontspanning, de elementen en ondergrond bevat die eigen zijn aan ons volk, eigen aan onze geaardheid, eigen zijn aan onze geografische ligging en onze economische, sociale en culturele achtergronden. Een dergelijk Vlaams geaard programma brengt voorlopig alleen de BRT. De BRT – wat men er ook over zegt – bezit dus wel degelijk een monopolie.

Als liberaal en democraat – en ik denk dat alle democraten een gelijkaardige visie hebben – ben ik gekant tegen elk monopolie, of het nu gaat om een monopolie op economisch, sociaal of sociaal-cultureel vlak. Elk monopolie – daaraan kan mijns inziens niemand twijfelen – leidt immers tot inefficiëntie, tot verspilling, tot gebrek aan inzet en initiatief, tot kostprijverhoging, tot laksheid en soms zelfs tot machtsmisbruik. Ook de BRT krijgt hiervan zijn deel. En ik wil het hier niet hebben over de talloze incidenten, de vele lezersbrieven, de talrijke aantijgingen van politici, van mijzelf ook – dat geef ik grif toe – en van vele anderen over aan te klagen feiten en gebeurtenissen bij onze nationale omroep. Ik weet dat de meeste BRT-werknemers en inzonderheid de journalisten vaak in moeilijke omstandigheden hun job doen. De meesten doen het goed, intelligent en met een grote dosis professionalisme. Maar ik geloof dat zij allen een onmogelijke opdracht vervullen, namelijk de opdracht objectief en neutraal te zijn. Het is mijn overtuiging dat objectiviteit en neutraliteit in de media niet kunnen bestaan en ook niet bestaan. Men kan er wel naar streven, maar men zal ze nooit bereiken.

Alleen al de keuze en de selectie van de enkele nieuwsberichten voor een

radio- of televisiejournaal van amper 10 à 15 minuten betekent een subjectieve handeling in het mediagebeuren. U weet dat er op een redactie dagelijks honderden nieuws- en informatiebulletins in de vorm van telexberichten, verslaggevingen en persmededelingen binnenstromen uit alle hoeken van de wereld. De meeste daarvan komen van speciale agentenschappen die reeds een selectie hadden gemaakt. Uit die honderden berichten halen onze radio- en tv-journalisten uiteindelijk een tiental zaken die zij persoonlijk belangrijk achten. Gans deze procedure, gans dit proces is één subjectieve daad. Want elkeen van u zou misschien tien andere berichten belangrijker hebben gevonden.

Er is dus een tweede reden waarom de informatieverstrekking nooit objectief kan zijn en die mede aan de basis ligt van het decreet dat wij thans bespreken, met name het feit dat elke journalist, elke nieuwsverwerker, ten slotte onbewust een bepaalde opvatting in zijn berichtgeving laat doorwegen. Wij moeten eerlijk zeggen dat dit geen fout is van de journalist. Het is een natuurlijk verschijnsel.

De opvoeding, de opleiding, het sociaal contact met vrienden, het contact met collega's, de persoonlijke belangstellingssfeer, de specifieke manier van presenteren zijn zoveel elementen die onbewust en ongewild een zuiver objectieve berichtgeving in het huidig systeem onmogelijk maken.

Een vergelijk met de situatie bij de schrijvende pers gaat hier, meen ik althans, volledig op. Zou u zich bij voorbeeld een zuiver neutrale krant kunnen voorstellen? Bestaat er op de wereld een echte neutrale krant?

Minister K. Poma : Ja, het Belgisch Staatsblad.

De heer J. Van Elewyck : Daarin staat enkel de mening van de meerderheid.

De heer G. Verhofstadt : Is het niet een beangstigende gedachte dat er maar één krant, dat er maar één titel zou bestaan? Is het niet beangstigend dat wij inderdaad, mijnheer de Minister, zoals u zegt, al onze wetenschap uit

het Belgisch Staatsblad zouden moeten halen?

Beangstigend omdat het de keuze en vergelijkingsmogelijkheden van de burgers zou beperken. Beangstigend omdat geen enkele hoofdredacteur dan nog een standpunt ter vertolking van de mening van vele medeburgers zou kunnen neerpennen. Beangstigend omdat geen enkele journalist dan nog zijn vaak onthullende versie over de feiten zou kunnen weergeven. Alle berichtgeving zou dan in één blad komen te staan, gecontroleerd door één objectiviteitscommissie, ontdaan van stellingnamen en visies, gezuiverd van onthullingen en beschuldigingen. De beste titel voor zo een krant zou dan zonder twijfel „De Waarheid” zijn, in het Russisch vertaald, de „Pravda”.

Is de verscheidenheid aan krantentitels precies geen verrijking voor de burgers? Ik denk hier aan het naast elkaar bestaan van bladen die de informatieve, maar ook de economische, sociale en sociaal-culturele gebeurtenissen, zelfs de sport en de ontspanning vanuit een verschillende hoek toelichten en bespreken. De keuze van de burger voor deze of gene krant is een bewuste, een persoonlijke keuze.

Hij of zij koopt en leest die krant omdat ze voor hem of voor haar het duidelijkst is, het best overeenstemt met zijn of haar persoonlijkheid, eventueel het handigst is, een juist oordeel velt, het snelst – waarom niet, dat is ook eerbaar – het sportnieuws meedeelt, het scherpst de foto's afdrukt, enz. Dat is de toestand vandaag in de geschreven pers. Hij of zij koopt en leest daarnaast een andere krant of een weekblad om te kunnen vergelijken, te kunnen toetsen, zich beter te kunnen informeren. Hij of zij koopt en leest subjectieve informatie omdat hij of zij dat ook zo wil. En uit het lezen, het bestuderen en het vergelijken van standpunten en visies groeit dan bij hem of haar een eigen persoonlijkke opvatting die hem of haar de juiste lijn kt.

Het is gans dit proces, gans deze opname en vergelijking van standpunten en visies die wij liberalen ook in de audio-visuele media ingang willen zien

Verhofstadt

vinden, zowel op het vlak van de informatie als op het vlak van de cultuur en de ontspanning.

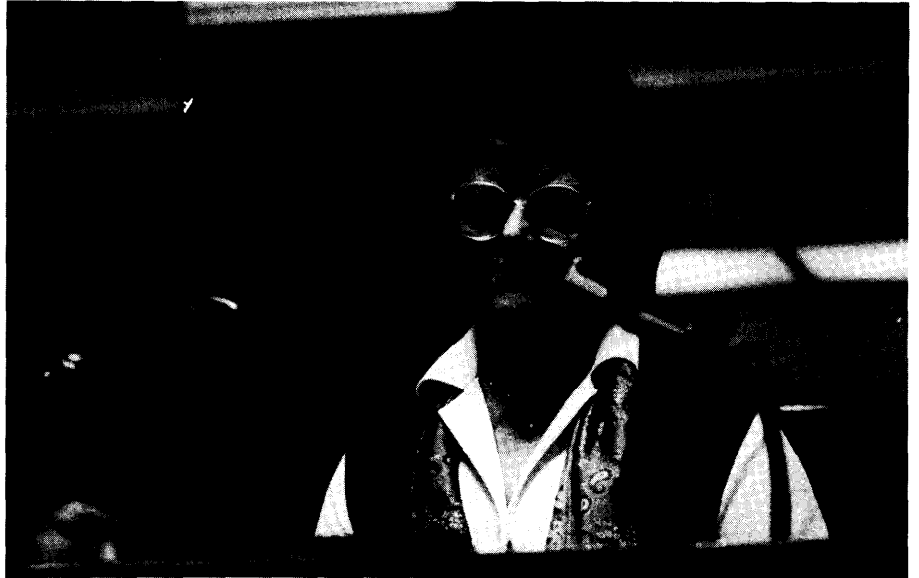
Geachte collega's, ons verzet tegen het BRT-monopolie is dus niet ingegeven, ik denk dat ik dat voldoende heb aangetoond, door opportunisme of door politieke strategie, zoals dat vaak vanop verschillende banken wordt geponeerd. Het liberale verzet tegen het BRT-monopolie stoelt intengedeel op een diep geloof in de menselijke drang tot creativiteit en tot expressie, in de menselijke zin om zelf keuzen te kunnen bepalen en met elkaar te kunnen communiceren. Het liberale verzet tegen het BRT-monopolie, het moet worden gezegd, is bovendien ook ingegeven door ons streven naar vooruitgang. De ontsluiting zowel op juridisch als op organisatorisch vlak van de media gelijktijdig met de technologische evolutie is dringend nodig. De mogelijkheden die momenteel inzake kabel-, de satelliet- en betaaltelevisie geboden worden, zijn enorm.

Iedereen spreekt nu, en wij zullen dat waarschijnlijk tijdens de komende maanden nog verschillende malen doen, over SDI, over Eureka en dergelijke meer. De Europese Commissie heeft gisteren nog met veel omhaal een ambitieus inhaalplan op het vlak van de technologie bekendgemaakt, plan dat trouwens op de top van Milaan zal worden voorgedragen.

Welnu, ik durf beweren dat het ontsluiten van de communicatiemogelijkheden, alle verhoudingen in acht genomen, voor ons land even belangrijk is als een eventuele deelname aan SDI of aan Eureka, willen we althans op het vlak van de massacommunicatie onze technologische achterstand inhalen en op die manier de werkloosheid efficiënter bestrijden.

Dames en heren, ons mediabeleid is sinds de tweede wereldoorlog bepaald geworden door drie vooroordelen, veronderstellingen, waar we, naar mijn mening en naar de mening van velen in dit land, een einde moeten aan stellen.

Ons mediabeleid is inderdaad steeds

Na negatieve uitslag van de stemming over de verdaging werd het kabeldecreet in behandeling genomen. Mevrouw G. Devos (CVP), Eerste Ondervoorzitter van de Raad, neemt het voorzitterschap waar

beheerst geworden door drie veronderstellingen.

1. Dat er slechts een beperkt aantal frequenties en kanalen ter beschikking staan om aan massacommunicatie te doen.
2. Dat de massacommunicatie steeds eenzijdig verloopt, dit wil zeggen vanuit één uitzendpunt naar een massa ontvangers.
3. Een ander en derde vooroordeel, dat steeds het mediabeleid in ons land heeft bepaald is dat de overheid, gelet op de beperkte uitzendmogelijkheden, het best geplaatst is om te bepalen wat naar de kijkers en luisteraars toe kan worden gebracht.

Deze drie vooroordelen, deze drie veronderstellingen houden vandaag de dag geen steek meer, al worden ze nog steeds door velen onder ons en door vele mediaplanners en cultuurhervormers als argumenten gebruikt. Ze houden geen steekmeer, en de feiten en gebeurtenissen van de jongste twintig jaar bewijzen dit zeer duidelijk

Twintig jaar lang zijn namelijk stap voor stap deze drie vooroordelen uitgehold geworden. Eerst in de jaren 60 – wij zijn dat misschien al wat vergeten, maar bij sommigen zal dat wel jeugdherinneringen oproepen – met de opkomst van de piratenzenders op de Noordzee, de populaire zeezenders die een nieuw geluid brachten en honderdduizenden luisteraars naar zich toe trokken. Zij werden via internationale overeenkomsten en repressieve overheden, stuk voor stuk gekelderd. Dan in de jaren '70, de CB-isten die via de korte golfbanden met elkaar in verbinding traden. Ook hier heeft de overheid minder repressief dan in de jaren 60 ingegrepen met een systeem van vergunningen en bijhorende taken.

En nu, in de jaren 80, de vrije radio's, ruim 600 in Vlaanderen, spontaan gegroeid uit de bevolking, die nu stilaan een plaats in de ether veroveren.

Binnenkort zullen deze drie veronderstellingen nog meer worden uitgehold. Wij staan namelijk voor een nieuw fenomeen dat reeds wordt voorbereid in Japan en in de Verenig-

Verhofstadt

de Staten. Het is in volle opmars. De satelliet- en betaaltelevisie, die we via eenvoudige, goedkope schotelantennes zullen kunnen ontvangen. En iets waar verderaf, maar toch amper rond 1990 staan we voor de wellicht grootste uitdaging op het vlak van de media-communicatie en media-evolutie : de viewdata, het tweewegscommunicatiesysteem dat al ettelijke jaren proefdraait in Frankrijk, Duitsland, Engeland en Nederland en dat vanaf 1 september beperkt operationeel wordt in ons eigen land.

Al deze feiten, gebeurtenissen en evoluties tonen aan dat we inzake media-beleid moeten afstappen van de drie vooroordelen van weleer en dat we in werkelijkheid drie nieuwe uitgangspunten moeten aannemen

1. Er zijn geen beperkt aantal frequenties of kanalen meer. De technologische ontwikkeling van kabels en systemen, het gebruik van supergevoelige zend- en ontvangstinstallaties en de ontdekking en exploitatie van computers in de communicatiesector hebben de mogelijkheden en grenzen voor radio- en televisiegebruik volkomen verlegd. In de Verenigde Staten legt men geen kabels meer met minder dan vijftig ontvangstkanalen. Nieuwe radio- en tv-toestellen zijn voorzien op een groter en ruimer media-aanbod. En de ronde paraboolantennes kunnen een quasi onbeperkt aantal signalen uit de lucht plukken

2. Tweede gewijzigd uitgangspunt. Tijdens de komende jaren is er een onafwendbare evolutie van een eenzijdig communicatiesysteem.

Niet langer kunnen we een systeem van communicatie vertrekkend van één uitzendpunt en te ontvangen door miljoenen mensen.

Stilaan wordt in feite elke ontvanger, elke luisteraar en elke kijker ook een potentiële zender. Dit komt door de enorme ontwikkeling op het vlak van de produktie en distributie van klank- en beeldmateriaal. Op het vlak van de beeldproduktie is er de home-video en de semi-professionele en professionele video-industrie die iedereen in staat stelt kwaliteitspro-

gramma's te produceren. En op het vlak van de beeldindustrie had ik het daarnet reeds over de evolutie van de kabel- en viewdata-infrastructuur. Met andere woorden waar tot voor kort de media een collectieve kijk- en luistercultuur betroffen met beperkte kijk- en luisteralternatieven, groeit nu steeds meer een meer individuele kijk- en luistercultuur met onbeperkte mogelijkheden en onbeperkte kijk- en luisteralternatieven.

3. Derde gewijzigd uitgangspunt, tenslotte, is de vaststelling dat de kijker evengoed zoniet beter dan de overheid, geplaagd is om een keuze inzake radio- en televisieprogramma's te maken. Stilaan is op dat vlak het besef gegroeid dat in geen enkel opzicht de overheid meer waarborgen biedt dan de kijker of de luisteraar zelf.

Geachte collega's, het zijn deze drie vaststellingen die de PW en haar vertegenwoordigers er voortdurend hebben toe aangezet ons media-beleid van de jongste jaren en voor de komende jaren te herdenken.

Wij hebben er steeds naar gestreefd het omroepmonopolie en de strakke kabelreglementering open te trekken tot een vooruitziend kader dat breed en wijd genoeg is om alle hiervoor omschreven ontwikkelingen tijdens de komende jaren – ik zou bijna zeggen tijdens de komende decennia – mogelijk te maken.

Ik verheer niet dat ook bij de PW net zoals bij de andere partijen, zich een evolutie in onze standpunten heeft afgetekend. Maar steeds stond ons hetzelfde doel voor ogen : het invoeren van een concurrentieel systeem, het verwezenlijken en bevorderen van de pluriformiteit, het wegnemen van alle barrières ten aanzien van de technologische evolutie inzake de media, en het toelaten van zoveel mogelijk mensen en groepen tot het mediagebeuren.

Oorspronkelijk – ik onderstreep dat even zonder enige bijbedoeling – stond de PW met deze standpunten die tevens de geleidelijke afbraak van het BRT-monopolie zouden betekenen, alleen in het politieke forum. Even zag het er naar uit dat men naar een politieke meerderheid zou

groeien – dat was 10 jaar geleden – rond de idee van Frans Grootjans over de zendgemachtigde verenigingen. Uiteindelijk, dat mogen wij gerust toegeven, werd die idee versmacht tot een onvolkomen systeem van „uitzendingen door derden”. Ik vind trouwens dat geen enkele uitzending zo slecht wordt aangekondigd als die „uitzendingen door derden”.

Geleidelijk is dan tussen twee fracties in deze Raad de idee gegroeid de hiervoor beschreven opties te verwezenlijken door een verregaande liberalisering van het gebruik van de kabel in ons land. Het betekent de eerste stap naar een open en vrij mediabeleid in ons land. De oprichting van een commerciële televisiezender, het toelaten van allerlei regionale en lokale televisie-initiatieven, het openen van de poort voor betaal- en satelliettelevisie en een knipoog naar het gebruik van tweewegscommunicatie.

Omdat het een eerste stap is naar een open en vrij mediabeleid, verklaart de PW-fractie zich akkoord met dit kabeldecreet, te meer omdat dit decreet een zinvolle vermenging inhoudt van drie principes die voor ons zeer belangrijk zijn. Allereerst het grondwettelijk recht op vrije meningsuiting. Zoals dit bestaat in andere media zullen vanaf nu ook andere omroepen, op landelijk, regionaal of lokaal vlak, naast de BRT een aanbod kunnen verzorgen ten behoeve van de kijkers.

Dit is een goede zaak omdat het aan de gebruiker de mogelijkheid geeft niet alleen bijkomende informatie te ontvangen maar tevens ook toelaat de ingewonnen informatie te vergelijken en uit die vergelijking voor zichzelf de nodige conclusies te trekken.

Tweede principe waarom wij sterk achter dit kabeldecreet staan : de bescherming van de pluriformiteit van de schrijvende pers. De PW is het eens met de visie die onderhuids in dit decreet steekt en die stelt dat de bescherming van de schrijvende pers niet moet gebeuren door middel van allerhande subsidies en steunverlening, maar wel door het participeren van de uitgevers zelf, in de audiovisuele sector, een offensieve bescherming als het ware. Om dat te realiseren is het echter nodig de initiatiefnemers

Verhofstadt

voor een privaatrechtelijke omroep alle kansen te geven Daarom gaan wij akkoord met de bepalingen van het bewuste artikel 7,1 a. van het decreet.

De heer J. Van Elewyck : Monopolie !

De heer G. Verhofstadt : Neen.

Het past trouwens vast te stellen dat bij het uitwerken van het mediabeleid voor het eerst in de naoorlogse geschiedenis zulke bruggen werden geslagen tussen de sprekende en de schrijvende pers. De volgende weken zullen nu voor die schrijvende pers van uitzonderlijk belang zijn. Ik weet dat de schrijvende pers vroeger vaak getroffen werd door maatregelen in de audio-visuele sector en dat ze vaak ten onrechte links werd gelaten Ik weet dat heel wat uitgevers nu bevreesd zijn voor deze nieuwe uitdaging. Zij onderzoeken met recht en reden de kansen van dit project, waarbij zij de toekomst van hun sector en de daarbij horende werkgelegenheid voor ogen houden.

Toch durf ik van deze gelegenheid gebruik te maken om de schrijvende pers rechtuit te zeggen : grijp de uitgestoken hand ; grijp deze unieke kans om eens en voorgoed voet te zetten in de audio-visuele sector. De bladen, kranten en tijdschriften kunnen dat naar onze overtuiging omdat zij beschikken over sterke wapens. Zij beschikken over bekwame journalisten, over talentvolle redacteurs die van alle markten thuis zijn. Zij bezitten de spirit en de geestdrift van private ondernemingen die risico en verantwoordelijkheid durven nemen. Zij hebben de ideale contacten met de advertentiewereld. Zij beschikken over de creatieve krachten om goede televisie te maken

Met andere woorden : ons oordeel is dat in de schrijvende pers voldoende krachten verenigd zijn om van het derde commercieel net in de komende jaren een succes te maken.

Ten derde – en dat is de meest geïllustreerde reden waarom wij dit kabeldecreet zo belangrijk vinden – verheugt dit decreet ons omdat het eindelijk een antwoord biedt voor de enorme

technologische evolutie. Wij zijn weliswaar – en het is op deze tribune al verschillende keren gezegd – het dichtst bekeelde land te wereld maar nergens kon men minder doen met de kabel dan in België.

Daarin komt nu verandering en de kabeldistributie krijgt nu de kans om de gebruiker een zo groot mogelijk aanbod te bezorgen. Dit is een niet tegen te houden evolutie, die niet moet leiden tot de zo gevreesde amerikanisering, waarover hier ook op deze tribune reeds zoveel is gesproken.

Integendeel, dit is de enige kans voor het op bouwen van een eigen Europese beeldcultuur tegenover de groeiende amerikanisering.

Al diegenen die menen repressief te moeten optreden, verbodsbepalingen te moeten invoeren en meer van dergelijke protectionistische maatregelen voortaan om de amerikanisering van onze beeldcultuur tegen te gaan, dwalen.

De heer J. Van Elewyck : Daar ben ik het mee eens .

De heer G. Verhofstadt : In de ether kunnen geen muren worden geplaatst. Wil men de eigen cultuur niet in verdrukking laten komen, moet men niet defensief optreden met allerlei gebods- en verbodsbepalingen maar integendeel offensief en positief aantreden.

De heer J. Van Elewyck : Dat is juist.

De heer G. Verhofstadt : In Europa hebben wij voldoende creativiteit om voor de nodige produktie te zorgen. Ik weiger mee te doen met degenen die zeggen dat wij overspoeld zullen worden terwijl ze tegelijkertijd de nodige initiatieven voor een eigen Europese beeldcultuur geen kans geven.

Daarom is het kabeldecreet zo belangrijk omdat het onze Vlaamse produktiemaatschappij en en privé-cineasten nieuwe stimulansen zal geven.

Ik las enkele dagen terug een boekje van twee BRT-journalisten getiteld „Omroepen in de woestijn”. Het is naar mijn oordeel de eerste poging van enkele betrokkenen om kritisch vragen te stellen over de toekomst van

de openbare omroep zonder evenwel oog en oor te sluiten voor het evoluerende medialandschap. Hoe de BRT zich moet opstellen in de toekomst is inderdaad een heel wat belangrijker vraag dan het zoveelste achterhoedegevecht tegen de komst van televisiereclame, pay-tv en satelliettelevisie.

Ik haal dit boek aan om aan het slot van mijn betoog een aantal onjuiste argumenten te weerleggen die hier tegen dit ontwerp-kabeldecreet werden aangevoerd.

Ten eerste heeft men gezegd dat men met dit decreet de afbraak van de BRT wil.

De heer J. Van Elewyck : Inderdaad.

De heer G. Verhofstadt : Onjuist. Wij willen een mediabestel waar de openbare omroep zijn opdracht als „public service” met de nodige middelen die hij van de gemeenschap moet krijgen, kan vervullen en daarnaast, parallel, privaatrechtelijke initiatieven die het media-aanbod aanvullen en moeten werken met private gelden die zij hetzij uit reclame hetzij uit abonnementsgeld betrekken.

Dat is heel wat anders dan het afbreken van de BRT of te beweren dat de BRT benadeeld is ten opzichte van de derde commerciële zender, terwijl blijkt dat de BRT over meer dan 5 miljard zal kunnen beschikken terwijl het maximum aan reclamegeld dat aan de derde commerciële zender kan worden toegekend ongeveer 2 miljard zal bedragen. Leg mij maar eens uit hoe dat nog eerlijke concurrentie kan worden genoemd.

De heer J. Van Elewyck : Dat zal ik straks uitleggen.

De heer G. Temmerman : Wat een vergelijking.

De heer G. Verhofstadt : Dat is in alle geval een eenvoudige vergelijking. Dat is het voordeel.

Wij zijn ervan overtuigd dat dergelijk concurrentieel stelsel ook de openbare omroep ten goede zal komen. Dat vindt men trouwens ook terug in het boekje waarover ik daarnet heb gesproken

Verhofstadt

Ik heb de indruk dat sommige fracties nog altijd een achterhoedegevecht, dat al lang voorbijgestreefd is en in de betrokken sector al lang opzijgeschoven is, aan het leveren zijn. Wij geloven integendeel dat de BRT ook intern moet worden wakker geschud en dat de toepassing van dit decreet eenzelfde impuls zal geven aan de BRT als het oprichten van ITV deed voor de BBC.

Die overtuiging is des te meer gegrond omdat er onlangs nog een resultaat van de invoering van concurrentie op de BRT werd vastgesteld.

Dat de concurrentie de zaken beter laat lopen, werd onlangs nog bewezen. Is het immers niet zo dat we sinds enkele maanden de BRT-zender Studio Brussel kunnen ontvangen. Een zender waarnaar de BRT-verantwoordelijk al jaren hadden gevraagd en die ze zouden oprichten als er meer geld op tafel kwam. Meer geld is er niet gekomen, maar toch ontstond Studio Brussel, niet toevallig op een ogenblik dat de vrije radio's een ruim aantal luisteraars van de openbare omroep hadden ingepikt.

Dit is een typisch voorbeeld van het feit dat concurrentie ook nieuwe waardevolle initiatieven, binnen het raam van de omroep zelf kan doen ontstaan

Het tweede argument, dat ik op de tribune al gehoord heb en dat ik nu wil weerleggen, is het argument of beter de slogan dat privaatrechtelijk ke initiatieven leiden tot cultuurvervlakking. U kent de redenering : alles wordt commercie, wij zullen op de beeldbuis enkel nog Dallas of Dynasty en dergelijke meer krijgen, wat ons cultureel niveau sterk omlaag zal halen.

De heer G. Temmerman : Kijk naar Luxemburg.

De heer G. Verhofstadt : Eerst en vooral moet worden geconstateerd dat de openbare omroep er, na 40 jaar monopolie, ook niet in geslaagd is om bij voorbeeld educatieve en didactische programma's door een voldoende groot publiek te laten bekijken.

U hoeft niemand te beschuldigen. De

reden is gewoon dat kijkers en luisteraars iets anders vragen.

De heer W. Seeuws : En u wil het publiek geven wat het vraagt.

De heer G. Verhofstadt : Deze programma's – ik geef u straks de cijfers – hadden tijdens het laatste kwartaal 1984 op BRT 1 een aandeel in de globale zendtijd van 18 procent.

Ik vraag mij af waar men het moreel recht haalt om zo maar van boven uit te oordelen dat de gebruiker, de kijker, de luisteraar, de burger, het publiek, het bij het verkeerde eind heeft.

De heer G. Temmerman : Ik ga akkoord.

De heer J. Van Elewyck : Ik ook.

De heer G. Temmerman : Televisie is er voor iedereen.

De heer A. De Beul : De theorie van de grootste gemene deler.

De heer J. Van Elewyck : Ik merk dat de heer Verhofstadt zijn maiden-speech houdt.

De heer G. Verhofstadt : Het aandeel van deze programma's in de globale kijkdichtheid bedroeg 2,35 procent. Op BRT 2 bedroegen die verhoudingen 14 tot 6,3 procent. Wat de kijkdichtheid betreft, dient te worden vastgesteld dat 71 procent van de kijkdichtheid op BRT 1 wordt ingenomen door informatieve-, ontspanningsprogramma's en fictie. Op BRT 2 wordt 80 procent van de kijkdichtheid ingenomen door informatie, sport en fictie.

De heer J. Van Elewyck : Wat wil u daarmee bewijzen ?

De heer G. Verhofstadt : Deze cijfers van het laatste kwartaal 1984 uit het kijk- en luisteronderzoek van de BRT citeer ik om aan te tonen dat het niet voldoende is een openbare omroep te zijn om de kijkers te bewegen naar cultureel hoogstaande programma's te kijken. Het ene heeft weinig of niets met het andere te maken.

De heer J. Van Elewyck : Niemand beweert dit.

De heer G. Verhofstadt : Private televi-

sie kan net zoals de omroep educatieve, didactische en cultureel volwaardige programma's brengen.

De heer J. Van Elewyck : En u gelooft dit ?

De heer G. Temmerman : Zoals in Luxemburg ?

De heer G. Verhofstadt : En de keuze van de uitgevers van onze kranten en weekbladen als initiatiefnemers van een dergelijke private televisie is een bij komende waarborg.

Tenslotte en als laatste punt is er een derde argument dat hier reeds deze namiddag op deze tribune is naar voren gebracht en dat ik zou willen weerleggen, namelijk het argument dat deze derde commerciële zender financieel niet zal lukken. De oppositie heeft dit reeds verschillende malen verklaard. Waarover maakt de oppositie zich dan in feite zorgen ? Zij zegt enerzijds dat het financieel niet zal lukken en anderzijds maakt zij er zich zorgen over het feit dat er een derde commerciële zender komt.

De heer J. Van Elewyck : Natuurlijk !

De heer G. Verhofstadt : Zij moet zich dus eigenlijk geen zorgen maken.

De heer J. Van Elewyck : Jawel !

De heer A. De Beul : Wij zullen u antwoorden.

De heer G. Verhofstadt : Ik vind trouwens dat dit geen punt is waarmede de politiek zich moet inlaten.

De heer J. Van Elewyck : 0 neen ?

De heer G. Verhofstadt : Onze rol is het kader te scheppen. Het is aan de private en creatieve krachten in onze samenleving om, als daartoe de mogelijkheden bestaan, dit kader op te vullen.

Ik zeg hier de volledige steun van de PW-fractie toe aan dit decreet en de gene die er als Minister de start heeft toe gegeven, namelijk Gemeenschapsminister Poma.

De heer J. Van Elewyck : Hij vond dat kind op zijn schoot.

De heer G. Verhofstadt : Ik meen te

Verhofstadt

mogen zeggen dat hij er met een rustige zelfverzekerdheid in geslaagd is in de afgelopen vier jaar het mediabeleid in Vlaanderen aan te passen. Er is de legalisatie van de vrije radio's, de oprichting van een Mediaraad en met dit decreet worden ook de ether en de kabel geopend voor een groter media aanbod.

Dit decreet, wat men er ook over vertelt en welke kritiek men er ook moge over geven, dat wordt door iedereen onderschreven, is een historisch keerpunt in ons mediabeleid.

De heer J. Van Elewyck : Zeg dat wel.

De heer G. Verhofstadt : Ziet u wel, het wordt beaamd. Voor de eerste keer in de na oorlogse geschiedenis wordt de greep van de overheid op het audio-visueel gebeuren verzwaakt. Voor de eerste keer krijgt de private sector de kans om haar creativiteit en talent ten toon te spreiden in de media.

Later zal blijken dat dit een goede zaak is voor degenen voor wie wij dit allemaal doen, namelijk voor de kijkers en de luisteraars. *(Applaus bij de PVV)*

De Voorzitter : De heer De Beul heeft het woord.

De heer A. De Beul (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, ik heb met veel interesse naar de vorige sprekers geluisterd, vooral naar collega Verhofstadt. Op een bepaald ogenblik was de verleiding mij groot om niet op de tribune te komen, want ik was bijna overtuigd, maar...

De heer G. Verhofstadt : Spijtig dat ik niet vijf minuten langer heb gesproken !

De heer A. De Beul : ...maar, op het laatste werd er door de heer Verhofstadt zo straf geargumenteed en geperoreerd dat ik mij sterk ging afvragen of het allemaal inderdaad wel juist was wat de heer Verhofstadt vertelde.

Vooraf wil ik toch deze vaststelling maken. Minister Poma die de geschiedenis zal ingaan als de vader van deze grote innovatie, heeft het nodig geoor-

deeld bij het begin van dit debat tussen beide te komen en duidelijk te stellen dat de regeerverklaring van 4 jaar geleden opnieuw zou moeten worden geschreven.

De heer J. Van Elewyck : Zeer juist.

De heer A. De Beul : In deze regeerverklaring staat dat u – en u hebt dat zelf aangehaald, mijnheer de Minister – het regeeringsmonopolie ging doorbreken en een stelsel van mededinging in het leven ging roepen. Vier jaar later lijkt U, mijnheer de Minister, enigszins beschaamd over deze tekst. Als u de tekst nu zou hermaken zou u schrijven dat „het media-aanbod moet worden verruimd”. Waarom ? „Wegens technologische evolutie” – revolutie zou een even goed woord zijn – en „omwille van de culturele noden van de bevolking”.

Mijnheer de Minister, ik kan met u akkoord gaan dat deze formulering beter zou staan in de regeerverklaring. Ik kan mij ook voorstellen dat de twee partijen die in de Executieve en in de Vlaamse Raad niet akkoord waren met de tekst van destijds, deze tekst wel als basis zouden kunnen aanvaarden voor een gesprek ten gronde over het probleem.

Ik wil dan ook bij de bespreking van dit decreet de problemen van het medialandschap benaderen vanuit de vernieuwde regeerverklaring zoals die door de Minister werd geformuleerd ! Het media-aanbod verruimen omwille van de technologische evolutie – collega Verhofstadt heeft overtuigend gesproken over satelliettelevisie, schotelantennes, coaxiale kabels met 50 kanalen enzovoort – is toch niet voor morgen dat is verre toekomst. Wij moeten daar rekening mee houden.

De heer H. Van Rompaey : Er liggen al coaxiale kabels.

De heer A. De Beul : Inderdaad, maar eer wij over het hele land het bestaande net met 20 à 22 kanalen vervangen hebben, zal het nog wel een tijd lang duren, gelet op de enorme kosten

Minister K. Poma : Wij zijn in een stroomversnelling gekomen.

De heer A. De Beul : Dat is waar, geen

haar op mijn hoofd – en ik heb er weinig – twijfelt daaraan. Wij moeten die technologische evolutie zeker in het oog houden, maar de culturele gevolgen moeten wij nog meer in het oog houden. Collega Van Rompaey heeft terecht gewezen op wat in Canada is gebeurd. Wij moeten daaruit de lessen trekken. Mijnheer de Minister u was ook samen met Minister Lang van Frankrijk aanwezig op de Unescoconferentie in Mexico, in 1982. In dit verband wil ik graag citeren wat Minister Lang daar gezegd heeft :

„Onze naties aanvaarden al te gemakkelijk een soort invasie, een soort overspoeling van beeldprodukten die in het buitenland gemaakt zijn. (...) Men moet opmerken dat het grootste gedeelte van de programma's volgens gestandaardiseerde en stereotiepe procédés vervaardigd wordt, die de nationale culturen uitvlakken en een gelijkgeschakelde manier van leven willen opleggen aan de hele wereld. In feite gaat het hier om een vorm van inmenging in de binnenlandse aangelegenheden van deze landen en – erger nog (...) in het bewustzijn van de burgers van deze naties. (...) Waarom deze nivellering aanvaarden ? Is dat de toekomst van de mens ? Dezelfde film, dezelfde kleding, dezelfde muziek ? Zijn onze landen dan niet meer dan een doorgeefluik, dat zonder enige reactie dit beeldenbombardement moet ondergaan ? Bestaat ons lot erin de vazallen te worden van dit immens imperium van de winst ?”

Collega Verhofstadt, ik neem aan dat u niet wakker gelegen hebt van het door u aangehaalde boek „Omroepen in de Woestijn”, dat trouwens niet alleen door twee journalisten geschreven werd, maar waaraan ook medegewerkt werd door een professor en door de huidige gouverneur van Oost-Vlaanderen. Bepaalde mensen stellen zich ter zake wel vragen.

De u wel bekende grote Franse filosoof Jean-François Lyotard, professor aan de universiteit van Parijs en Voorzitter van het „Collège International de Philosophie”, organiseert op het ogenblik in het „Centre Pompidou” te Parijs de tentoonstelling „Les immatériaux”. In een interview naar aanleiding van deze zeer curieuse tentoon-

De Beul

stelling, die u beslist zoudt moeten bezoeken, zegt deze man : „Mensen die straks gaan schiften wat er wel of niet passeert op de buis of opgeslagen wordt in databanken, dat worden de mensen met echte macht, dat moeten wij heel goed in de gaten houden.”

Deze opmerking, die u wellicht mee kan onderschrijven, brengt mij terug bij de tweede notie die de Minister van Cultuur, hanteert, namelijk de culturele noden van de bevolking. Als verkozenen van de Vlaamse Gemeenschap moeten wij beseffen dat de bezorgdheid voor de cultuur van onze bevolking hetzelfde is als het veilig stellen van onze eigen identiteit. Wanneer wij aan ons mediabeleid dokteren, moeten wij dus maatregelen treffen die het ons mogelijk maken ons zo goed mogelijk te verdedigen tegen het fenomeen van de „veramerikanisering”.

Wij moeten ons ook afvragen of wij aan onze bevolking wel genoeg cultuurproducten aanbieden op de televisie. Dit is een geheel andere vraag. Ik ga terzake niet akkoord met collega Verhofstadt, die zegt dat men de mensen moet aanbieden wat ze vragen. Dat is het klassieke systeem van brood en spelen, uit de Romeinse oudheid. Deze opvatting leidt tot de fameuze voetbaluitzendingen en de gevolgen daarvan, zoals het Heizeldrama. Als vertegenwoordigers van de Vlaamse Gemeenschap mogen wij ons niet op die weg begeven.

Onze eerste opdracht is er over te waken dat de uitdaging van het buitenland zo goed mogelijk kan worden beantwoord door onze media. Onze tweede opdracht bestaat er in de kwaliteit, en dan vooral de culturele kwaliteit, van ons mediabestel op te drijven. Wij zijn hierin vanzelfsprekend beperkt door de voorradige financiële middelen. Ons mediabestel, of dat nu tien of vijftien privézendens zijn of de BRT met daarnaast een privé-zender of een samenwerking tussen de BRT en privézendens, is altijd gebonden aan de lieve centen.

Een eenvoudige berekening, mijnheer Verhofstadt, toont aan wat onze mogelijkheden zijn. Wij beschikken

in de begroting over een dotatie van 5 miljard voor de BRT. De Minister heeft het dit jaar reeds zeer moeilijk gehad om die ongeveer op dat niveau te houden. Er moest voor dit jaar op worden besnoeid en gezien de crisistoestand zullen wij dat volgend jaar misschien opnieuw moeten doen. Deze dotatie is dus beperkt. Men kan de wens uiten dat zij in de toekomst zal worden opgetrokken en misschien gekoppeld aan een bepaald percentage van kijk- en luistergeld, maar dat zijn allemaal vrome wensen, dat is niet de werkelijkheid. Voor vandaag en de eerstvolgende jaren is de werkelijkheid een beperkte dotatie.

Langs de omweg van de nationale Regering kunnen wij eventueel ook beschikken over de handelsomroepreclame. Voor onze beperkte markt is de opbrengst daarvan maximaal 2 miljard. Het wetsontwerp dat hieromtrent in de Kamer in behandeling is, zegt dat van die opbrengst vooraf een jaarlijks vast te stellen bedrag geretourneerd zal worden naar de geschreven pers. Dus, naast de meer dan 160 miljoen steun aan de dagbladpers, voorzien in de begroting van de Eerste Minister, zal er jaarlijks een bepaald bedrag worden voorafgenomen op de opbrengst van de handelsomroepreclame, dat zal dienen om het verlies van de geschreven pers te compenseren. Na aftrek van deze compensatie, komen wij tot een bedrag van 800 miljoen à 1 miljard frank dat kan worden vrijgemaakt voor ons mediabeleid.

Wanneer men een volkomen onafhankelijk televisienet gaat installeren dat zich tot heel Vlaanderen richt en dat het met die 800 miljoen à 1 miljard moet rooien, dan moet u toch toegeven dat zoiets niet kan. Dat zou enkel kunnen indien het een „platte” commerciële zender zou worden, een zender die geen eigen producties aanbiedt, of die vervalste eigen producties brengt, in die zin dat hij praatprogramma's en dies meer laat doorgaan als eigen producties.

Minister K. Poma : Mijnheer De Beul, ik wil een klein voorbeeld geven. U spreekt over culturele programma's die zo weinig bekeken worden, maar alles hangt ervan af hoe die gebracht worden. Het cultureel programma

„Boeketje Vlaanderen” heeft een zeer grote kijkdichtheid door de wijze waarop het wordt gepresenteerd. dat heeft niets te maken met veel of weinig financiële middelen, maar met de kwaliteit van de man of de vrouw die erachter staat. U beweert dat alles draait rond de beschikbare gelden, maar ik zeg dat alles draait rond de kwaliteit van het gebrachte programma.

De heer A. De Beul : Mijnheer de Minister, verre van mij te ontkennen dat wie een programma presenteert en manier waarop er allemaal toe kan bijdragen bepaalde culturele programma's beter te verkopen. Ik wil alleen maar stellen dat men, met een budget van 800 miljoen à 1 miljard, niet kan waarmaken wat bijvoorbeeld RTL aan Franse zijde doet. U weet ook dat RTL op dit ogenblik in het gedrang komt wat betreft de nieuwsuitzendingen die zij hebben gelanceerd. Zij moeten kunnen beschikken over het Waals reclamegeld of zij kunnen die nieuwsuitzendingen niet instandhouden. U weet evengoed als ik over welke cijfers het hier gaat. Ik herhaal dat ons beperkt budget onmogelijk toelaat een onafhankelijke televisiezender behoorlijk te laten werken.

De dag- en weekbladpers beseft dat opperbest. Zij wordt door uw decreet en het wetsontwerp op de handelsreclame, verplicht aan televisie te doen en zij stelt vast dat zij zulks met de in Vlaanderen te verwachten reclame niet kan doen. Nu liggen uitgevers wakker uit vrees voor de toekomst van de TV-zender die u hen wil doen oprichten en waar zij niet in geloven. Zij hebben schrik en onderhandelen met de BRT om te proberen een andere formule te vinden, die financieel haalbaar is en die de goedkeuring kan wegdragen van al de politieke geledingen die hier in dit halfroond aanwezig zijn.

Zo zou door de geschreven pers worden samengewerkt met de BRT, die dan de handelsomroepreclame zou krijgen. Op het tweede net kunnen dan bij voorbeeld gezamenlijk bepaalde programma's worden tot stand gebracht, dit zouden worden onderworpen aan een programmaraad. In ieder geval, langs die weg zijn er mogelijkheden om tot een maximale ver-

De Beul

wezenlijk te komen van ons media-potentieel. Indien wij erin zouden slaan een formule tot stand te brengen waarbij de BRT samenwerkt met de geschreven pers en dus ook met de aanwezige beeldindustrie in Vlaanderen, dus ook met de aanwezige programmamaatschappijen en de aanwezige producers en cineasten, is dat een mogelijkheid om het aanwezige mediabudget zo goed mogelijk te benutten. Ik meen dat er op dit ogenblik geen betere oplossing tot stand te brengen is.

Collega Verhofstadt wens ik nog een opmerking te maken. Ik kan natuurlijk uw zeer lange en uitgebreide uiteenzetting niet op alle punten ontleden of weerleggen. Maar toch even dit.

U zegt dat het nieuwe mediabeleid dat hier naar voren wordt gebracht, voor u de uitvoering is van een principe waaraan u bijzonder gehecht is, met name het grondwettelijk recht op vrije meningsuiting. Ook wij zijn daar bijzonder aan gehecht. Ik moet echter vaststellen dat dit grondwettelijk recht op vrije meningsuiting ook nu niet in de geschreven pers kan worden waargemaakt. Het kan amper worden waargemaakt op het niveau van de weekbladpers. Daar beschikt men eventueel nog over voldoende financiële middelen om dat te kunnen doen. Het is echter al lang een feit dat inzake de dagbladpers dat fameuze principe door bepaalde belangrijke groepen of strekkingen uit onze Vlaamse samenleving niet kan worden verwezenlijkt. Men moet over een enorm kapitaal beschikken om op dit ogenblik nog een dagblad in stand te houden, a fortiori een nieuw dagblad uit te geven.

Ik zal ter zake eerlijk zijn, mijnheer de Minister.

Minister K. Poma : Een dagblad moet lezers hebben.

De heer A. De Beul : Natuurlijk moeten dagbladen lezers hebben, maar om te kunnen starten – zelfs eenvoudig maar dat – moet men over een dermate groot kapitaal beschikken dat zulks voor bepaalde groeperingen of geleidingen van onze bevolking niet mogelijk is.

De strekking waartoe ik behoort kan niet zeggen dat zij op de markt een dagblad vindt dat beantwoordt aan wat zij vindt dat ten opzichte van haar geleiding een dagblad zou kunnen zijn.

Minister K. Poma : Zo is er zelfs meer dan één dagblad.

De heer A. De Beul : U is op dat vlak veel fortuinlijker want u kan zich richten tot een waaier van globaal liberale en conservatieve kranten. Hetzelfde is – mutatis mutandis – waar voor de christen-democraten.

Een belangrijke strekking in dit halfrond, namelijk de socialistische, moet het evenwel doen met slechts één krant.

Minister K. Poma : Twintig jaar geleden had de socialistische pers nog 20 procent van de lezers en nu nog 3 procent. Dat ligt aan de socialistische pers zelf.

De heer L. Van den Bossche : Mijnheer de Minister, dat zit er voor niets tussen. Ik zal u straks uitleggen waarom. Uw redenering is veel te simplistisch.

Minister K. Poma : Het is een feit.

De heer A. De Beul : Mijnheer de Minister, ik wens niet tot dat niveau af te dalen. Ik stel alleen vast wat een aantal professoren in communicatiewetenschappen constateren, namelijk dat de bestaande verhoudingen in onze huidige pers niet beantwoorden aan de daar tegenoverstaande politieke, filosofische en sociologische verhoudingen. Dat is nu eenmaal een feit omdat de kapitaalmarkt met haar economische wetten daar speelt.

Bijgevolg is dat grondwettelijk principe van het recht op vrije meningsuiting niet zo gemakkelijk te verwezenlijken.

Mijnheer de Minister nu gaat u iets doen, en de heer Verhofstadt beschouwt het als een soort toppunt van dat recht op vrije meningsuiting...

Minister K. Poma : Dit is in ieder geval een stap vooruit.

De heer A. De Beul : Maar u hebt andere woorden gebruikt.

Voor heel de Vlaamse Gemeenschap

gaat u een soort monopolie-zender in het leven roepen.

Minister K. Poma : Dat is niet juist.

De heer A. De Beul : Toch wel. In artikel 7 van dit decreet staat dat er één onafhankelijke televisiezender komt die zich richt tot heel de Vlaamse Gemeenschap.

De heer G. Verhofstadt : Het zijn er drie.

De heer A. De Beul : Collega Verhofstadt, het is de bedoeling aan die landelijke zender de commerciële reclame te geven.

Ik beweer dat dit een soort privé-monopolie is, naast het officiële BRT-monopolie. Men geeft die mogelijkheid maar aan één zender, die moet worden opgericht door de dag- en weekbladpers, die 51 procent van de aandelen moet hebben.

Op de vraag van commissieleden of alle dagbladen daarbij dienen betrokken te zijn heeft de Minister in de Commissie gezegd dat indien geen akkoord tussen de dagbladen wordt bereikt evengoed bij voorbeeld de running van de onafhankelijke TV-zender kan worden toevertrouwd aan de groep – OTV. Bij OTV zijn slechts drie dagbladen van een welbepaalde soort vertegenwoordigd – In dit geval zou het fameuze principe van het grondwettelijk recht op vrije meningsuiting gewaarborgd of alleszins beter verzekerd zijn dan tot op heden door de BRT het geval was. Dat is een sterke uitspraak

Collega Verhofstadt zegt dat dit voorstel aanleiding zal geven tot de bescherming van de pluriformiteit van de geschreven pers, maar men gaat niet subsidiëren. Het eerste wat in het wetsontwerp van Minister Martens staat, is dat men aan de pers een subsidie zal geven in ruil voor het verlies dat zij lijdt aan handelsreclame.

Minister K. Poma : De Eerste Minister heeft niet mijn ondervinding met subsidiëring ; zoniet zou hij een dergelijke uitspraak niet doen

De heer A. De Beul : Mijnheer de Minister, u gaat de kabel opengooien, maar enkel voor één monopolie-zender

De Beul

der. Daarnaast staat in het decreet ingeschreven dat er regionale televisiezenders mogen komen. Nergens, collega Verhofstadt, zegt u met welke financiële middelen deze regionale zenders zullen moeten werken. In het decreet staat ook vermeld – en dit is een tegemoetkoming aan collega Van Rompaey en aan de oorspronkelijke bedoeling van zijn eigen voorstel van decreet dat er lokale TV-verenigingen komen. Met welke financiële middelen gaan zij werken? De Minister kan hierop niet antwoorden; inderdaad, de handelsreclame heeft hij voorbestemd voor één privé-monopolie-zender. De regionale en de lokale zenders moeten hun centen ergens anders zien te vinden.

Minister Martens heeft het antwoord hierop wel gevonden. Inderdaad, toen wij verleden week tijdens de commissiezitting een vraag in dit verband stelden, heeft hij gezegd dat men nog altijd kan subsidiëren. Hierop zag ik Minister Poma instemmend knikken.

Minister K. Poma : Instemmend knikken? Dat is het toppunt, Mijnheer De Beul!

De heer A. De Beul : Ja, u maakte een breed gebaar. U zou overigens terecht instemmend kunnen knikken, want het is inderdaad mogelijk dat gemeentebesturen of provinciebesturen bij voorbeeld de lokale televisiezenders zouden subsidiëren. De lokale televisiezenders kunnen misschien ook wel lokale publiciteit of handelsreclame ophalen, maar van deze inkomsten behoorlijk leven zullen zij nooit kunnen doen; subsidiëring zal noodzakelijk zijn. Maar wie gaat de taak op zich nemen belangrijke regionale televisiezenders te subsidiëren? Hieromtrent bestaat zeer grote twijfel.

Andere collega's hebben op deze tribune beweerd niet in de privé-sector te geloven en ook dat deze sector het met de handelsreclame niet zou halen. In dit geval zal niet tot stand komen wat zij vrezen dat door dit decreet in het leven zal worden geroepen. Collega Verhofstadt, u vergeet één zaak, met name dat wanneer een landelijke onafhankelijke TV-zender enige tijd zal hebben gewerkt vooral

eer hij eventueel dreigt failliet te gaan, dan de roep groot zal zijn ten opzichte van de Executieve om deze niet-openbare televisievereniging te subsidiëren.

De heer Verhofstadt : Op mij moet u niet rekenen!

De heer E. Beysen : Een onderneming in moeilijkheden!

De heer A. De Beul : Inderdaad een onderneming in moeilijkheden!

Een onderneming die u in het leven heeft geroepen als een toekomstig Cockerill-Sambre van de Vlaamse Regering.

Bovendien, wanneer u tot die subsidiëring zult moeten overgaan, dan gaat u natuurlijk het geld trachten te vinden waar het nog het meest voor de hand ligt, met name in het budget van de BRT. Vandaar dat wij vrezen dat wanneer u hier werkelijk uw intentie doordrijft en wanneer deze teksten werkelijk een decreet worden, u ons mediabestel aan twee zijden zult ondergraven, namelijk institutioneel en financieel. Sta mij toe u met Talleyrand te zeggen „c'est pire qu'un crime, c'est une erreur”.

Waarschijnlijk zult u zeggen het is de heer De Beul maar die dat allemaal weer staat te vertellen en soms is hij nogal negatief ingesteld. De Minister weet nochtans dat ik op tal van ogenblikken zeker niet negatief ben ingesteld, integendeel, en dat ik aan de meeste decreten die door de Gemeenschapsminister van Cultuur in deze Raad werden naar voren gebracht, zeer opbouwend heb meegewerkt. Trouwens, tal van andere collega's hebben dit ook gedaan.

Mijnheer de Minister, neem het mij niet kwalijk, hier gaat het evenwel om een fundamenteel verkeerde keuze. Verontschuldigd mij dat ik het zo moet zeggen, maar het gaat om een foute keuze.

Daarenboven wil ik er ook nog op wijzen, na alles wat ik hier reeds heb gezegd, dat u niet het minste oog heeft gehad voor de culturele gebondenheid met Nederland. Blijkbaar heeft u de brief van Erik Jurgens van de NOS en van Johan Fleerackers, waarin

wordt voorgesteld om u toch te buigen, op het vlak van het mediabeleid, over een eventueel mogelijke en gewenste samenwerking met Nederland, vergeten. U hebt die brief naast u neergelegd.

Noch uit de memorie van toelichting, noch uit heel de behandeling van dit decreet blijft ook maar enigszins dat u mogelijkheden overweegt of middelen hebt trachten te zoeken of te mobiliseren om tot een nauwe samenwerking met Nederland te komen, om bij voorbeeld in samenwerking met Nederland te komen tot het uitbouwen van een derde BRT-net, de zogenaamde cultuurzender.

Uit de behandeling ervan en uit het decreet zelf blijft nergens dat u pogingen heeft gedaan – en misschien zijn deze ook van Nederlandse zijde niet ondernomen, wat wij evenzeer betreuren – om te komen tot de verwezenlijking van de Deltazender inzake radio-omroep.

Welnu, dat is ook een grote fout en een groot gebrek in dit decreet.

Minister K. Poma : Mijnheer De Beul, zoals u weet, hebben de Nederlanders bij de ondertekening van het Taalunieverdrag het Delta-project verworpen en u verwijt mij nu niets te hebben gedaan om het te verwezenlijken. De Nederlanders hebben er zelfs niet willen over spreken.

De heer A. De Beul : Voor een Parlements lid is het soms bijzonder moeilijk de intenties van zijn eigen bewindsleden te raden. Naar mijn mening is het nog moeilijker de intenties van de Nederlandse bewindslieden te raden.

Wel weet ik dat wij minstens sinds ongeveer anderhalf jaar over een operationeel instrument beschikken om de toenadering tussen Vlaanderen en Nederland optimaal te bewerkstelligen, met name de Taalunie. Zoals u weet heb ik verleden week in een kwade bui een toespraak gehouden voor uw collega de heer Brinkman, ten einde hem erop te wijzen dat van het taalunieverdrag iets moest worden gemaakt.

De heer J. De Seranno : Mijnheer De

De Seranno

Beul, het is nooit goed te spreken in een kwade bui.

De heer A. De Beul : Niettemin was de heer Brinkman er niet erg gelukkig mee, want in Nederland durft men dat niet eens. (**Gelach**) Die democratie hebben wij hier tenminste nog.

Mijnheer de Minister, wat ik echter niet kan aanvaarden is dat u, die voor ons de persoon bent die onze Vlaamse en onze gemeenschappelijke Nederlandse cultuur moet behartigen geen oog hebt gehad voor de samenwerking met Nederland en vooral dat u in het nieuwe decreet voor een dergelijke samenwerking geen poorten openlaat.

En dat is zowel waar op het institutionele als op het financiële vlak ; ook voor een samenwerking met Nederland zijn er geen centen meer over. Wat aan instellingen in het decreet is vermeld, maakt het bijzonder moeilijk om nog ooit met Nederland tot een regelrechte samenwerking te komen

Ik zal het hier voor een eerste termijn – die term heb ik van onze Nederlandse collega's geleerd – bij laten.

Ik wil nog ten gerieve van collega Verhofstadt – ik vind hem nog altijd sympathiek – een uittreksel voorlezen uit een interview met de man die het door hem geciteerde boekje heeft geschreven. Het gaat over de Vlaamse commerciële televisie en men vraagt hem wat hij daarvan denkt. Ik zeg u op voorhand dat ik het volledig met hem eens ben. Men vraagt aan de heer Opdebeeck : „Weg met de Vlaamse commerciële TV ? Hij antwoordt : „Je moet het genuanceerd zien. Ik ben niet tegen concurrentie. In normale economische omstandigheden komt die de consument zelfs ten goede maar in Vlaanderen gaat het niet om een normaal economisch gegeven. Wij zitten hier met een zieltogende audio-visuele industrie en met een openbare omroep die nauwelijks het hoofd boven water kan houden. De advertentiemarkt is bovendien te klein om een behoorlijk werkende commerciële zender in het leven te roepen. Wat is de zin van twee slecht

functionerende TV-stations ? In plaats van de financiële middelen te versplinteren over twee omroepen, zou het veel beter zijn de krachten te bundelen. op die manier zouden er ook nieuwe impulsen kunnen worden gegeven aan een eigen nationale beeldindustrie.”

Een tweede citaat, ook te uwen gerieve, collega Verhofstadt, betreft het nieuws op eventueel niet-openbare TV-omroepen.

De vraag luidt : „Ben jij als BRT-journalist toch niet wat bang van een concurrerende nieuwsdienst ?”

De heer Opdebeeck antwoordt : „Ik pleit de BRT niet vrij van alle zonden. Er zitten voldoende slijtplekken in ons omroepbestel die dringend moeten worden opgepoetst. Maar of ik concurrentie vrees ? Ik voorspel dat de journalisten die in de nieuwsredactie van een commerciële omroep gaan werken binnen de kortste tijd dezelfde problemen zullen hebben als wij, tenzij zij zich als slippendragers van de politici opstellen. Ook zij zullen beschuldigd worden van gebrek aan objectiviteit en van manipulatie. een commerciële zender kan zich evenmin als de BRT gezagsgetrouwe en partijpolitiek gekleurde informatieprogramma's veroorloven Rijk kers pikken dat niet. Rijk maar naar de kneusjes van de BRT : de Programma's door Derden daar kijkt nauwelijks iemand naar. De mensen kennen nog altijd het onderscheid tussen propaganda en onafhankelijke of kritische informatie. Als de journalisten er zich van af zullen maken zoals de Programma's door Derden, wordt een Vlaamse privé-zender helemaal een afgang. Men vergeet dat kritische journalistiek kijkers trekt en dus commercieel is. Daarom maak ik mij weinig zorgen over het niveau van commerciële nieuwsprogramma's, tenzij men hier in Vlaanderen zo kortzichtig zou zijn de politieke belangen laten primeren op de bedrijfseconomische.”

Mijnheer Verhofstadt, dit is wel een vrij genuanceerde benadering die sommige van de zaken door u naar voren gebracht niet uitsluit. Daarbij wordt echter uw opvatting, dat het moet zoals het in dit decreet staat be-

schreven, niet gesteund.

Samen met ons zou u beter eens nadenken over een regelrechte samenwerking tussen de BRT en de geschreven pers. Ik denk aan de modaliteiten die op dit ogenblik worden onderhandeld. Dan zouden wij er misschien kunnen in slagen samen een decreet te maken met alle fracties in deze Raad, dat met unanimitéit zou kunnen worden gestemd. (**Applaus bij de VU**)

De Voorzitter : De heer Van den Bossche heeft het woord.

De heer L. Van den Bossche (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, collega's, zojuist heb ik de heer Verhofstadt gehoord en dus God de Zoon . . . (**gelach**). De uitdrukking is eerder uit wanhoop bedoeld, dan wel tegen de heer Verhofstadt persoonlijk gericht.

De stelling van de heer Verhofstadt is eigenlijk dubbel : ten eerste, het gaat slecht ; ten tweede, laat mij het doen, het zal beter gaan Gezien ik enig vertrouwen heb in collega Verhofstadt, zou ik het ten tweede nog kunnen onderschrijven, ware het niet dat het simplisme van zijn analyse mij bekoemert en zelfs beangstigt.

Ik kan collega Verhofstadt vervoegen op sommige punten. Lange tijd vormde het mediabeleid een discussie die nogal retrograde georiënteerd was. Als hij zich daartegen revolteert kan ik hem best volgen, jong als hij is, hoogstens enkele jaren na mij geboren.

De heer E. Beysen : Maar van dezelfde generatie.

De heer L. Van den Bossche : Uw opmerking is vriendelijk

Het mediabeleid is inderdaad een tijd lang de inzet geweest, ook of vooral wat mijn partij betreft, van een halsstarrig verdedigen van een bestaande toestand.

Dit was fout. Terecht zegt collega Verhofstadt dat de wetenschap en de mediakunde evolueren en, dus ook de mogelijkheden Wat gisteren technisch onmogelijk of onbetaalbaar was, is morgen perfect mogelijk en betaalbaar.

Van den Bossche

Ik ben de eerste om een discussie voor te stellen, ik zeg wel „een discussie”, over de toekomst; dit is enerzijds over wat met een democratische maatschappij verenigbaar is en anderzijds over de technische mogelijkheden. Ik ben de eerste om dat te poneren, maar de laatste om het debat te improviseren.

Uiteindelijk hebben wij nu als ik een parenthesis mag openen, een tekst ontvangen, opgediend door een Minister die in de Commissie uitermate vriendelijk was . . .

Minister K. Poma : Ik ben altijd vriendelijk.

De heer L. Van den Bossche : Ik geef dat toe, maar de tekst was niet op uw niveau, de tekst was niet zo vriendelijk als u. De tekst was gebrekkig, droevig en – misschien is uw Kabinet schuldig – juridisch niet altijd even sluitend. Zelfs collega Verhofstadt diende af en toe samen wet collega Swaen ter hulp te springen. Ik zag dat graag. Dat is schoon. Maar het was een slechte tekst. Bovendien was het een tekst die jarenlang heeft gesluimerd. En door zijn afwezigheid elke discussie in deze Raad gehypothecerd heeft. Ik zie daar bij voorbeeld collega Van Rompaey, die in deze materie zeer beslagen is, en drie jaar geleden reeds een voorstel indiende.

De heer H. Van Rompaey : Ik dank u.

De heer L. Van den Bossche : Ik geef u niet altijd gelijk, maar ik begrijp u als u een beetje gefrustreerd zou zijn. Drie jaar geleden hebt u een tekst ingediend en gedurende drie jaar heeft er stilzwijgen. Van Rompaey? Pas connu, pas vu! Dit doet mij denken aan het gedicht van Paul Valéry : „ni vu, ni connu, le temps d'un sein nu entre deux chemises.” Dat was uw lot.

De heer H. Van Rompaey : Goede wijn moet lang blijven liggen.

De heer J. Van Elewyck : Maar is hij nu wel gedronken?

De heer L. Van den Bossche : Ja, maar als u wijn drinkt na drie jaar, dan moet ik u spijtig genoeg meedelen dat u slechte wijn drinkt. Maar goed, dat is uw probleem. Uw voorstel heeft daar dus drie jaar zonder problemen gele-

gen. Plots komt onze vriend de Minister met een ontwerp, het wordt ter discussie gelegd en u verdwijnt in het niet. Dit is het probleem van de democratie zonder meer, ik zal er niet over uitweiden, maar het is een probleem.

Minister K. Poma : Het is geen nieuw probleem.

De heer L. Van den Bossche : Het is een oud probleem, het is nog ouder dan de Minister.

Minister K. Poma : De wetsvoorstellen moeten altijd wachten op de wetsontwerpen. Toen ik 20 jaar geleden in het Parlement kwam was dit mijn eerste les.

De heer L. Van den Bossche : Ik weet het, maar het is een droevige les en, sarcastisch als ik ben, zou ik ze als volgt durven samenvatten : werk vooral niet, de ander zal het voor u doen, weliswaar niet op uw manier, maar keur het dan maar goed, dan kan u zeggen dat het uw mening is. Dit is een sarcastische les. Dit behoort nu blijkbaar tot de geplogenheden van deze Vlaamse assemblée die zich, zoals de Volksunie het ooit heeft gezegd – ik zie maar weinig vertegenwoordigers van de Volksunie op dit ogenblik – zou verdedigen en waar maken. Zij heeft zich natuurlijk niet waar gemaakt. Zij lijdt aan dezelfde ziekte als de nationale assemblée.

Ik neem uw ontwerp nu voor mij. De heer Verhofstadt heeft gelijk wanneer hij zegt dat het niet voldoende toekomstgericht is. Bovendien stelt hij zich, bij een discussie tussen de democratie en het mediabeleid – zeker in de huidige situatie van de maatschappij – de vraag hoe wij dat spanningsveld zullen organiseren. Dat is zeer moeilijk omdat televisie een medium is dat zeer veel mensen in deze maatschappij direct bereikt en dus direct boodschappen kan laten overkomen, waarbij de relatie tussen uitzender en ontvanger van de boodschap zeer klein wordt en waarbij het multiplier-effect speelt bij de ontvanger van boodschappen.

Die twee gegevens in acht genomen, denk ik dat de voorliggende discussie uitermate ver gaat. Het is niet zo eenvoudig, zoals de heer Verhofstadt

zegt, dat alles zichzelf regelt door het aan de pers over te laten. Want de pers – laten wij eerlijk zijn – heeft een oververtegenwoordiging van bepaalde opinies, van bepaalde politieke opinies. Ik denk dat De Standaard en het Nieuwsblad dichter aanleunen bij de CVP dan bij andere fracties.

De heer J. De Seranno : Dat is een goed gedacht.

De heer L. Van den Bossche : Ik meen dat het Laatste Nieuws dichter aanleunt bij de fractie van de heer Verhofstadt en dat De Morgen veel dichter aanleunt bij mijn fractie dan bij andere fracties. En gesteld dat deze uitspraken juist zijn, stelt zich de vraag naar de oplage van de verschillende kranten. Mijnheer Beysen, het resultaat van dit oplage-onderzoek is zodanig dat zelfs uw eigen fractie ondervertegenwoordigd is in de pers, ten opzichte van de vertegenwoordiging ervan in de realiteit van het politieke bestaan.

De Volksunie staat er nog slechter voor, want die is niet vertegenwoordigd, tenzij af en toe met een Manu Ruys, die soms eenscheve Vlaams-nationale schaats rijdt.

De heer J. DeSeranno : Ofmet de heer De Beul in De Morgen.

De heer L. Van den Bossche : Waarom zou alleen Manu Ruys het imago mogen hebben de Vlaams-nationalisten „op te vrij en”?

De heer J. De Seranno : De heer De Beul leunt dichter aan bij De Morgen.

De heer L. Van den Bossche : Misschien leunt de heer De Beul dichter aan bij De Morgen, maar dit geldt niet voor zijn ganse fractie.

De heer J. De Seranno : Daar kom ik niet tussen, dat is maar een gedacht.

De heer L. Van den Bossche : Dan bezorg ik u een ander gedacht, een meer genuanceerde gedachte. Wanneer de heer Verhofstadt zegt dat het voorstel een bewijs is van democratie omdat de pers aan bod komt, dan liegt hij natuurlijk. Dit kan maar een bewijs van democratie zijn indien de pers een betrouwbare weerspiegeling is van de volledige maatschappij.

PW- Volksvertegenwoordiger G. Verhofstadt houdt in het debat over het kabeldecreet zijn maiden-speech voor de Vlaamse Raad

Ik wens mij geen waarde-oordelen toe te eigenen en ik weiger dus te doen zoals de Volksunie en te praten over Dallas en Dynasty. Alleen moeten we zeer goed beseffen dat Dynasty en Dallas, hoe onschuldig ook en hoe ook bekeken door de Voorzitter van de Vlaamse Raad – dat merk ik aan de opmerkingen die ik achter mij hoor – toch cultuurdragers zijn. „Sans dire mot” geven ze ookwaarden door. Veel subliemer dan de wijze waarop bijvoorbeeld traditioneel links zijn boodschap doorgeeft. Contradictorisch genoeg is het vooral langs de linkerzijde dat in deze het preken in is.

Als ik bijvoorbeeld zogenaamd links toneel zie, heb ik soms problemen : te veel gepreek over de boodschap.

De heer G. Verhofstadt : Zij klappen te weinig.

De heer L. Van den Bossche : Zeer juist, mijnheer Verhofstadt. Dat hebt u wel geleerd. Maar mij gaat u toch niet verdenken dat ik te veel zou pre-

ken.

Ik bemerk in een aantal feuilletons op de televisie dat – sans dire mot – een aantal onderliggende waarden worden doorgegeven. Dit gebeurt haast als vanzelfsprekend. En die werken na bij de kijker. De archetypen van cultuurpatronen brehoren tot de essentie van de feuilletons. Dat is het voorwerp van een onderliggende discussie waar ik dadelijk op terugkom. Essentieel zijn niet de feuilletons, meer is echter welk nieuws er wordt gegeven. Daarover werd reeds vaak discussie gevoerd in verband met de objectiviteit. Ik begrijp best dat de heer Verhofstadt vindt dat de objectiviteit wordt geschaad als hij maar 53 seconden op de televisie verschijnt en Van Miert 62 en Swaelen 73 seconden. **(Gelach)** Ik durf niet eens zeggen dat die tijdsduur bepaald is naar de schoonheid, want dan zou het anders moeten zijn.

De heer G. Verhofstadt : Over die duur heb ik het nooit gehad.

De heer L. Van den Bossche : Jawel, u hebt al dikwijls gereageerd en boosaardig getelefoneerd of laten telefoneren naar de BRT. Loochen dit niet. U, uw secretaris of gelijk wie heeft al vaak naar de BRT gebeld. Misschien heeft ook mijn partijvoorzitter dat gedaan, maar ik zeker niet.

Ik heb dus minder problemen met de uitzending van programma's allerhande, dan met de objectiviteit van het nieuws. Programma's bevatten soms een onderliggende boodschap, maar het nieuws bevat directe en essentiële boodschappen. Wat is nieuws en wat is geen nieuws ? Wanneer de SP plots op een persconferentie een aantal deuren opengooit over het media-beleid en noch de PW-kranten, noch dre CVP-kranten schrijven daarover, gebeurt dat zeker erg bewust. Dat is geen onschuldig toeval, maar dat geeft blijk van een bewuste keuze. Het antwoord op de vraag naar de nieuwswaarde van een bericht, is een belangrijke objectiviteitsdiscussie.

De heer E. Beysen : Het kan ook zijn dat men geen deuren wil opengooien.

De heer L. Van den Bossche : Mijnheer Beysen, daar schuilt nu het verschil in

opvatting tussen u en uw voorzitter. Uw voorzitter beseft dat hij de deur niet hoeft open te gooien, als ik dat zelf doe.

Uw voorzitter, mijnheer Beysen, heeft mij ooit in een debat eens gezegd : „De dag dat u gaat zeggen dat de publiciteit niet in de regie moet, zal ik een grote verklaring afleggen om u te bedanken”.

De heer G. Verhofstadt : Dat heb ik niet gezegd.

De heer L. Van den Bossche : De voorzitter van de PW weet het niet meer, maar hij zegt veel dat hij nadien niet meer weet. Zijn broer was toen aanwezig en zat op de eerste rij. Hij kan het hem helpen onthouden. Mijnheer Beysen, die dag was gekomen, want men zei niet dat reclame, bij voorbeeld, door een regie diende te worden gerecolteerd zoals vroeger maar door een maatschappij. „A bon entendeur demi mot suffit”. Blijkbaar had de aanwezige journalist het wel begrepen want die vroeg achteraf uitleg. Hij vroeg of hij wel goed had gelezen. Dat werd hem bevestigd, maar het stond niet in de krant. Ik zeg dit om u aan te tonen wat de objectiviteit weerspiegelt uit persmedia, zou kunnen opleveren. Dat gij die verdedigt, tot daar aan toe. Mijnheer Beysen, u bent kortzichtig. Uw reactie van daarnet toont dat aan.

Dat de CVP de voorliggende thesis verdedigt, begrijp ik want zij beheerst tot zelfs de weekbladpers. Een uitzondering vormt Humo, maar wie beheerst Humo ? „Nobody knows, I think”.

Ik begrijp niet dat u, mijnheer Beysen, die CVP-vriendelijk ke stichting verdedigt.

Wat nieuws is en wat niet, is moeilijk te bepalen. Ik begrijp uw Voorzitter toen hij daarnet het probleem kritisch behandelde.

Ik beweer niet dat ik de toverformule op zak heb om morgen een nieuwsdienst te laten ontstaan die met zekerheid objectief is. Waarschijnlijk zullen hij en ik ons terecht, vanuit onze opvatting, verontwaardigd voelen, af en toe. Het is moeilijk het evenwicht

Van den Bossche

te vinden. Kunnen we dat bereiken ?

U antwoordt dat wij het maar kunnen bereiken via de vrije concurrentie van een persgeheel waarin u – en vooral zij (**wijzend naar de CVP**) – domineren. Ik druk me grof uit. Dat zal u bereiken.

Verwacht u werkelijk dat morgen Manu Ruys op televisie plotseling objectieve commentaar zal geven ? Vergeet dat maar. „Il est la voix de son maître et il restera la voix de son maître”.

Uw en mijn politieke commentator zal hoe dan ook geëngageerd blijven in zijn ideaal en zijn methode van denken, zonder dat ik dit slecht interpreteer. Ik bedoel niet dat de personen in kwestie oneerlijk zijn. Geloven zij eerlijk in hun idee, zullen ze dat ook weergeven.

Wie zegt dat wie 60 of 70 procent van de pers in handen heeft, niet 70 procent van de media in handen zal hebben ?

De heer J. Van Elewyck : Natuurlijk

De heer L. Van den Bossche : Mijnheer Beysen, als u bang bent voor de waarheid, laat de objectiviteitsclausule volledig in twee richtingen werken, niet langer alleen hiërarchisch naar beneden. Veel onobjectiviteit komt via censuur van boven.

Ik – en mijn fractie – zijn bereid de nieuwsdienst een eigen statuut te geven. Daarover kunnen wij discussiëren en de dubbele objectiviteitsverplichting een rol laten spelen.

Ik wens geen nieuwsdienst die alleen maar ten dienste staat van één opvatting, zij het dan de mijne. Ik weet dat uw Voorzitter dat ook niet wenst.

Laten we ernstig zijn en niet zweren bij de vrije concurrentie die niets zal oplossen

Mijnheer Beysen, ik laat u nu het woord.

De Voorzitter : Mijnheer Van den Bossche, ik geef het woord.

De heer L. Van den Bossche : De heer

Beysen poogt telkens mij te onderbreken. Ik ben democratisch.

De heer E. Beysen : Er zal een keuzemogelijkheid zijn. Een afzonderlijk statuut van journalist binnen het monopolie van de BRT lost niets op. Het groot voordeel is dat – en ik hoop dat het engagement van de journalisten zal blijven bestaan – de kijker de keuze zal hebben tussen het ene nieuws en het andere.

De heer A. De Beul : Tussen welke soorten nieuws ? Anders gekleurd ?

De heer E. Beysen : Het zal geen gekleurd nieuws zijn omdat de pluriformiteit van de pers zal weerspiegeld zijn in de berichtgeving.

De Voorzitter : We gaan er hier geen dialoog van maken.

De heer L. Van den Bossche : Waarom niet, mijnheer de Voorzitter, het zou tijd zijn dat er zich een dialoog ontspint in de Openbare Vergadering nadat dit in de commissie onmogelijk was.

Ik ga één voorbeeld geven. U spreekt over pluriformiteit van de pers. er is één socialistisch persorgaan. Dat gaat u toch niet betwisten, mijnheer Beysen.

De heer E. Beysen : Dat is niet altijd zo geweest en u moet de redenen daarvoor durven zoeken.

De heer L. Van den Bossche : Mijnheer Beysen, over de oorzaken wil ik lang met u discussiëren, maar dat mag niet van de Voorzitter en hij heeft gelijk. Dit debat gaat niet over de oorzaken. Er is momenteel slechts één socialistisch persorgaan. Zijn wij het daarover eens ?

De heer E. Beysen : Ja, mijnheer Van den Bossche.

De heer L. Van den Bossche : Gesteld dat het blad verdwijnt. Dat is alleen maar een kwestie van kapitaal. Dan is er geen pluriformiteit meer. Ik spreek dan over de pluriformiteit van twee fracties, die afwezig zullen zijn in de pers. Want, wanneer „De Morgen” blijft bestaan dan is er nog altijd de Volksunie die alleen het weekblad „Wij” heeft.

De heer E. Beysen : Dat is niet waar. Het Volksunie-standpunt en ook uw standpunt komt aan bod in andere persorganen.

De heer L. Van den Bossche : In „Het Laatste Nieuws” waarschijnlijk mijnheer Beysen, u weet even goed als ik, neger de werkelijkheid nu niet, dat men filtert wat door zal worden gegeven of niet, wat zal worden onderschept of niet. Wanneer mijnheer Verhofstadt een persconferentie geeft en een communiqué op Belga zoals gisteren, waar hij zegt dat hij vandaag het woord zal voeren in de Vlaamse Raad dan is dat het toppunt van arrogantie.

De heer G. Verhofstadt : Dat was vandaag.

De heer L. Van den Bossche : Wees een gewoon lid van de Vlaamse Raad. Waarom moet u aan Belga doorgeven dat u vandaag het woord zal voeren. U mag alles doen maar dat bewijst uw arrogantie en de mentaliteit waarmee u heel de mediatiek bekijkt. U bekijkt deze niet vanuit de optie democratie.

Waar ik u wil volgen en waar ik de eerste ben om samen met u en met de Volksunie over te discussiëren is de vraag hoe wij er kunnen voor zorgen dat de mediaproblematiek eerlijk en democratisch blijft omdat zij een essentieel element is van de democratie. Maar niet op die manier, waarbij u probeert via de kapitaalstructuur er voor te zorgen dat het scheefgetrokken wordt.

De heer E. Beysen : Dat is het initiatiefrecht van elkeen

De heer J. Van Elewyck : Neen, u gaat naar een monopolie, mijnheer Beysen.

De heer J. Van den Bossche : Dat is natuurlijk de mop. Het initiatiefrecht van elkeen. Maar, opdat het initiatiefrecht zou kunnen bestaan zegt uw Minister dat men een monopolie moet hebben op een bepaalde keten. Ik begriep hem op financieel-technisch vlak. Maar, u hebt geen vrijheid. U die de vrijheid predikt, mijnheer Beysen, bezit een vrijheid die totaal wars is van 1789. U zou uiteindelijk meer erfgenaam moeten zijn van 1789 dan ik

Van den Bossche

Ik nodig u uit, de werken van 20 jaar na de Franse Revolutie te lezen. Lees die werken eens. U zult leren wat liberaal zijn is.

De heer G. Verhofstadt : U gaat ons niet leren wat liberalisme is.

De heer L. Van den Bossche : Misschien meer dan u denkt, mijnheer Verhofstadt U zijt niet liberaal, u zijt nieuw-rechts.

De heer G. Verhofstadt : Helemaal niet.

Minister K. Poma : Het doet mij genoeg dat u van het socialisme naar het liberalisme evolueert.

De heer L. Van den Bossche : Weet u niet, mijnheer de Minister, dat 1789 in de geschiedenis van het politiek denken een mijlpaal is voor het ontstaan van het socialisme.

U wist dat zeker, maar uw Voorzitter niet. **(Samenspraken op de PVV-banken)**

De Voorzitter : Zou u niet bij het onderwerp blijven, mijnheer Van den Bossche ?

De heer L. Van den Bossche : Dat hoort er bij, mijnheer de Voorzitter. Ik weet dat het de Voorzitter van deze vergadering en anderen mishaat te praten over andere dingen dan het strikte ontwerp zelf. Ik zal nu bij het ontwerp blijven, al zal dit misschien anderen mishagen, want ik zal de Minister vragen mij een antwoord te geven over internationaalrechtelijk beschouwingen. Ik aanvaard graag een uitdaging en ik zal straks ook graag het letterlijk antwoord van de Minister willen lezen. Al uw collega's, minister Poma, zijn zo beslagen in internationaal recht. Ik zie daar de specialist, de heer Beysen zitten. Ik zal de heer Verhofstadt, ook een specialist in internationaal recht, pakken met betrekking tot een paar internationaalrechtelijk ke problemen betreffende de EG, die de heer Verhofstadt zo bemint en waarvan hij gezegd heeft dat het een voorbeeld is van het. liberaal denken.

De heer G. Verhofstadt : Ik zie dat u mijn toespraken leest.

De heer L. Van den Bossche : In de oorspronkelijke tekst van het decreet was er sprake van „het bepaalde in de internationale verdragen”. Deze woorden zijn weggefallen, niet omdat men ze wou loochenen, maar omdat men het misschien hinderlijk vond van ze te vermelden. Het advies van de Raad van State was niet zo gek. Dit advies zei : „Het al dan niet opnemen in een wet of in een decreet van een verwijzing naar de verplichtingen die uit internationale overeenkomsten voortvloeien is zonder invloed op het bindend karakter van die verplichtingen. In rechte is dergelijke verwijzing dus principieel overbodig.” Mijnheer de Minister, u hebt laattijdig de Raad van State gevolgd en ik wil straks van u vernemen of deze weglating betekent dat u de Raad van State wil volgen. De bedoelde verwijzing in het ontwerp betreft eigenlijk de verhouding tussen internationaal recht en intern recht. De rechtsleer en de rechtsspraak vertonen de jongste jaren een verhoogde belangstelling voor dit probleem en voor het spanningsveld tussen beiden. De vraag in casu is dus of de internationale verdragen al dan niet self-executing zijn. Herinnert u zich de lange discussie hierover in de Commissie. De vraag is daar gerezen of internationale verdragen direct rechten en verplichtingen toekennen aan de rechtssubjecten in de interne rechtsorde en of deze rechtssubjecten, deze aldus toegekende rechten kunnen inroepen voor de interne rechtbanken en hoven en of de internationale rechtsregel voorrang verkrijgt op de intern rechtsregel. Dat is de juridische discussie. Volgens de klassieke opvatting is er een strikte scheiding tussen internationale rechtsorde en interne rechtsorde. Het is een probleem van grove grenzen, zelfs van grote grenzen. De interne rechtsorde is gedomineerd door het beginsel van de staatssoevereiniteit. Zij viseert de betrekkingen tussen de individuen onderling, tussen de individuen en de staat en terzeldertijd de inrichting van de nationale openbare macht. De nationale rechtsorde is volgens de klassieke rechtsleer tot stand gebracht door wetten en andere statutaire besluiten – koninklijke besluiten, ministeriële besluiten of welke andere ook! Daarentegen vi-

geert de internationale rechtsorde de tussenstaatse betrekkingen. Zij is gebaseerd op verdragen en gewoonterecht. Ik citeer de gekende theorie van Valdicos. Tussen beide rechtsorden bestaat er een strikte scheiding. De internationale rechtsorde kan intern slechts worden geïncorporeerd via een intern besluit, dit wil zeggen via een zogeheten transformatiebesluit.

Dit is wat traditioneel zo'n twintig à dertig jaar geleden gold in de rechtsleer en wat ongetwijfeld collega Van Belle nog zal hebben geleerd in de universiteit.

De heer 1. Van Belle : Natuurlijk.

De heer L. Van den Bossche : De klassieke opvatting moet echter meer en meer rekening houden met de rechtstreekse toepassing of de self-executing-draagwijdte van internationale verdragen en verdragsregels, vooral in twee domeinen : de internationale bescherming van de rechten van de mens en de internationale regeling van economische betrekkingen. Dit is ook de stelling die de heer Rigaux in zijn werk „*Quelques réflexions sur l'évolution constitutionnelle de la Belgique et les relations internationales*” uitvoerig heeft uiteengezet.

In het domein van de internationale regeling van de economische betrekking moet voornamelijk worden verwezen naar het communautair recht van de Europese gemeenschappen, waar de Minister trouwens heel wat problemen mee gehad heeft bij het opmaken van zijn ontwerp van decreet.

Inzake de internationale bescherming van de mensenrechten zijn desbetreffende conventies of clausules van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, zoals de uitspraak in het arrest van 13 juni 1979, duidelijk self-executing. Ik verwijs met dit arrest eveneens naar het arrest van Marckx, dat zo goed gekend is in de Belgische internationale politiek omdat het een goed voorbeeld is van een zich wijzigende visie in de rechtswereld op de directe toepasbaarheid van internationale rechtsregels. De Belgische wetgeving werd door het Hof veroordeeld en hoewel de Belgische wetgever de desbetreffende wetgeving niet

Van den Bossche

wijzigde, jarenlang – dit is geen verwijt aan de huidige coalitie want dit dateert van veel vroeger – en ofschoon de Belgische wetgever dus in feite weigert zijn tekst in conformiteit te brengen met de uitspraak van het Hof, hebben Belgische rechtbanken niettemin sommige wetsbepalingen in België niet toegepast die in strijd werden geacht met het fameuze arrest Marckx. Dit is een mooi voorbeeld van de directe toepasbaarheid van een internationale verdragsnorm op de Belgische rechtsnormen.

De daarnet aangehaalde opmerking van de Raad van State dat het vermelden, of zelfs het niet-vermelden, van de verwijzing naar bestaande internationale verdragen in het ontwerp van decreet geen enkele invloed heeft op het bindend karakter van de verplichtingen, blijft tot op heden juist. De vermelding heeft dus geen enkel effect op een mogelijke gelding van internationale verdragen binnen het interne Belgische recht. De verwijzing is dus niet traditioneel overbodig, maar is dat wel volgens alle moderne rechtsregels. Door het weglaten van de verwijzing door de Commissie blijft dan ook het probleem van de betekenis van de internationale rechtsregels die door België ondertekend zijn, in het kader van dit decreet bestaan.

Aldus kom ik tot het tweede punt, namelijk de machtiging die u in paragraaf 2 van artikel 3 van het ontwerp krijgt tot het toelaten, een positieve wijze van interventie, van bepaalde programma's en het uitvaardigen van voorwaarden ter zake. Op pagina 6 van de Memorie van Toelichting wordt terecht aangeduid dat de Vlaamse Executieve bij het eventueel uitvaardigen van een verbod, en nu dus ook van een toelating, rekening zal moeten houden met de in de memorie opgesomde internationale overeenkomsten. Ik heb de indruk dat deze overeenkomsten bij gebrek aan tijd niet nader bekeken werden door de Raad van State. U heeft immers de Raad van State tot twee keer toe „gepakt”.

Minister K. Poma : Ik moet altijd lang wachten op de adviezen van de Raad

van State.

De heer L. Van den Bossche : Ik zou niet klagen, mijnheer de Minister. De Raad van State heeft zozeer geklaagd over de opgelegde termijn van drie dagen, dat hij twee dagen nodig had om uit te snikken en pas de derde dag een advies gemaakt heeft over enkele artikelen. Zij hebben hierbij vele dingen over het hoofd gezien. Misschien kan de Raad van State, of zelfs het Arbitragehof- „who knows”- zich in de toekomst hier nog mee bezighouden.

De rechtstreekse werking van de artikelen 59 en 60 van het EEG-verdrag, regelend de vrijheid van dienstverlening, werd door het Europese Hof van Justitie vastgesteld in de zaak Binsbergen, bekend onder het notitie-nummer 33/74. Dit heeft tot gevolg dat alle interpretatievragen met betrekking tot vermelde artikelen thans door het Hof moeten worden beslecht. De communautaire vrijheid van dienstverlening, waartoe ook, in toepassing van het arrest Debauve, (52/79) het uitzenden van klank- en televisieprogramma's behoort, beoogt in de eerste plaats een verbod van discriminatie op grond van nationaliteit. Dit discriminatieverbod inzake vrijheid van dienstverlening bevat ook de zogenaamde omgekeerde discriminatie van eigen onderdanen in vergelijking met de behandeling van onderdanen van andere lid-staten.

Daar verwijs ik naar het fameuze arrest Knoors, de zaak I 15/78. Juridisch rijst de vraag of een discriminatieverbod een absolute strekking heeft, derwijze dat beperkende maatregelen, zij het in positieve zin geformuleerd, verboden zijn. Dat is de cruciale vraag in verband met de voorliggende tekst.

In de arresten Binsbergen en Coenen werd door het Hof niet uitgesloten dat een lidstaat specifieke eisen mag stellen voor een goede werking van de dienstverlening die haar grondslag vindt in het algemeen belang, met name, ik citeer uit het arrest : „betreffende de organisatie, bekwaamheid, beroepsethiek, toezicht en aansprakelijkheid”.

Advokaat-generaal Warner merkt in dit verband op dat de desbetreffende EEG-regels niet tot doel hebben, ik

citeer hem letterlijk : „regelingen af te schaffen die noodzakelijk zijn ter bescherming van het publiek”. Derhalve is de vrijheid van dienstverlening niet absoluut van strekking. Een beperking ervan, in casu een verbod van bepaalde programma's door de Vlaamse Executieve, is in de opinie van het Hof gebeurlijk gerechtigd, maar enkel voor het algemeen belang of, in de opinie van de Advokaat-generaal, ter bescherming van het publiek.

Men zal er in dit verband dus goed aan doen rekening te houden met het door het Hof reeds toegepaste effectiviteitscriterium dat een materiële toetsing mogelijk maakt. Zie bijvoorbeeld het fameuze Dassonville-arrest, de zaak 8/74. Het is bijgevolg duidelijk dat een eventueel verbod van bepaalde programma's door de Vlaamse Executieve, ingeval dit aanleiding zou geven tot een procedure voor het Hof, in concreto conform dit arrest zal getoetst worden aan de vraag of het verbod effectief noodzakelijk is. Ongetwijfeld zal het Hof, naar mijn mening, bij afwezigheid van een communautaire of gecoördineerde wetgeving ter zake mede rekening houden met de heersende opvattingen in de andere lidstaten.

Ik wil aanvaarden dat de conformiteit niet bestaat en dat het Hof, bij gebrek aan conformiteit, zal moeten nagaan wat in andere lidstaten bestaat, wat u in de Commissie trouwens hebt gezegd met de uitdrukking : „Ja maar, andere lidstaten zijn ook niet zo katholiek”.

De heer J. Van Elewycq : Hoewel dat geen criterium is.

De heer L. Van den Bossche : Zeker niet. De „katholieken” zijn trouwens allemaal reeds weg uit dit halfroond.

De Voorzitter : Mijnheer Van den Bossche, kan u uw betoog niet afronden ?

De heer L. Van den Bossche : Mijnheer de Voorzitter, men heeft mij uitgedaagd en ik zal met juridische opmerkingen tot het bittere einde gaan en een antwoord eisen van de Minister. De heer Verhofstadt zal leren wat zijn arrogantie betekent, hoewel hij reeds weggelopen is. Hij kent misschien geen internationaal recht, dat is mijn

Van den Bossche

zaak niet. Maar als hij mij uitdaagt, krijgt hij slaag. Ik wilde hier niet handelen over internationaal recht, maar de heer Verhofstadt vond dat dringend nodig. Ik zie dat de heer Verhofstadt het halfroond opnieuw betreedt, dus kan hij mij misschien eindelijk antwoord geven. Ik kan mogelijk van hem iets nieuws vernemen.

Hoe dan ook, mijnheer de Minister, blijkt dat wij met een vrij summiere stand van zaken qua wetgeving en communautaire rechtsorde, kunnen besluiten dat een verbod van bepaalde programma's en het uitvaardigen van bepaalde voorwaarden ter zake vanwege de Vlaamse Executieve niet per se onrechtmatig is naar communautair recht, wat sommigen in de Commissie ook mogen gezegd hebben. Het is alleen niet onrechtmatig wanneer twee voorwaarden vervuld zijn. De eerste voorwaarde is het verbod van discriminatie, zoals het EG-verdrag dit bepaald heeft. De tweede voorwaarden ter zake mogen wij afleiden uit de volledige jurisprudentie van datzelfde Hof. Hieruit blijkt dat het „algemeen belang” een tweede legitimatie is voor beperkende maatregelen.

Dat betekent dus dat het Hof van Justitie in laatste instantie gaat oordelen over wat u bepaald heeft in bepaalde artikelen van dit decreet, namelijk over de rechtmatigheid van het verbod van bepaalde programma's en het opleggen van bepaalde voorwaarden, in functie van het algemeen belang.

Ik nodig u uit dit ooit te bewijzen, tenzij u mij straks de criteria meedeelt waarop u dat zal bewijzen. Misschien zal de heer Verhofstadt, die buiten is gegaan, dat straks, als specialist van internationaal recht, in uw plaats komen aantonen.

Een tweede element is dat in het advies van 12 oktober 1984, sub D en herhaald in het advies van 24 april 1985, de Raad van State de opmerking maakt dat de mogelijkheid tot het verbieden van bepaalde programma's veel te ruim geformuleerd is. Dat blijkt ook nu, bij de nieuwe formulering, waarbij uiteindelijk de toelating zeer ruim geformuleerd is, en niet on-

derworpen aan welke criteria dan ook, tenzij aan uw eigen politieke criteria van het moment zelf.

Ik denk dat de Raad van State gelijk heeft erop te wijzen dat een dergelijke ruime formulering hoe dan ook de vrijheid van informatie op het spel zet en de vrijheid – ook die van informatie – mijnheer Verhofstadt, ligt ons nauw aan het hart.

De Executieve heeft dus de Raad van State niet gevolgd toen hij vroeg om criteria te geven. Ik verwijs alleen maar naar de Europese Conventie van de Rechten van de Mens, artikel 10, paragraaf 2, dat de voorwaarden bepaalt waaronder het recht van vrije meningsuiting rechtmatig kan worden beperkt. Als eerste voorwaarde wordt bepaald dat die beperkingen, zoals in casu het verbod van bepaalde programma's of het niet toelaten van bepaalde programma's „bij de wet” voorzien moeten zijn.

De vraag rijst dus thans wat dient begrepen te worden onder de uitdrukking die u in uw decreet gebruikt, en die het u mogelijk maakt in feite zonder motivering bepaalde uitzendingen onmogelijk te maken, of tenminste bepaalde toegangen tot diezelfde kabel onmogelijk te maken.

Minister K. Poma : Er is een verschil tussen een verbodsbepaling of een toelating, en de technische mogelijkheden.

De heer L. Van den Bossche : Dat is juist.

Minister K. Poma : Ik ben geen jurist, u weet dat. De Vlaamse Executieve heeft een tweetal jaar geleden gezegd niet te wensen dat RTL met homogeen Nederlandstalige uitzendingen in Vlaanderen zou komen. Opdat zoiets mogelijk zou kunnen zijn, moest de RTL eerst de toelating krijgen van de RTT. De RTT heeft die technische mogelijkheid niet gegeven, zonder motivatie. Wij hebben de motivatie gegeven maar de RTT is alleen technisch opgetreden. Is dat nu een inbreuk of niet ?

De heer L. Van den Bossche : Neen.

Als de RTT kon aantonen dat die mogelijkheden niet bestonden dan was er geen inbreuk.

De heer J. Van Elewyck : Juist.

De heer L. Van den Bossche : Indien de technische mogelijkheden er wel zouden zijn en men toch weigert dan moet worden bewezen dat het is „bepaald door de wet”, „prévues par la loi”.

Toen de RTT neen zegde kon dit worden verdedigd met het argument dat het niet direct technisch mogelijk was.

De heer Verhofstadt heeft gelijk als hij beweert dat er vandaag nieuwe mogelijkheden zijn. Daar volg ik hem. Morgen zullen er nog meer nieuwe mogelijkheden zijn. Daarover wil ik graag met hem discussiëren, maar niet als hij met zijn arrogantie beweert dat het zo is en niet anders.

Mijnheer de Minister, ik wijs u er op dat ik genuanceerd ben, en u niet zeg, zoals sommigen in de Commissie, dat dit alles strijdig is met het Europese recht. Ik heb alleen gezegd dat u zult moeten bewijzen dat het algemeen belang u daartoe verplicht, en dat de wet dat bepaalt. Meer niet. Niettegenstaande de boosaardige reacties van de Voorzitter van uw partij ben ik niet zo ongenueerd als hij wel denkt.

Een tweede opmerking inzake internationaal recht, die ik maak op uitnodiging van de heer Verhofstadt, is een verwijzen naar de zaak van de Sunday Times, met een arrest op 26 april 1979. Het Hof preciseerde dat twee vereisten impliciet aanwezig zijn, „prévues par la loi”.

Ten eerste zegt het Hof dat de bepalingen van de wet volkomen van toepassing moeten zijn voor elke burger. Ten tweede kan volgens het Hof een norm pas worden beschouwd als wet indien de norm met voldoende precisie is geformuleerd ten einde de burger in staat te stellen zijn gedrag daarop af te stellen.

Zes jaar geleden achtte het Hof deze beide voorwaarden noodzakelijk om de burger voldoende rechtszekerheid te bieden.

In de praktijk hebben de Commissie en het Hof een ruime interpretatie toegekend aan het begrip „wet” en daaronder ook begrepen koninklijke besluiten, noodbesluiten, zelfs inter-

Van den Bossche

ne reglementen en besluiten op grond van delegatie. Ik verwijs ter zake, voor deze stelling die u trouwens tegemoetkomt, naar het arrest van Roissy van 18 juni 1971. Ook hier wil ik een stap in uw richting doen en mij niet zo onmogelijk opstellen als men wil laten uitschijnen. Alleen mag u niet vergeten dat in de rechtsleer deze ruime interpretaite sterk werd bekritiseerd als zijnde in strijd met de doelstellingen van rechtszekerheid, welke diezelfde Europese Conventie wil bieden en ook in strijd met de rechtsleer en de essentiële beginselen van een democratische samenleving. Hier verwijs ik naar wat Alkema heeft geschreven in zijn studies over Europees Grondrecht, die op deze twee lijnen het arrest in kwestie bekritiseert.

Samen met de kritieken uit de rechtsleer en aansluitend met het advies van de Raad van State opteer ik voor precieze criteria waaraan de Executieve dient te zijn gebonden, criteria die in dit decreet zouden moeten worden geformuleerd waartegen de heer Verhofstadt zich verzet. Wij zullen elkaar ooit weervinden voor het Europees Hof en de verliezer zal dan droevig zijn. Hierbij wens ik trouwens op te merken dat, welke ook de voorwaarden zijn die de Executieve zou opleggen om bepaalde programma's te verbieden of te beperken, deze naar de bewoordingen van artikel 10 paragraaf 2 van de Europese Conventie steeds noodzakelijk dienen te zijn „voor een democratische samenleving en in het belang van 's lands veiligheid, territoriale onschendbaarheid of openbare veiligheid, de bescherming van de openbare orde, het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, de bescherming van de goede naam en de rechten van anderen, om de verspreiding van vertrouwelijke mededeling te voorkomen of om het gezag en de onpartijdigheid van de rechterlijke macht te waarborgen.”

Deze bij de Conventie opgesomde belangen zijn gedefinieerd om te kunnen evalueren wat noodzakelijk dient geacht te worden in een democratische samenleving en wat niet. Zoals

men weet, oordeelt het Europees Hof in laatste instantie over de rechtmatigheid van eventuele door de Executieve opgelegde beperkingen. Ik wil echter met nadruk verwijzen naar hetgeen ik voordien reeds heb uiteengezet over het „selfexecuting”-karakter van internationale rechtsnormen. Mede door de in dit ontwerp van decreet opgenomen uitdrukkelijke verwijzing — of nu niet meer uitdrukkelijke verwijzing — naar bepaalde internationale verdragen, kan de burger de nationale rechter vatten wanneer zijn recht op vrijheid van meningsuiting lijkt te zijn geschonden door inbreuk op de gerefereerde internationale verdragen in casu dezelfde Europese Conventie van de Rechten van de Mens.

Ik wil hier vandaag alleen maar waarschuwen. Ik zeg u niet met zekerheid dat elke weigering door een veroordeling zal worden gevolgd. Ik zeg u alleen maar : let op wat u weigert, want het zou wel op een veroordeling kunnen uitdraaien.

Dit stoort misschien sommigen van uw fractieleden, mijnheer Verhofstadt, omdat zij graag over de grote marktprincipes discussiëren, maar liefst ver van het recht blijven. Maar zij zullen ooit met het recht worden geconfronteerd, daarvoor zal ik zorgen !

Een volgende opmerking die ik wens te maken is een bemerking, ook internationaalrechtelijk, op uitnodiging van de heer Verhofstadt om technisch te worden ; hieraan wil ik graag voldoen. Het betreft de machtiging voor het opleggen van voorwaarden aan de niet-openbare televisieverenigingen — mijnheer Beysen, het spijt mij dat u hiervan niets verstaat, maar dit is uw zaak- inzake het aandeel van producties van wat men noemt eigen bodem of eigen culturele strekking in de programmering, zoals voorzien in artikel 8 van het ontwerp van decreet.

De Raad van State heeft dan op 24 april gewezen op het gevaar dat erin bestaat voorwaarden op te leggen inzake dit aandeel in de programmering en eveneens op gewezen dat dit in strijd zou kunnen zijn met het verbod van kwantitatieve beperkingen zoals bepaald in de artikelen 30 en volgen-

de van het EG- Verdrag.

De artikelen 30 tot en met 32 voor de invoerbeperkingen en de artikelen 31 en 34 voor de uitvoerbeperkingen kennen een rechtstreekse werking en zijn derhalve vatbaar voor judiciële controle in de lidstaten. Daarover is er geen betwisting. Dat is algemeen aanvaarde rechtsleer en rechtspraak

In zijn advies wees de Raad van State erop dat de machtiging kon worden beschouwd als, ik citeer : „Een maatregel ter bescherming van het artistiek bezit in de zin van artikel 34 van het EG-Verdrag.”, eraan toevoegend dat het Hof van Justitie in laatste instantie zou oordelen over de rechtmatigheid van de uitzondering terzake.

Er is echter een probleem, ofwel is het een vergissing van de drukker, ofwel van de Raad van State, het gaat hier echter niet om artikel 34 maar wel om artikel 36. Ik laat het voordeel van de twijfel aan mijn vrienden van de Raad van State. Ik hoop dat de drukker de schuldige is.

Hoe dan ook, het is dus niet zeker dat het Hof van Justitie het bepaalde in artikel 8, paragraaf 5 van het ontwerp in overeenstemming zou oordelen met het uitzonderingsgeval dat zij noemen, ik citeer : „De bescherming van het nationaal artistiek bezit.” Dat is een bescherming conform artikel 36 van het EG-Verdrag. Tot nog toe werd het Hof trouwens nog niet gevat, en werd het nog nooit gevat, over een derwijze kwantitatieve beperking die op grond van de bescherming van het nationaal artistiek bezit zou gerechtvaardigd zijn.

Het Hof heeft wel reeds uitspraak gedaan in algemene strekking over de inhoud van artikel 36 van het EG-Verdrag.

Volgens het Hof, ik citeer : „dient artikel 36 als uitzondering op de fundamentele regel van de afschaffing van alle belemmeringen van het vrije verkeer tussen lidstaten eng te worden uitgelegd”, en mogen de gevolgen van de beperking niet verder reiken dan, ik citeer nogmaals : „noodzakelijk is voor de bescherming van de belangen die het beoogt te waarborgen”. Ik verwijs hier letterlijk naar het Arrest

Van den Bossche

Bauhuis, zaak 46/76.

In ieder geval zal de Executieve, zo zij aan dit artikel uitvoering geeft, dienen aan te tonen dat het opleggen van voorwaarden betreffende het aandeel eigen produkties noodzakelijk is ter bescherming van die eigen produkties in de programmering.

Mijnheer de Minister, dit aantonen lijkt mij uiterst moeilijk. Ik vervoeg u, politiek, in uw politieke bedoelingen. Ik heb mij voor de juridische argumentatie teruggetrokken omdat de heer Verhofstadt mij dit kwalijk zou hebben genomen en om hem te behagen ben ik jurist geworden.

Niettemin hoe goed uw bedoelingen ook zijn, dit zal in de toekomst een probleem scheppen wanneer iemand dat betwist voor de Europese rechtbanken en hoven.

Ik denk dat de formulering die wij nu hebben gezocht breder is dan de oorspronkelijke formulering van eigen culturele produktie die dan nog aanleiding zal geven tot discussies over de werkelijke inhoud.

Trouwens, er zijn ook politieke argumenten die pleiten tegen de uitvoering van vermeld artikel. Binnen de communautaire instellingen zijn er thans een aantal initiatieven aan de gang die de recente ontwikkelingen binnen de media trachten te regelen op Europees niveau.

In de resolutie van 30 maart 1984 – die trouwens, mijnheer Verhofstadt, werd gestemd door uw vrienden van de Europese Liberale Partij – over een aan de nieuwe ontwikkelingen van de Europese televisie aangepast beleid, heeft het Europees Parlement – misschien controleert u uw eigen parlementsleden daar niet – de Commissie en de Raad verzocht een hechte juridische grondslag te vinden voor de tenuitvoerlegging van toepasselijke beginselen van het EG-Verdrag inzake de omroep. Verder verzocht het Parlement de Commissie en de Raad met elkaar samen te werken met het oog op de herziening van de nationale wetgeving ten einde de vereiste coördinatie van de verschillende systemen

mogelijk te maken. In juni 1984 deed de Commissie aan de Raad een Groenboek mee – c'est le cas de le dire, zeg ik aan mijn groene vrienden – over het instellen van een gemeenschappelijke markt voor de omroep, met name via satelliet en kabel. Gelet op het communautair initiatief en de rechtsonzekerheid over de juiste interpretatie van artikel 36 van hetzelfde EG-Verdrag met betrekking tot de voorwaarden inzake het aandeel van de Vlaamse produkties in de totale programmatie, lijkt mij de weglating van deze bepaling duidelijk aangewezen. Indien u de weglating niet wenst te aanvaarden, zou ik u willen aanraden om alle problemen achteraf te vermijden voor de rechtbanken op Europees niveau om het artikel minstens niet toe te passen.

Ik wil eindigen met een opmerking betreffende de regionalisatie. De Eerste Minister, die niet tot uw partij behoort, maar tot een partij waarvan hier slechts enkele leden aanwezig zijn heeft duidelijk gezegd dat artikel 4 van uw decreet een overschrijding is van uw bevoegdheden.

Minister K. Poma : De Eerste Minister heeft volledig het recht om dat te zeggen.

De heer A. De Beul : Hij heeft gelijk ook

Minister K. Poma : Mijnheer De Beul, ik weet dat u plotseling een aanhanger van de nationale Regering bent geworden. Ik heb met de Eerste Minister hierover een gesprek gehad en hij heeft gezegd : „Wij hebben het Arbitragehof opgericht.”

De heer L. Van den Bossche : Mijnheer de Minister, als ik het goed begrepen heb dan vraagt de Eerste Minister aan zijn eigen fractieleden om dit ontwerp van decreet in deze Raad te stemmen, om nadien naar het Arbitragehof te gaan.

Minister K. Poma : Wanneer het naar het Arbitragehof gaat, betekent dit nog niet dat het opgeschort is.

De heer L. Van den Bossche : Dat is juist. Wij kennen beiden de wet ter zake. Hoe dan ook leg ik er sterk de nadruk op dat het in verband brengen

van artikel 4 van uw ontwerp van decreet met artikel 7 van het wetsontwerp 1222 niet gaat.

Mij stoot het tegen het hoofd wanneer u zich permitteert om tegenover deze Vlaamse Raad te zeggen – en ik zal tegenstemmen – dat deze uitzendingen niet tegen de goede zeden mogen zijn. Dit gaat deze Vlaamse Raad geen barst aan. Deze uitzendingen zijn tegen de goede zeden op basis van het strafrecht en het strafrecht zal daarover beslissen. Wij hebben er niets over te zeggen. **Samen met de heer De Beul** wil ik vooruitlopen om zoveel mogelijk naar de eigen autonomie te brengen, zowel van de Vlaamse, als de Waalse deelstaat. Ik ga echter niet kankeren over zaken die nationaal zijn en blijven. Beledigingen aan een vreemd staatshoofd, openbare orde en goede zeden liggen in dezelfde lijn. Houd daar uw handen van af. Dat behoort tot de nationale wetgeving.

Tot besluit dank ik de Voorzitter voor de tijd die hij mij heeft gegeven om mijn standpunt uiteen te zetten. Mijnheer de Minister, ik neem het niet dat uw Executieve, een Executieve die de nationale sectoren maximaal nationaal heeft gehouden en die de wet van 1980 maximaal heeft uitgehold, plots op het einde van de legislatuur, plots verder dan de wet van 1980 wil gaan, wat dit punt van artikel 4 betreft toch. Dat is een Executieve die ik van boerenbedrog en electoraal gespin verdenk en niet van ernstig denken. (**Applaus bij de SP en AGALEV**)

De Voorzitter : Mevrouw van Puymbroeck heeft het woord.

Mevrouw M. Van Puymbroeck (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, ik zal trachten heel kort te zijn. Veel van wat ik wou zeggen werd reeds gezegd én door de heer Van Elewyck én door de heer De Beul. Ik wil dus alleen vanuit Agalev een paar accenten leggen die misschien toch een ander zicht op de zaak geven

Ten eerste menen wij dat privé-televisie in de eerste plaats een uitbating wil zijn met winstdoeleinden. Praktisch betekent dit dat niet de culturele maar wel de geldelijke belangen doorwegen, dus wat en hoeveel men eraan

Van Puymbroeck

verdient, hetzij rechtstreeks in geld uitgedrukt hetzij uitgedrukt in de vorm van doorgedrukte ideeën en eigen overtuigingen die men kan verkopen.

Bovendien vinden wij het, zoals mijnheer Van Elewyck daarnet heeft gezegd, gevaarlijk en eigenlijk onverantwoord dat de kabeltelevisie verplicht zou worden bepaalde programma's over te nemen.

Ten tweede wou ik zeggen dat door het scheppen van die nieuwe situatie de kansen op objectieve voorlichting zeer problematisch worden, dit zowel voor de kijker als mens, als cultuurdrager en als consument. Wat zal er gebeuren? Deze nieuwe zender zal tewerk gaan als een handelsreiziger. Hij zal produkten verkopen, reclame maken, omdat dit zijn grote bron van inkomsten is.

Wij staan huiverig tegenover iedere geplande commercialisatie, want de reclame wordt gewoon over alle kijkers uitgestrooid. Vervolgens stelt zich de vraag of de psychologische invloed van reclame op kinderen, die alles geloven wat zij horen, werd onderzocht? Is die invloed onderzocht op jonge mensen die tot meer consumeren zonder kritische informatie worden aangezet? Is er onderzocht wat de gevolgen hiervan zullen zijn op en of dit samenhangt met de groeiende criminaliteit?

Terwijl aan de consument objectieve produktvoorlichting zou moeten worden gebracht zal de privé-zender gekleurde voorlichting geven. Om dezelfde reden wensen wij trouwens geen handelsreclame op de BRT maar wel een objectieve produktvoorlichting.

Er is het probleem van de vrije meningsuiting dat ook door de heer Verhofstadt werd aangehaald. Daarop zouden wij zeker willenzeggen dat wij eigenlijk de oude idee van de zendgemachtigde verenigingen steunen en dat wij pleiten voor een omvorming, een reorganisatie en een uitbreiding van de uitzendingen voor derden die met meer moderne en ruimere middelen zouden moeten kunnen worden

verzorgd.

Als sommige groepen niet of zelden aan bod komen, is dat volgens mij niet te wijten aan het BRT-monopolie. Dit moet eerder worden toegeschreven aan de samenstelling van de Raad van Bestuur van de BRT, die misschien te beperkt is.

De heer Verhofstadt beweert dat objectieve berichtgeving nu niet mogelijk is. Maar welke grotere garantie kan op dat gebied worden gegeven door een privé-zender in handen van een krantengroep van één enkele of van een beperkte richting? Het tegendeel lijkt mij waar te zijn. Zou het niet juist de pluralistische samenstelling van een uitgebreide Raad van Bestuur kunnen zijn die een waarborg zou vormen voor de objectiviteit van de BRT?

Agalev is ervan overtuigd dat een privé-zender, die noodzakelijkerwijs een commerciële inslag zal hebben, ons volk juist die hoek zal induwen waar het veeleer uit moet, namelijk de overdreven consumptie, de overdreven concurrentie, het oproepen tot overdreven prestaties, waardoor de mens nog meer dan nu van zichzelf zal vervreemden.

Een andere organisatie van de BRT kan alle voordelen bieden die een privé-zender te geven heeft, zonder de nadelen ervan. Het geldt dat nu naar een derde zender moet gaan zal, althans gedeeltelijk, – want wij zijn tegen alle handelsreclame – naar de BRT kunnen gaan en nieuwe mogelijkheden scheppen. Daarom zijn wij ervan overtuigd dat de bestaansredenen van de privé-zenders louter commercieel en invloedbegerig is. De uitdaging van radio en televisie moet naar onze mening zijn de mens cultureel te verrijken, de mens in zichzelf en in zijn gemeenschap laten thuiskomen, hem thuisbrengen in de wereld. Daarbij speelt een objectieve, uitgebreide berichtgeving een heel belangrijke rol.

Om dat doel te bereiken moeten alle nieuwe technische middelen worden gebruikt. Een BRT die over voldoende kapitaal beschikt, kan dat evengoed als een privé-zender.

Wij wensen niet de verloedering tot

een nieuw type RTL-zender in Vlaanderen, maar vrezen dat voor een privé-zender de bekoring het winstbejag te laten voorgaan op vorming en informatie dikwijls te zwaar zal zijn, want de zender zal moeten overleven. **(Applaus)**

De Voorzitter : Minister Poma heeft het woord.

Minister K. Poma (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, waarde collega's, in de algemene bespreking werden twee beleidsvisies verdedigd, namelijk deze die in dit decreet terug te vinden is en deze die door de vertegenwoordigers van de SP en de VU naar voren werd gebracht.

Ik wil daar onmiddellijk aan toevoegen dat wij op het einde van de algemene bespreking nog een derde beleidsvisie hebben gekregen, uiteengezet door de vertegenwoordiger van Agalev, die onder meer, alle reclame uitsluit, zowel bij de commerciële zenders als bij de BRT. Agalev zegt aan te leunen bij de optie die tien jaar geleden werd verdedigd in verband met de zendgemachtigde verenigingen. Die is intussen door de feiten achterhaald.

Zoals ik in de Commissie heb gezegd, zijn deze twee opvattingen en uiteraard ook die van Agalev, even eerbiedwaardig. Maar zij kunnen niet met elkaar worden verzoend en dus ook niet samen worden verwezenlijkt. Wij hebben gekozen voor een bepaalde visie en die is opgenomen in het ontwerp van decreet.

Ik ga niet meer over de voor- en nadelen van de verschillende visies uitweiden. Dat zou weinig opleveren. Alles is reeds in de Commissie gezegd en veel daarvan werd hier tijdens de algemene bespreking van het ontwerp herhaald.

De heer J. Van Elewyck : Dat is niet juist.

Minister K. Poma : De heer Van den Bossche heeft hier welbepaalde punten verder uitgediept dan in de Commissie.

Ik zal mij beperken tot het geven van enkele antwoorden. Allereerst een antwoord op de vraag hoever het staat

Poma

met de onderhandelingen met Nederland, in casu met minister Brinkman. Er zijn gesprekken begonnen met de ambtenaren van het Kabinet van Minister Brinkman. Er werd gesproken over het verbinden van het kabelnet in ons land met dit in Nederland, want Nederland is nu ook volop bezig met bekabeling. Een verbinding van de twee netten zou tot gevolg kunnen hebben dat de BRT via de kabel geheel Nederland gaat bestrijken en dat ook onze commerciële TV-uitzendingen in geheel Nederland worden ontvangen zodat niet 5 miljoen maar 20 miljoen kijkers worden bereikt. Dat is een belangrijk aspect.

De heer De Beul heeft dikwijls het woord subsidie laten vallen.

Ondervinding met het probleem „subsidies” maakt mij steeds meer en meer huiverig en doet vragen rijzen over het nut van subsidies en of subsidiëring wel de aangewezen methode is.

Ik wil dat met een laatste voorbeeld illustreren. Het heeft wel niets te maken met het kabeldecreet maar het is typerend voor het probleem van de subsidies.

U weet dat ik op voorstel van de Raad van Advies voor Toneel een aantal gezelschappen heb geschrapt. Een bepaald gezelschap, dat diep in de rode cijfers zat en met 20 miljoen subsidie niet rondkwam en dat blijkbaar geen kijkers trok, kan nu plotseling zonder subsidie voor volle zalen spelen.

Ik stel de vraag of de weg die wij gedurende ongeveer 15 jaar hebben gevolgd als zou op cultureel en andere vlakken subsidiëring de oplossing zijn, wel de juiste is. Wij pogen nu een andere weg te volgen. Wij zijn bescheiden begonnen en hebben de Minister van Financiën ervan overtuigd over te schakelen op fiscale stimuli in plaats van subsidies.

Mij komt het voor dat subsidies in principe geen goede zaak zijn.

De heer Van Rompaey heeft vijf vragen gesteld. Ik wil er even op antwoorden.

Eerste vraag : is er vooruitzicht dat in de huidige stand van zaken binnen de geschreven tekst voldoende samenwerking tot stand zal komen om deel te nemen aan de oprichting van een NOTV ? Ik heb er trouwens in mijn algemene inleiding reeds over gesproken. Vertegenwoordigers van zowel OTV en VMM hebben mij verzekerd dat een samenwerkingsakkoord tussen beide principieel rond is. Ik neem mij trouwens voor beide verenigingen na het goedkeuren van dit decreet te ontmoeten om de stand van zaken te bespreken.

Iedereen moet begrijpen dat voor de schrijvende pers de wet op de handelspubliciteit in de nationale Regering een conditio sine qua non is om te starten met de privaatrechtelijke omroep.

De tweede vraag is lang. Bij de bespreking van het ontwerp in de commissie voor media-beleid zijn een aantal wijzigingen ingevoerd met de bedoeling in enige mate rekening te houden met het belang van de distributeur. De distributeur is logischerwijze alleen geïnteresseerd in distributieaspecten Wanneer verenigingen zullen worden erkend om programma's uit te zenden, bestemd voor de Vlaamse Gemeenschap of voor een bepaalde lokaliteit of regio, zal men bepaalde samenwerkingscontracten moeten sluiten. Dat was de inleiding. De vraag zelf luidt : Heeft de Minister de indruk dat zich hier geen financiële, technische of principiële moeilijkheden zullen voordoen ? Mijn antwoord is : Uiteraard zullen technische moeilijkheden rijzen wanneer de verdeler wenst alle initiatieven die nu mogelijk worden, op de kabel te brengen. Ofwel zal hij moeten kiezen, ofwel zullen bij komende investeringen nodig zijn om de capaciteit van het aantal kanalen te vergroten. Nochtans zullen technische moeilijkheden in de context van de enorme technologische evolutie, waarover wij het allen gehad hebben, geen aanleiding mogen geven tot afremming van het media-aanbod. Ik hoop dat geen principiële problemen zullen rijzen want dat zou mijns inziens betekenen dat de kabeldistributie die, zoals de heer Van Rompaey terecht zegt, alleen geïnteresseerd is in distributie-aspec-

ten, zich bemoeit met het inhoudelijke dat aangeboden wordt. Dat lijkt mij niet aanvaardbaar.

Derde vraag : Is de Minister op de hoogte of er, en zo ja welke, initiatieven bestaan om te starten met lokale of regionale uitzendingen ? Ik heb inderdaad reeds aanvragen ontvangen om te starten met regionale televisie. Een aanvraag van AVS-Meetjesland bij voorbeeld is zelfs volledig uitgewerkt op mijn kabinet binnengekomen.

Vierde vraag : Verwacht de Minister dat de Executieve nog in 1985 verenigingen zoals bedoeld in artikel 7 zal erkennen ? Dit hangt af van het tijdstip waarop de Vlaamse Executieve de uitvoeringsbesluiten bij dit decreet kan uitvaardigen. Zoals ik in de Commissie gezegd heb, zullen wij deze waarschijnlijk, nee zeker, eerst aan de Mediaraad voorleggen, die intussen wel zal geïnstalleerd zijn.

De heer J. Van Elewycq : Waarschijnlijk ? Of mag dit woord worden geschrapt ?

Minister K. Poma : Zeker. Ik heb dit al in de Commissie gezegd en bevestig dit graag in Openbare Vergadering.

Ik hoop alleszins dat nog vóór het einde van deze legislatuur NOTV's kunnen worden erkend.

De vijfde vraag luidde : In Nederland heeft men geëxperimenteerd met lokale televisie. Sommige experimenten zijn mislukt ; andere kennen reeds meerdere jaren een positieve werking, zoals Goirle. Heeft de Minister hieromtrent met zijn Nederlandse collega van gedachten kunnen wisselen ?

Ik kan antwoorden dat ik met mijn collega van WVC in Nederland tot dusver nog geen officiële gesprekken heb gevoerd maar dat mijn Kabinet in contact is met het Directoraat-generaal van radio, televisie en schrijvende pers van het Ministerie in Nederland, met betrekking tot deze aangelegenheid.

De heer Van den Bossche hield een uitgebreid betoog . . .

De heer G. Verhofstadt : Hij is niet aanwezig.

Minister K. Poma : De heer Dierickx was deze ochtend evenmin aanwezig en toch heb ik hem geantwoord.

De heer Van den Bossche heeft een uitgebreide en diepgaande analyse gemaakt van het internationaal recht in verband met het verbieden oftewel en het opleggen van voorwaarden. Wanneer ik hem zo bezig hoorde dacht ik – het is geen woordspeling – dat het de advocaat van de duivel was. In het begin van zijn uiteenzetting begon hij met te bewijzen dat, wanneer een deur gesloten is, ze niet open is. Maar, achteraf eindigde hij met er op te wijzen dat er enkele nooduitgangen zijn die open blijven.

De heer J. Van Elewyck : Simplicissimus is niet dood.

Minister K. Poma : Dat is misschien het voordeel van het recht dat ik niet als een wetenschap beschouw. Iets is niet wit of niet zwart. Men laat altijd een mogelijkheid open aan de advocaat om te bewijzen dat hij gelijk heeft.

De heer G. Verhofstadt : Dat is juist. Anders moesten er geen advocaten zijn.

De heer J. Van Elewyck : Het recht is geen wetenschap ! **(Gelach bij de SP)**

Minister K. Poma : Ik luisterde met de schrik om het hart. Maar, daarbij heb ik mij de bedenking gemaakt dat hij mij toch een aantal wenken geeft om mij uit de slag te trekken.

Ik wil nog één enkele opmerking maken. Wij moeten in verband met dit decreet en de uitvoering ervan niet katholiek zijn dan de Paus. Ik verklaar mij nader.

De heer J. Van Elewyck : Vooral als de duivel een advocaat heeft.

Minister K. Poma : Wij stellen ons op het standpunt dat er overall een vrij verkeer moet zijn van goederen en diensten. Er kan geen vrijheid zijn om in Vlaanderen alle mogelijke programma's binnen te laten komen via de Vlaamse Omroep wanneer onze programma's in de Europese landen niet worden uitgezonden. Via onze kabel kunnen wij al de ons omringende landen in onze huiskamer laten

binnendringen. Ik stel echter vast dat de BRT nergens in Frankrijk of in Duitsland te bespeuren is. Ik denk zelfs niet in Luxemburg.

De heer J. Van Elewyck : Om het correct te zeggen, mijnheer de Minister. Overall waar er in Luxemburg kabel is wordt de BRT opgenomen. Het punt is echter dat er in Luxemburg geen kabel is. **(Gelach op sommige banken)**

Minister K. Poma : U bent het dus met mij eens dat er geen gelijkheid bestaat in verband met de kabel. Ons land staat open voor andere landen maar zij staan niet open voor ons.

Het is goed mogelijk dat de Eerste Minister betreffende artikel 4 een ander oordeel heeft. Het is het recht van de Vlaamse Executieve daarover een ander oordeel te hebben. Naar aanleiding van precedenten zal de nationale Regering, indien ze niet akkoord is, waarschijnlijk naar het Arbitragehof gaan. Dat Arbitragehof, dat wij zelf hebben opgericht, zal dan de problematiek omtrent artikel 4 moeten beslechten.

Mevrouw Van Puymbroeck u heeft een alternatief voorgesteld. Voor deze oplossing werd tien jaar geleden geijverd maar zij is helaas door de feiten achterhaald geworden. Ik meen niet dat het nog mogelijk is daar naar terug te keren. Er heeft een evolutie plaats. Het is misschien spijtig dat dit tien jaar geleden niet werd gerealiseerd want dan zouden wij misschien een andere weg zijn opgegaan. Het is nu eenmaal een feit dat de zendgemachtigden mini-zendgemachtigden geworden zijn en niet dat wat van bepaalde liberale zijde werd verwacht, naar een analogie met het Nederlands model.

Mijnheer de Voorzitter, ziedaar de antwoorden die ik heb willen verstrekken. Ik wil niet herhalen wat allemaal in de Commissie werd gezegd.

De heer J. Van Elewyck : Mag ik nog even over één belangrijk punt spreken. Ik zal ook niet herhalen wat reeds in de Commissie werd gezegd.

Ik heb nog eens zeer aandachtig artikel 18 van de Cultuurpactwetgeving nagekeken. Mijnheer de Minister, ik

vraag u hier te zeggen of u er tegenstander van blijft die verwijzing naar artikel 4 op te nemen in het decreet.

Minister K. Poma : Ik stel voor dit punt te behandelen wanneer wij het desbetreffende artikel bespreken.

De heer J. Van Elewyck : Maar het is toch van algemene orde, mijnheer de Minister.

Minister K. Poma : Ik stel voor geen wijzigingen aan dit decreet te brengen.

De Voorzitter : De heer Van Elewyck heeft het woord.

De heer J. Van Elewyck (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, ik zal het eerst hebben over het antwoord van de Minister en ik zal eerst repliceren op wat hij laatst heeft gezegd. De Minister wil geen wijzigingen aanbrengen aan het decreet. Deze uitspraak moet volstaan om te zeggen waarom hij weigert een verwijzing naar artikel 18 van het cultuurpactdecreet op te nemen in het decreet. Dat begrijp ik niet. Dit antwoord vind ik maar minnetjes. Ik heb aan de Minister gevraagd mij aan te tonen waarom de commerciële televisie niet zou afhangen van de overheid. Dat is immers een belangrijke voorwaarde om artikel 18 toepasbaar te maken. De Minister wil daarop geen antwoord verstrekken.

Mijnheer de Minister, ik zou even uw aandacht willen vragen voor artikel 4 van het decreet en artikel 7 van het wetsontwerp dat in de Kamercommissie voor de infrastructuur wordt behandeld. Door uw houding gaat u meerdere leden van deze Raad donderdag in een heel moeilijke positie brengen. In de Kamercommissie voor de infrastructuur heb ik bij amendement voorgesteld artikel 7 van het wetsontwerp te schrappen, zeggende dat volgens de Vlaamse Executieve, deze Executieve terzake bevoegd is. De Eerste Minister sprekende namens de Regering heeft dat betwist. Straks bij de artikelswijze bespreking zullen wij de gelegenheid hebben de Eerste Minister letterlijk te citeren. Op verzoek van de Eerste Minister dus heeft de meersderheid in de Kamercommissie voor de infrastruc-

Van Elewycck

tuur beslist artikel 7 in het wetsontwerp te houden.

Mijnheer de Minister, u gaat dus vragen dat voor hetzelfde probleem én de Executieve, én de Koning bevoegd zouden zijn, wat natuurlijk in ons staatsbestel onmogelijk is. Ik wil de collega's van de meerderheid waarschuwen dat dit slecht legistisch werk is en dat met deze werkwijze een serie mensen verplicht zullen zijn zich belachelijk te maken. Wij zouden hier natuurlijk de namen kunnen noemen van de collega's – maar dat zou niet hoffelijk zijn – die vorige vrijdag – niet langer geleden – door hun stemgedrag de Kamercommissie gezegd hebben „ja, dit is nationaal”, stemming waarbij collega D'Hoore – en als ik zijn naam vermeld dan is dat goedbedoeld – opmerkte dat het lang niet zeker was op welke wijze in de Vlaamse Raad over artikel 4 van het decreet zou worden gestemd. Ik zal dit collega D'Hoore uiteraard in herinnering brengen op het ogenblik van de stemming over artikel 4. Dat dit een pijnlijk moment wordt, moet men nu wel beseffen

U hebt gezegd dat u ernaar streeft om nog voor het einde van de legislatuur niet-op enbare televisieverenigingen te erkennen. Ik heb duidelijk het meervoud gehoord. Indien u er maar één wil erkennen, dan is het natuurlijk deze die zich richt tot de hele Vlaamse gemeenschap. U zou echter op dat ogenblik op een formidabele wijze aan machtsmisbruik doen. Dit zou immers maar tijdens de allerlaatste dagen van de legislatuur kunnen gebeuren. U realiseert zich toch wel welke storm er zal op steken wanneer u op dat ogenblik het mediabeleid voor de volgende jaren wil vastleggen ?

U beweert dat de gesprekken met OTV en VMM in principe rond zijn. Men kan niet praten zonder zijn mond open te doen. Welnu, mijnheer de Minister, er is over dat zogenaamde principieel akkoord slechts gepraat rond een tafel in een Brussels restaurant. Er staat geen letter van op papier. Het gesprek is afgerond omdat er nog derden bij waren, te weten personen die nauw betrokken zijn bij de leiding van de BRT. Naar die personen

werd binnen dat zogenaamde principiële akkoord een belangrijke opening gemaakt en met hen wordt op het ogenblik verder gediscussieerd.

Ik wilde ook nog wijzen op een zeer technische vergissing met betrekking tot het doortrekken van de Vlaamse kabel naar Nederland. In de eerste plaats wordt de kabel in Nederland in enkele provincies die aan België grenzen, soms gelegd door Belgische verdelers, die ook het signaal bezorgen. Vervolgens weet u zeer goed uit debatten in de Commissie en uit de uiteenzetting daar van collega Van Rompaey dat men niet kan blijven versterken en dat de reikwijdte vanuit een bepaald station via de kabel slechts enkele tientallen kilometer bedraagt. U zegt nu dat men via de kabel geen vijf, maar twintig miljoen mensen zou kunnen bereiken. Mijnheer de Minister, technisch is er al veel mogelijk, maar dit nog niet.

Minister K. Poma : Misschien geen twintig miljoen mensen, maar dan toch vijftien miljoen.

De heer J. Van Elewycck : We zitten

hier toch niet, zoals ook collega Beyesen gisteren opmerkte, op een Perzische tapijtenmarkt, waar wij naar hartelust kunnen afbieden : indien het er geen twintig miljoen zijn, dan maar vijftien miljoen, en indien nodig is tien miljoen ook nog goed. Zo gaat dat niet met betrekking tot de reikwijdte van een kabel. Het is geen schande dat u dat niet weet, mijnheer de Minister, maar kom dan toch niet vertellen dat het technisch mogelijk is om op die wijze twintig miljoen personen te bereiken. Dit zou wel mogelijk zijn wanneer die commerciële televisie via de ether uitgezonden wordt. Dan zit u echter, ook in Vlaanderen, in een heel ander systeem. Op dat ogenblik moet hij natuurlijk ook al zijn zendinstallaties en zendkosten kunnen betalen

Ik zou willen afronden met het volgende. Een van de collega's heeft tijdens zijn uiteenzetting, naar hij zelf verklaarde een maidenspeech, op een bepaald ogenblik gezegd dat men voor onze NOT de vergelijking moet maken met ITV. Welnu, dit is de meest scheefftrekkende vergelijking die men kan maken. ten eerste, er bestaat niet één ITV, er bestaan er vele.

De heer I. Van Belle (PVV), verslaggever over het kabeldecreet, in gesprek met de SP-fractievoorzitter J. Van Elewycck, die bij de aanvang van de vergadering samen met Ondervoorzitter A. De Beul (VU) de verdaging van de bespreking had voorgesteld

Van Elewyck

Ten tweede, elk van de ITV's bestrijkt een groter publiek dan in Vlaanderen hoe dan ook mogelijk zou zijn. Ten derde, – het kan zijn dat u dit ook weet en dat maakt het des te erger – van de ITV's waar krantengroepen aan de basis van liggen moet u weten dat sommige daarvan, mijnheer Verhofstadt, gestopt zijn met het uitgeven van de krant omdat zij van oordeel waren dat zij meer geld konden verdienen met hun uitgestrekt ITV-gebied. Het gevolg daarvan was een verschrikkelijke verarming in het pluralisme van de dagbladers in Groot-Brittannië. Een ander gevolg was een belangrijke toename van de werkloosheid in de grafische en de distributiesector en in alles wat er verder mee te maken had.

De heer A. De Beul : Mijnheer Van Elewyck, men zou ook goed moeten onthouden dat ITV een concessiesysteem is, dus geen erkenning, geen zuivere TV, maar werkelijk een concessie met een overkoepelend orgaan dat de voorwaarden oplegt.

De heer J. Van Elewyck : Inderdaad, maar het zou kunnen, mijnheer De Beul, dat men ervan uitgaat dat er maar geld mee moet kunnen worden verdiend en dat de rest eigenlijk van minder belang is. Als het commerciële, zoals uit dit decreet steeds meer blijkt, het hoofddoel is, kan men natuurlijk zeggen dat men zich van al de rest niets, maar dan ook niets, moet aantrekken.

De Voorzitter : De heer Hugo Van Rompaey heeft het woord.

De heer H. Van Rompaey : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, het betoog van de heer van Elewyck geeft aanleiding tot enige verduidelijking.

Ik vind het zeer sympathiek dat, indien wij het lastig hebben, de heer Van Elewyck zich daarover zou ontfemen.

Het is wel heel belangrijk dat in verband met het bewuste artikel 4 een aantal zaken op een rijtje worden gezet.

Ten eerst, in de Memorie van Toelich-

ting van het decreet wordt uitdrukkelijk gesteld dat dit decreet alleen betrekking heeft op klank- en televisieprogramma's, dus ook op de distributie daarvan.

In de toelichting wordt gezegd dat de distributeur als distributeur niet de toelating kan hebben eigen klank- en televisieprogramma's te distribueren. In de Memorie van Toelichting wordt dat op deze manier geïnterpreteerd.

Ten tweede, is deze interpretatie in het verslag hernomen. Ik meen dat u met genoeg dit toch wel boeiend verslag nog eens zal nalezen om deze interpretatie erin terug te vinden.

Ten derde kan niet in betwisting gebracht worden dat klank- en televisieprogramma's een aangelegenheid zijn voor de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap.

Ten vierde, heel belangrijk trouwens, de Raad van State heeft in zijn advies betreffende artikel 4 alleen gesuggereerd het woord „Minister” te vervangen door „Executieve” om erop te wijzen dat het niet de individuele Minister is maar wel de Executieve die een bevoegdheid draagt. Verder werd er rond dat artikel geen opmerking gemaakt.

Het is toch belangrijk dat dit bekeken wordt want het is de bekommernis die in de nationale Commissie aan de orde is gekomen. Wij moeten er ook heel klaar en duidelijk in zijn dat het transport van data vooralsnog een nationale bevoegdheid is.

Als daarover in de Commissie zal gestemd zijn, is het om een wettelijke situatie te bevestigen.

De Voorzitter : De heer Van Elewyck heeft het woord.

De heer J. Van Elewyck : De tekst van artikel 4 gaat niet over inhoudelijke programma's. Artikel 4 handelt over de verbindingen die het de verdeler van apparatuur mogelijk maken andere signalen door te geven enzovoort.

De tekst van artikel 7 van het wetsontwerp zegt eigenlijk hetzelfde maar met andere woorden. Ik lees u de letterlijk verklaring voor van de Eerste Minister, sprekend namens de Rege-

ring, in de Kamercommissie voor de Infrastructuur : „De hier behandelde materie behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de nationale wetgever. Mijns inziens bezondigt de Vlaamse Gemeenschap zich hier aan een bevoegdheidsverschrijding.”

Zegt de Eerste Minister dit ingevolge een woordenwisseling, of over een tekst die hij toen voor het eerst te zien kreeg ? Neen veertien dagen voordien werd de aandacht van de Regering erop gevestigd. De Eerste Minister leest voor uit de Memorie van Toelichting, bij het ontwerp van decreet, uit die bij de nationale wet.

Hij leest ook de inleiding voor van het advies van de Raad van State, wat u hebt nagelaten.

Hij zegt niet tot een artikelsgewijs onderzoek van het voorontwerp van decreet te kunnen overgaan om de redenen die u kent.

Welnu, mijnheer Van Rompaey, u zal met uw eigen Eerste Minister in vrede moeten kunnen leven

De heer H. Van Rompaey : Dat is ook zo.

De heer J. Van Elewyck : Pas dan zal u donderdag kunnen beslissen artikel 4 te behouden of anders doelbewust aan bevoegdheidsovertreding te doen. Daarvoor wens ik u te waarschuwen. Vorige week werd in de Commissie gezegd dat die andere signalen en de apparatuur tot de nationale bevoegdheid behoort.

De heer H. Van Rompaey : Inderdaad.

De heer J. Van Elewyck : Als diezelfde, zeven dagen later, inhoudelijk hetzelfde probleem zeggen, dat de materie tot de bevoegdheid van de Gemeenschap behoort, twijfelen wij aan de ernst waarmee ze hun wetgevende opdracht vervullen.

De heer H. Van Rompaey : Ik moet die vier punten niet herhalen.

Ik heb duidelijk gezegd met welke genuanceerde interpretatie wij rekening houden.

De Voorzitter : Vraagt nog iemand het woord ? **(Neen)**

Voorzitter

Aangezien niemand meer het woord vraagt, verklaar ik de algemene bespreking gesloten.

Ik stel voor onze werkzaamheden gedurende een twintigtal minuten te schorsen en daarna de artikelsgewijze bespreking aan te vatten (**Instemming**)

- **De vergadering wordt geschorst om 19 uur.**

- **De vergadering wordt hervat om 19.20 uur.**

ONTWERP VAN DECREET betreffende het overbrengen van klank- en televisieprogramma's in de radiodistributie- en teledistributienetten en betreffende de erkenning van niet-openbare televisieverenigingen
- 303 (1984-1985) - Nrs. 1 tot 9

Artikelsgewijze bespreking

De Voorzitter : Aan de orde is de artikelsgewijze bespreking van het ontwerp van decreet betreffende het overbrengen van klank- en televisieprogramma's in de radiodistributienet- en teledistributienetten en betreffende de erkenning van niet-openbare televisieverenigingen.

De tekst aangenomen door de Commissie wordt als basis voor de bespreking genomen.

Hoofdstuk 1

Algemene bepalingen

Artikel 1

Dit decreet regelt een aangelegenheid bedoeld in artikel 59bis van de Grondwet.

- **Aangenomen.**

Artikel 2

Voor de toepassing van dit decreet wordt verstaan onder :

1° radiodistributienet : het geheel van de inrichtingen die door een zelfde

verdelers, binnen de grenzen van een bepaald gebied, in werking worden gesteld met het wezenlijk doel klankprogrammasignalen, langs kabel, aan derden over te brengen ;

2° teledistributienet : het geheel van de inrichtingen die door een zelfde verdelers, binnen de grenzen van een bepaald gebied, in werking worden gesteld met het wezenlijk doel televisieprogrammasignalen, langs kabel, aan derden over te brengen ;

3° klankprogramma's : de klankuitzendingen van de radio-omroepdiensten en andere klankoverbrengingen ;

4° televisieprogramma's : de televisieuitzendingen van de radio-omroepdiensten en andere overbrengingen van beelden en/of teksten, al dan niet van klanken vergezeld ;

5° radio-omroepdienst : de dienst voor radioverbinding die uitzendingen doet welke bestemd zijn om rechtstreeks door het publiek in het algemeen te worden ontvangen. Die dienst kan bestaan uit klank-, televisie- of andere soorten van uitzendingen.

Voor de radio-omroepdienst per satelliet geldt de uitdrukking „bestemd om rechtstreeks door het publiek in het algemeen te worden ontvangen” zowel voor de ontvangst langs een radiodistributie- of een teledistributienet als voor die met behulp van een collectieve of van een individuele antenne ;

6° verdelers : de persoon die een radiodistributie- of teledistributienet exploiteert ;

7° eindontvangtoestel : het toestel dat met een radiodistributie- of teledistributienet verbonden is om de klank- of televisieprogrammasignalen die door dat net worden doorgegeven, te ontvangen en ogenblikkelijk te reproduceren, ofwel in de vorm van klanken, ofwel in de vorm van beelden, teksten en klanken ;

8° niet-openbare televisievereniging : een privaatrechtelijke vereniging zich richtend, inzonderheid via de kabel, tot een beperkt of algemeen publiek binnen een lokale gemeenschap, een regionale gemeenschap of de gehele

Vlaamse Gemeenschap, met televisieprogramma's of andere al dan niet exclusief eenrichtingsuitzendingen die samen gaan met televisieuitzendingen ;

9° betaalomroep : een systeem waarbij via de kabel en/of de ether aan elke ontvanger de gelegenheid geboden wordt tegen bij komende betaling, bovenop de prijs van het kabelabonnement en/of kijk- en luistergeld, een selectie van programma's in geluid, beeld en data te ontvangen.

Bij artikel 2 werden door de heer Van Elewyck volgende amendementen ingediend, luidend als volgt :

Inpunten 1° en 2° op de tweede en de derde regel de woorden „, binnen de grenzen van een bepaald gebied,” weglaten.

In punt 4° op de laatste regel de woorden „en/of teksten” weglaten.

In punt 7° op de voorlaatste regel het woord „teksten” weglaten.

In punt 8° het woord „inzonderheid” weglaten

De heer Van Elewyck heeft het woord.

De heer J. Van Elewyck : Mijnheer de Voorzitter, tijdens de bespreking in de Commissie hebben wij een uitvoerig debat gewijd onder meer aan de definities. De Minister heeft daarbij verwezen naar de definities die voorkwamen in wat toen een voorontwerp van wet was.

Er is toen uitdrukkelijk aan de Minister gevraagd of hij eventueel bereid zou zijn, indien de definities in het wetsontwerp worden gewijzigd, om de definities in het ontwerp van decreet in overeenstemming te brengen met de definities in het ontwerp van wet. men vindt toezegging van de Minister in het verslag terug.

Op voorstel van de Eerste Minister heeft de Kamercommissie voor de Infrastructuur voorgesteld de woorden „binnen de grenzen van een bepaald gebied”, en deze woorden worden gebruikt bij de definitie van een radiodistributienet en een televisiedistributienet, te schrappen, niet zo maar,

Van Elewycyk

maar omdat anders de economie van volgende artikelen van het wetsontwerp in het gedrang kwam.

Wij herinneren Minister Poma aan zijn toezegging gedaan in de commissie en wij menen dat het onontbeerlijk is de tekst in het ontwerp van decreet in overeenstemming te brengen met de tekst van het wetsontwerp.

De Voonitter : Minister Poma heeft het woord.

Minister K. Poma : Mijnheer de Voorzitter, in de Commissie werd inderdaad beloofd de definities van wet en decreet met elkaar in overeenstemming te brengen. Het is inderdaad juist dat in de wet deze woorden werden geschrapt.

Wat ons decreet betreft, wanneer wij de woorden „binnen de grenzen van een bepaald gebied” behouden, verandert zulks niets aan de economie van ons decreet.

In deze omstandigheden stel ik voor dit amendement niet aan te nemen.

De Voorzitter*: De heer Van Elewycyk heeft het woord voor het verdedigen van zijn tweede amendement.

De heer J. Van Elewycyk : Mijnheer de Voorzitter, mijn tweede amendement betreft : „in punt, 4” de woorden „en/of teksten,,” weglaten.”

In feite is het amendement bij 7° een parallel amendement. Het gaat over het hernemen van een amendement dat in de Commissie was neergelegd en dat wij ten dele ook bij de tweede lezing van de artikelen hebben hernomen, met name het weglaten van de woorden „en/of teksten”.

Inderdaad, wat nu als kabelkrant en als videotekst wordt beschouwd, gaat inderdaad om beelden. De woorden „en/of teksten” zijn niet alleen overbodig maar zullen daarenboven tot verwarring aanleiding geven.

De Voorzitter : Minister Poma heeft het woord.

Minister K. Poma : Mijnheer de Voorzitter, wat het amendement bij 4” betreft, verwijs ik naar de tweede lezing van het commissieverslag op pagina 51. Inzake het amendement 7° , verwijs ik naar de tweede lezing van het commissieverslag op pagina 4.

Ik stel bijgevolg voor beide amendementen te verwerpen.

De Voonitter : De heer Van Elewycyk heeft het woord.

De heer J. Van Elewycyk : Mijnheer de Voorzitter, mijn volgende amendement bij artikel 2 strekt ertoe in het 8° het woord „inzonderheid” te schrappen.

Dit is een nieuw amendement. Inderdaad in de tekst staat dus, wat de niet-openbare televisieverenigingen betreft : „Een privaatrechterlijk ke vereniging zich richtend, inzonderheid via de kabel, tot een beperkt of algemeen publiek . . .”

De „inzonderheid via de kabel” zou aanleiding kunnen geven tot verwarring. Inzake die verwarring zou ik de Minister volgende vraag willen stellen. Bestekt hier „inzonderheid” dat de commerciële televisie ook gebruik zou kunnen maken van de ether ? Betekent „inzonderheid” „bij voorbeeld, via de kabel” ?

De Minister weet dat ik de Van Dale graag raadpleeg. Welnu, ik heb de Van Dale terzake nageslagen en daaruit blijkt niet duidelijk welke de betekenis van het woord „inzonderheid”

Betekent „inzonderheid” hier „uitsluitend via de kabel” of betekent „inzonderheid” „bij voorbeeld via de kabel” ?

Ik zou graag van de Minister een toelichting krijgen over de betekenis van het woord „inzonderheid”. Wellicht zal het dan duidelijk worden of het woord „inzonderheid” ja dan neen moet worden geschrapt.

De Voorzitter : Minister Poma heeft het woord.

Minister K. Poma : Het gaat dus over het woord „inzonderheid” in 8” : „een

privaatrechterlijk ke vereniging zich richtend via de kabel . . .”.

Welnu, wanneer ik deze tekst vergelijk met de oorspronkelijke tekst in document nummer 1, stel ik vast dat het woord „inzonderheid” daar niet instond. ik herinner mij dat het woord „inzonderheid” werd ingelast ingevolge de besprekingen in de Commissie.

De heer J. Van Elewycyk : Mijnheer de Minister, ik denk niet dat het woord „inzonderheid” er in de Commissie werd bijgevoegd.

Zou u hier nu willen verklaren, mijnheer de Minister, dat „inzonderheid” hier de betekenis heeft van „uitsluitend”, of dat het de betekenis heeft van „bij voorbeeld” ?

Minister K. Poma : Het is niet „uitsluitend”.

De heer J. Van Elewycyk : Welke betekenis heeft het woord „inzonderheid” hier dan ?

Minister K. Poma : Wel „bij voorbeeld” in eerste instantie.

De heer J. Van Elewycyk : Geachte collega's, het is toch wel erg belangrijk wanneer de Minister hier zegt dat de commerciële televisie zoals deze hier wordt opgevat, een commerciële zender zou kunnen worden.

Tot hiertoe hebben wij in heel het debat overal waar het woord „uitzenden” voorkwam met grote zorgvuldigheid en allen samen dit woord vervangen door andere betekenissen

Wanneer u bijgevolg zegt dat „inzonderheid” hier niet „uitsluitend” wil zeggen, dan betekent dit dat u de mogelijkheid dat een commerciële televisie als zendstation zou gaan operen, hier inbouwt.

Minister K. Poma : Neen.

Mijnheer Van Elewycyk, u tracht mij steeds het omgekeerde te doen zeggen van wat ik bedoel. Ik heb dat niet gezegd. Als ik zeg het is niet wit, dan zegt u, dus is het zwart.

De heer J. Van Elewycyk : Hoe grijs is

Van Elewycck

het, mijnheer de Minister ?

Minister K. Poma : Dat zal de toekomst uitwijzen.

De heer J. Van Elewycck : Mijnheer de Voorzitter, het gaat hier om een definitie. Artikel 2 begint met : „Voor de toepassing van dit decreet wordt verstaan onder ...”. U weet, mijnheer de Minister, dat ik bereid ben om een constructieve dialoog te voeren. Maar als u mij antwoordt : „Dat zal de toekomst uitwijzen”, dan meen ik dat zoiets niet kan. Als men later in de Handelingen van de Raad leest, in verband met de betekenis van het woord „inzonderheid”, dat u hebt geantwoord : „Dat zal de toekomst uitwijzen”, dan zal dit geen goede indruk maken. Ofwel betekent het „uitsluitend via de kabel”, ofwel betekent het „onder meer via de kabel”. Betekent het „onder meer via de kabel”, dan wil dat zeggen dat de mogelijkheid voor het creëren van een commerciële zender wordt ingebouwd en dat is iets heel anders. Het hele decreet wordt daardoor gewijzigd wat de economie van het decreet betreft. u moet begrijpen, mijnheer de Minister, en wees ervan overtuigd, ik heb het verslag meer dan één keer met grote zorgvuldigheid gelezen, dat ik de verklaring van het woord „inzonderheid” in deze context niet heb gevonden. Het is belangrijk voor later om te weten hoe dit woord moet worden geïnterpreteerd.

De Voorzitter : De heer De Beul heeft het woord.

De heer A. De Beul : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, collega's, punt 8 van artikel 2 dat wij hier behandelen was in de oorspronkelijke tekst eigenlijk punt 9. In dit punt 9 van de oorspronkelijke tekst komen de woorden „inzonderheid via de kabel” wel voor, maar dan wel op het einde van de bepaling. In de Commissie werd deze bepaling hervormd om ze duidelijker te maken en werden de woorden „inzonderheid via de kabel” naar voren gebracht, dit om duidelijk aan te geven dat het uitsluitend via de kabel was.

Minister K. Poma : Het moet uitsluitend via de kabel gaan.

De heer J. Van Elewycck : „Inzonderheid” betekent dus „uitsluitend”.

Minister K. Poma : Naar mijn mening bestaat er ook een andere mogelijkheid, maar deze is dan niet in dit decreet opgenomen. Wat dit decreet betreft is het via de kabel. Wij noemen het decreet trouwens ook kabeldecreet, waaruit blijkt dat het duidelijk over de kabel gaat.

De heer J. Van Elewycck : De titel van het decreet luidt : „Ontwerp van decreet betreffend het overbrengen van klank- en televisieprogramma's in de radiodistributie en teledistributienetten en betreffende de erkenning van niet-openbare televisieverenigingen”. Punt 8 van artikel 2 gaat over de definitie van een niet-openbare televisievereniging. Wanneer „inzonderheid”, niet „uitsluitend” wil zeggen, dan moet u niet aanhalen dat dit decreet over de kabel gaat.

In eerste lezing heb ik bij amendement getracht de titel te veranderen, doch dat werd afgewezen, gebaseerd op de motivering dat het niet over het ene en niet over het ander gaat, maar over de twee naast mekaar. Thans zegt u wat anders dan wat tijdens de bespreking in de Commissie werd voorgesteld.

Wat verhindert u om hier precies te zeggen welke de betekenis is van de bepaling „inzonderheid”? Dat is toch geen overbodige vraag.

Minister K. Poma : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, niets verhindert mij. Indien het de Vlaamse Raad tot eensgezindheid kan brengen dan stel ik dat „inzonderheid” in dit decreet via de kabel „uitsluitend” betekent.

De heer J. Van Elewycck : Mijnheer de Voorzitter, onder deze voorwaarde wordt het amendement ingetrokken.

De Voorzitter : Het amendement op punt 8 van artikel 2 wordt ingetrokken .

De stemmingen over artikel 2 en de amendementen. bij dit artikel worden aangehouden.

De heer Van Elewycck stelt voor om bij amendement in Hoofdstuk 1 een

nieuw artikel 2bis in te voegen luidend als volgt :

„De verdeler is

– ofwel het gemeentebestuur, of een gemeentelijke dienst of regie ;

– ofwel het provinciebestuur of een provinciale dienst of regie ;

– ofwel een tussengemeentelijke vereniging, al dan niet in samenwerking met het provinciebestuur.”

De heer J. Van Elewycck : Mijnheer de Voorzitter, artikel 2bis is een herenaming van wat wij in de commissiewerkzaamheden hadden ingediend. Inderdaad, wij zouden willen dat de verdeler verder wordt gedefinieerd. Ik heb nooit een behoorlijk antwoord gekregen op de vraag welke rechtspersoon die verdeler moet zijn. Is dit een bevoegdheid van onze Vlaamse Raad, volgens de Executieve of van het nationale Parlement ?

Het enige antwoord dat ik in de Commissie heb gekregen is dat de Raad en het Parlement het Parlement is. Dat wist ik echter ook al. Of nu wij of het nationale Parlement bevoegd zijn is nooit duidelijk gebleken. Wij wensen duidelijkheid te krijgen omtrent het feit wie als verdeler kan optreden. U zal zien, mijnheer de Voorzitter, dat bij de intercommunale die hier dus „tussengemeentelijke vereniging” wordt genoemd, alle formules worden open gelaten. Wij vinden het onontbeerlijk dat duidelijk te maken.

De Voorzitter : Minister Poma heeft het woord.

Minister K. Poma : Zoals de heer Van Elewycck zegt werd dit reeds uitvoerig in de Commissie besproken. Het antwoord op zijn vraag vindt men op bladzijde 57 van de eerste lezing en op bladzijde 6 van de tweede lezing.

Ik vraag de verwerping van dit amendement.

De Voorzitter : De stemming over dit amendement wordt aangehouden.

Hoofdstuk II

Bepalingen betreffende de radiodistributie- en teledistributienetten

Voorzitter

Artikel 3

§ 1. De verdeler moet gelijktijdig en in hun geheel de volgende programma's op zijn radiodistributie- en/of teledistributienet doorgeven :

1° alle klank- en televisieprogramma's van de openbare radio-omroepdiensten van de Vlaamse Gemeenschap bestemd voor de kijkers en de luisteraars in het werkingsgebied van het radiodistributie- of teledistributienet ;

2° de televisieprogramma's van de niet-openbare televisievereniging bedoeld onder artikel 7, 1°, a) van dit decreet, verdeeld via één enkel kanaal op het teledistributienet ;

3° klank- en televisieprogramma's van de openbare radio-omroepdiensten van de Franse en Duitstalige Gemeenschappen, voor zover de Vlaamse Executieve vaststelt dat in die Gemeenschappen de klank- en televisieprogramma's van de openbare radio-omroepdiensten van de Vlaamse Gemeenschap in alle kabelnetten worden doorgegeven ;

4° evenveel klank- en televisieprogramma's van radio-omroepdiensten gemachtigd door de Regering van het land waar zij gevestigd zijn, als het aantal klank- en televisieprogramma's van de openbare radio-omroepdiensten van de Vlaamse Gemeenschap die in dat land worden doorgegeven op het kabelnet, en voor zover de uitzendingen gebeuren in de taal of één van de talen van het betrokken land.

§ 2. De Vlaamse Executieve kan, rekening houdend met de financiële, technische en organisatorische voorwaarden voor het gebruik van het net, aan de verdeler de verplichting opleggen via één enkel kanaal op het teledistributienet programma's van niet-openbare televisieverenigingen over te brengen wanneer zij meent dat die programma's van belang zijn.

§ 3. De verdeler mag volgende programma's op zijn radio- en teledistributienet doorgeven :

1° televisieprogramma's van niet-openbare televisieverenigingen door

de Vlaamse Executieve krachtens dit decreet erkend ;

2° klank- en televisieprogramma's van de openbare radio-omroepdiensten van de Franse en Duitstalige Gemeenschappen en ;

3° de klank- en televisieprogramma's van de openbare omroepdiensten gemachtigd door de Regering van het tot de Europese Gemeenschap behorend land waar zij gevestigd zijn, en voor zover de uitzendingen gebeuren in de taal of in één van de talen van dit land ;

4° mits voorafgaande toestemming van de Vlaamse Executieve die ter zake voorwaarden kan opleggen :

a) andere televisieprogramma's, gemachtigd door de Regering van het tot de Europese Gemeenschap behorende land waar zij gevestigd zijn, en voor zover de uitzendingen gebeuren in de taal of in één van de talen van dit land ;

b) de televisieprogramma's gemachtigd door de Regering van andere landen dan onder 3° hiervoor vermeld, waar zij gevestigd zijn, en voor zover de uitzendingen gebeuren in de taal of in één van de talen van dit land ;

5° andere klankprogramma's ;

6° maximaal twee geregistreerde eigen klankprogramma's, voor zover ze uitsluitend bestaan uit doorlopende muziek.

§ 4. De verplichting voorzien in § 1 van dit artikel vervalt in gevallen van technische onmogelijkheid.

§ 5. Als een radiodistributienet het gebruik van een klankomroepontvangstoestel als een eindontvangtoestel niet toelaat, moet de verdeler gelijktijdig en in hun geheel ten minste 2 klankprogramma's doorgeven van de openbare radio-omroepdiensten van de Vlaamse Gemeenschap.

Bij dit artikel stelt de heer Van Elewyck een amendement voor dat luidt als volgt :

„In § 1 punt 2° weglaten”.

De heer Van Elewyck heeft het woord.

De heer J. Van Elewyck : Mijnheer de Voorzitter, wij menen dat paragraaf 1, 2° overbodig is.

Inderdaad, onder § 3, 1° wordt heel veel mogelijk gemaakt. Wij menen dat het opleggen van de verplichting in § 1, 2° het vestigen is van een monopolie voor een privé-onderneming.

De Voorzitter : Minister Poma heeft het woord.

Minister K. Poma : Mijnheer de Voorzitter, de tekst onder § 1, 2° van dit artikel dient behouden te blijven en niet te worden geschrapt.

Dit artikel geeft de zekerheid dat de NOT, beheerd door de schrijvende-pers, op de kabel zal worden gebracht. Het is een van de scharnierartikelen van dit decreet. Ik verwijs ook naar het commissieverslag, tweede lezing, bladzijde 7. Ik vraag de verwerping van dit amendement.

De Voorzitter : De stemmingen over artikel 3 en het amendement bij dit artikel worden aangehouden.

Artikel 4

Het is de verdeler verboden zonder toelating van Vlaamse Executieve aan een radiodistributienet of teledistributienet apparaten te verbinden die het mogelijk maken andere signalen door te geven dan die welke drager zijn van programma's waarvan het verdelen door of krachtens dit decreet toegelaten is. Hij mag nochtans een technische uitrusting gebruiken die nodig is om een klank- of beeldbericht door te geven, doch enkel om de abonnees in te lichten omtrent de verdeelde programma's en de moeilijkheden die de werking van het net beïnvloeden, alles zonder commentaar noch publiciteit.

Bij amendement stelt de heer Van Elewyck voor artikel 4, weg te laten.

De heer Van Elewyck heeft het woord.

De heer J. Van Elewyck : Mijnheer de Voorzitter, bij de algemene bespreking heb ik reeds kunnen verwijzen naar de tussenkomst van Eerste Minister Martens inde Kamercommissie voor de Infrastructuur. Ook volgens

Van Elewyck

de Regering is hier duidelijk sprake van bevoegdheidsoverschrijding. Ik geloof dat wij als Vlaamse Raad niet mogen meewerken aan dergelijk bevoegdheidsoverschrijding. Bij herhaling hebben alle fracties samen reeds geklaagd over het feit dat anderen zich bezondigen aan bevoegdheidsoverschrijdingen. Wij mogen daar niet aan meewerken. Voor eenzelfde materie kunnen geen twee instanties bevoegd zijn. Ik wil er nogmaals de aandacht op vestigen, en wij zullen dat eveneens doen volgende donderdag voor de stemming, dat als de Minister dit amendement niet zou aanvaarden, wij de collega's er zullen op wijzen dat binnen de zeven dagen over eenzelfde materie twee tegengestelde stemmen worden uitgebracht.

De Voorzitter : De heer De Beul heeft het woord.

De heer A. De Beul : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, ik zou aan de Minister gewoonweg willen vragen of hij, indien hij het behoud van het artikel bepleit, zich beroept op artikel 10 van de Bijzondere Wet, namelijk op de implied powers ?

Minister K. Poma : Ja, mijnheer De Beul.

De heer A. De Beul : Dan moet u dit duidelijk zeggen.

Minister K. Poma : Ik pleit inderdaad voor het behoud van dit artikel. Ik heb onrechtstreeks reeds gezegd, in de loop van de namiddag, dat het niet is omdat de Eerste Minister een bepaalde visie naar voren brengt, dat wij die zomaar moeten aanvaarden. Verder wil ik ook laten opmerken dat de Raad van State daarover in zijn eerste, noch in zijn tweede advies een opmerking heeft gemaakt. Ongeacht de hoogdringendheid zou de Raad van State hierover zeker opmerkingen hebben gemaakt, zoals hij deed voor andere zaken in verband met bevoegdheidsafbakening.

Ik vraag dus het amendement te verwerpen.

De heer J. Van Elewyck : Ik wens van mijn repliekrecht gebruik te maken.

Op een gedeelte van het antwoord

van de Minister zal de heer De Beul ongetwijfeld repliceren. Ik vestig evenwel de aandacht van de aanwezige collega's op de zinsnede van de Gemeenschapsminister voor Cultuur, waar hij zegt dat de visie van de Eerste Minister – ik herinner er aan dat hij sprak namens de Regering – niet noodzakelijk moet worden aanvaard. Wij zijn natuurlijk eens met dat deel van de zin van de Minister. Wij hoeven de opinie van de Eerste Minister niet te aanvaarden, maar precies omdat wij dat doen, behoren wij tot de oppositie.

Minister K. Poma : Dat is een argument zoals een ander, mijnheer Van Elewyck.

De Voorzitter : De heer De Beul heeft het woord.

De heer A. De Beul : Mijnheer de Voorzitter, om klaarheid te scheppen, heb ik aan de Minister uitdrukkelijk gevraagd of hij zich al of niet beroept op de implied powers. De Minister heeft daarop positief geantwoord. Ik wil hem echter verwijzen naar de stelling die de Eerste Minister in een Commissie van het nationale Parlement heeft vertolkt nopens de mogelijke toepasbaarheid van de implied powers in deze materie. Het advies van de Raad van State ter zake is volgens de Eerste Minister negatief omdat precies deze materie is opgenomen bij de uitzonderingen. En daar kan niet door de implied powers worden vanaf geweken.

De Voorzitter : De heer Van den Bossche heeft het woord.

De heer L. Vanden Bossche : Mijnheer de Voorzitter, samen met de collega's De Beul en Baert ben ik één van de verdedigers van implied powers. Implied powers betekent echter, door de formulering en de inhoud van de staats hervorming, dat bepaalde bevoegdheden noodgedwongen moeten worden toegekend aan een orgaan, hoewel zij er niet letterlijk aan toegeschreven zijn. Dat is een groot verschil met wat hier gebeurt. De bevoegdheden waarover het hier gaat, zijn op geen enkele manier toegeschreven aan een ander orgaan.

Ik ben er grote voorstander van dat de hervorming van 1980 opnieuw ter

hand wordt genomen om een aantal zaken toe te kennen aan de Gewesten en de Gemeenschappen die het nu niet zijn, maar ik verzet mij ten stelligste tegen het verkrachten van de hervorming van 1980. De Executieve van de Vlaamse Gemeenschap moet zich er eens goed van bewust zijn dat zij de bepalingen aangaande de vijf nationale sectoren minimaal heeft geïnterpreteerd. Op het vlak van de buitenlandse bevoegdheden beschikt zij over de implied powers, maar heeft ze geweigerd om ze te gebruiken. Dat vind ik schijnheiligheid.

Wij zullen afwachten hoe de meerderheid hier stemt. In het nationaal Parlement zal ze „neen” stemmen. Wat mij dwars zit is, zoals de heer Van Elewyck zei, dat deze meerderheid hier in de Vlaamse Raad een mutsje met een leeuwenvlag opzet en „ja” stemt en in het nationaal Parlement, wanneer de Eerste Minister zegt „cela ne va pas,, of in het Nederlands „het kan niet”, „neen” stemt. Dat is potsierlijk

De Voorzitter : De stemmingen over artikel 4 en het amendement bij dit artikel worden aangehouden.

Artikel 5

Onder de voorwaarden bepaald bij dit decreet kunnen niet-openbare televisieverenigingen erkend worden door de Vlaamse Executieve. Zij dienen te worden opgericht als privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid. De zetel van de vereniging dient gevestigd te zijn in het Nederlandse taalgebied of in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad.

Bij amendement stelt de heer Van Elewyck voor artikel 5 weg te laten.

De heer Van Elewyck heeft het woord.

De heer J. Van Elewyck : Mijnheer de Voorzitter, dit is een eenvoudig amendement, namelijk artikel 15 schrappen. Het betreft de erkenning van niet-openbare televisieverenigingen van de commerciële televisie. In ons omroepbestel is er geen ruimte voor leefbare niet-openbare televisieverenigingen.

De Voorzitter : Minister Poma heeft het woord.

Minister K. Poma : Ik verzoek de raad natuurlijk dit amendement te verwerpen. Ik verwijs hiervoor naar het commissieverslag – eerste lezing, pagina 79. Bovendien is het een fundamenteel artikel.

De Voorzitter : De stemmingen over artikel 5 en het amendement bij dit artikel worden aangehouden.

Artikel 6

De niet-openbare televisieverenigingen beperken zich tot het verzorgen van televisieprogramma's en tot activiteiten die rechtstreeks in functie staan van of voortvloeien uit deze programma's.

De niet-openbare televisieverenigingen kunnen op alle vlakken van hun activiteiten tot georganiseerde samenwerking overgaan.

Bij dit artikel heeft de heer J. Van Elewyck twee amendementen ingediend, die als volgt luiden :

In hoofdorde :

Het tweede lid weglaten.

In bijkomende orde :

In fine van het tweede lid de woorden : „ ook met de openbare omroepen” toe voegen.

De heer Van Elewyck heeft het woord.

De heer J. Van Elewyck : Mijnheer de Voorzitter, ik **beperk me** tot het amendement in hoofdorde. Als dit wordt aangenomen, zoals wij verwachten en hopen, hoeven wij niet te discussiëren over het amendement in bij komende orde.

Het amendement in hoofdorde strekt ertoe het tweede lid van artikel 6 weg te laten. Deze alinea is inderdaad perfect overbodig want het spreekt vanzelf dat een zekere vorm van samenwerking mogelijk is. Als dit niet uitdrukkelijk wordt vermeld, betekent dit toch niet dat samenwerking verboden is.

De Voorzitter : Minister Poma heeft

het woord.

Minister K. Poma : Zelfs indien deze alinea overbodig zou zijn, is het goed dat duidelijk gestipuleerd wordt dat samenwerking mogelijk is. Ik verzoek dus de Raad het amendement in hoofdorde te verwerpen.

De Voorzitter : De heer Van Elewyck heeft het woord.

De heer J. Van Elewyck : Mijnheer de Voorzitter, dan ben ik verplicht het amendement in bijkomende orde toe te lichten

Als de Minister oordeelt dat een overbodige tekst moet worden aangehouden, dan is het zeker niet overbodig er de mogelijkheid van samenwerking „ook met de openbare omroepen,” aan toe te voegen. Dit is de bedoeling van mijn amendement in bij komende orde.

De Voorzitter : Minister Poma heeft het woord.

Minister K. Poma : Mijnheer de Voorzitter, dit amendement werd in de Commissie besproken en ik verwijs dan ook naar het verslag – eerste lezing, pagina 84. Ik verzoek de Raad dit amendement niet aan te nemen. Het is ook niet nodig dat deze tekst verzwaaard wordt.

De Voorzitter : De stemmingen over artikel 6 en het amendement in bij komende orde op dit artikel worden aangehouden.

De heer Van Elewyck heeft het woord.

De heer J. Van Elewyck : Mijnheer de Voorzitter, ik had aan de Minister nog een toelichting willen vragen over de eerste alinea van artikel 6. Kan de Minister mij vertellen, gezien de zeer, naar mijn gevoel terecht, limitatieve omschrijving van wat de niet-openbare televisieverenigingen allemaal mogen, – dit „verboden” alinea komt niet van ons maar wel van de meerderheid van de Executieve – op welke wijze een commerciële televisie-omroep haar omroepreclame zal moeten gaan werven. Want, als ik de eerste alinea van artikel 6 lees, dan concludeer ik daaruit dat zij dat niet mag.

De Voorzitter : Minister Poma heeft het woord.

Minister K. Poma : Ik meen dat ik gezegd heb het amendement in hoofdorde en ook het amendement in bijkomende orde te verwerpen.

De Voorzitter : De heer Van Elewyck heeft het woord.

De heer J. Van Elewyck : Dat klopt, mijnheer de Minister. Maar de twee amendementen gingen over de tweede alinea. Mijn vraag om toelichting gaat over de eerste alinea. Wij zijn namelijk aan de bespreking van de artikelen en gekoppeld daaraan de verdediging van de amendementen. Nu is de omschrijving van wat de NOT mogen in artikel 6, eerste alinea bijzonder beperkt.

Deze vraag hebben wij in de Commissie niet gesteld, mijnheer de Voorzitter. Wij behouden natuurlijk het recht om ze te stellen in Openbare Vergadering. Kan de Minister mij zeggen, gezien de zeer beperkte mogelijkheden van de NOT, op welke wijze de NOT, die daartoe via de nationale wet het recht zouden krijgen, hun reclame moeten gaan werven ? Ik vestig er toch uw aandacht op dat het werven van reclame, wanneer dat rechtstreeks in het kader staat van of voortvloeit uit de programma's, door de wet ten strengste wordt verboden.

De Voorzitter : Minister Poma heeft het woord.

Minister K. Poma : De niet-openbare verenigingen beperken zich tot het verzorgen van televisieprogramma's en tot activiteiten „die rechtstreeks in functie staan van of voortvloeien uit deze programma's”.

De heer J. Van Elewyck : Uit deze programma's dus. Maar de nationale wet zegt dat de publiciteit geen enkel verband mag hebben met de programma's. Rekening houdend met de grote beperktheid van de NOT's, zullen zij de hele tijd inkomstenmoeten zoeken uit handelsreclame, terwijl zij geen handelsreclame mogen werven.

Minister K. Poma : Ik dacht juist dat dit artikel hen zou toelaten activiteit-

Poma

ten uit te oefenen die rechtstreeks in functie staan van hun programma's.

De heer J. Van Elewycck : Maar . . .

Minister K. Poma : Om programma's te maken, moet men inkomsten hebben en om inkomsten te hebben moet men reclame hebben.

De heer J. Van Elewycck : Dit artikel spreekt alleen over „activiteiten die rechtstreeks in verband staan met of voortvloeiend uit programma's". Dat is zeer onrechtstreeks.

Minister K. Poma : Ik herhaal het, zonder reclame geen inkomsten en zonder inkomsten geen programma's.

De heer L. Vanden Bossche: Mijnheer de Voorzitter, ik denk dat Minister Poma het niet goed begrijpt. Wat hij in zijn decreet stelt, is positief. Hij zegt wat mag. De NOT's mogen dus TV-programma's verzorgen en activiteiten die in functie staan van of voortvloeien uit deze programma's.

In het kader van de toelating wordt gezegd wat ze mogen spelen. Ze mogen TV-programma's spelen en ook een daaruit afgeleide derivaatfunctie, namelijk reclame, brengen, als die derivaatfunctie ofwel „activiteiten die rechtstreeks in functie staan van" behelst, ofwel activiteiten „voortvloeiend". Dat wil zeggen dat als men Dallas uitzendt en als één van de vrouwelijke hoofdfiguren van Dallas niet zwanger geraakt, niettegenstaande al haar overspel, dat men reclame maakt „rechtstreeks voortvloeiend uit" voor de pil die de vrouw in kwestie neemt of „het voortvloeiend uit" zou men kunnen zeggen : 0 ! zij is voorzichtig, want zij heeft de coïtus interruptus van de Paus aanvaard.

Artikel 15 van het wetsontwerp van de nationale Regering, dat op het ogenblik ter discussie ligt en dat gesteund wordt door de nationale meerderheid, die ook dit ontwerp van decreet van de Vlaamse Executieve steunt, bepaalt dat de handelspubliciteit als dusdanig herkenbaar moet zijn en duidelijk onderscheiden moet zijn van de programmatoonderdelen. Tot zover is er geen enkel probleem. De Minister en ik zijn wat dit betreft nog steeds eens-

gezind, twee handen op één buik. Indien collega Verhofstadt nog aanwezig zou zijn, zouden het er drie zijn. Verder bepaalt artikel 15 echter dat elke rechtstreekse of zijdelingse verwijzing naar het programma in zijn geheel of naar een onderdeel ervan verboden is.

Indien wij nu de twee ontwerpen samen bekijken, moeten wij vaststellen dat de ruimte nul wordt. Ik heb mijn hele leven al tot mijn eigen ongenoegen, maar tot genoegen van mijn vader, een wiskundeknobbel gehad. Ik was daar altijd droevig om, maar vandaag ben ik daar voor het eerst gelukkig mee. Volgens het ontwerp van decreet is immers alles verboden wat evolueert van nul naar X, namelijk het punt waarop een activiteit rechtstreeks of onrechtstreeks uit het vooraf uitgezonden TV-programma voortvloeit. Volgens het ontwerp van wet van de nationale Regering is alles verboden wat evolueert van X naar oneindig. De bepalingen van artikel 15 van het wetsontwerp en artikel 7 van het ontwerp van decreet komen dus samen op het punt X. Dus alleen X is toegelaten, het programma zelf. Wiskundig gaat dit niet. Ik versta dat de Minister problemen heeft met wiskunde. Het samenlezen van de twee ontwerpen leidt echter tot een onmogelijke toestand.

Minister K. Poma : Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, wanneer ik bij de algemene bespreking geantwoord heb op de verschillende uiteenzettingen van deze namiddag was de heer Van den Bossche niet aanwezig. Op een bepaald ogenblik heb ik gezegd te menen dat hij de advocaat van de duivel was. Ik wil de duivel dan toch geruststellen. Ik spreek het woord „reclame" niet uit, ik spreek over inkomsten.

De Voorzitter : De heer Van den Bossche heeft het woord.

De heer L. Vanden Bossche: Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, in Faust was de duivel een figuur die het meest werd toegejuicht bij de première van het stuk. Het was de figuur die door allen de enige dominerende werd geacht. U doet mij dus te veel eer aan, mijnheer de Minister. Maar antwoordt niet op

mijn zuiver juridische en dus niet diavolse redenering. Voor één keer ben ik noch prozaïsch, noch diavol, noch engelachtig, alleen maar aards. Als ik daaruit een juiste gevolgtrekking trek, weigert u rekening te houden met het enige dat in de katholieke leer overblijft tussen engelachtig en diavol, met name aards.

De Voorzitter : De stemmingen over artikel 6 en de amendementen bij dit artikel blijven aangehouden.

De heer Van Elewycck heeft het woord.

De heer J. Van Elewycck : De Minister zal het met mij eens zijn dat artikel 6, eerste alinea, aan de NOT's geen ruimte laat om aan werving te doen van wat de Minister inkomsten noemt.

De Voorzitter :

Artikel 7

Kunnen door de Vlaamse Executieve erkend worden :

1° a) een niet-op enbare televisievereniging zich richtend tot de gehele Vlaamse Gemeenschap ;

b) niet-op enbare televisieverenigingen, over de gehele Vlaamse Gemeenschap regionaal verspreid, zich richtend tot een regionale en/of lokale gemeenschap ;

2° niet-openbare televisieverenigingen zich met een programma richtend tot een specifieke doelgroep binnen de gehele Vlaamse Gemeenschap, een regionale of een lokale gemeenschap ;

3° niet-openbare televisieverenigingen die betaalomroep verzorgen.

Bij artikel 7 zijn er twee amendementen van de heer Van Elewycck, luidend als volgt :

„A. Punt 1°, a) vervangen door wat volgt :

„a) een of meer niet-openbare televisieverenigingen die zich richten tot de gehele Vlaamse Gemeenschap".

B. In punten 2° en 3° op de eerste regel

Voorzitter :

voor de woorden „niet-openbare televisieverenigingen” het woord „andere” in voegen.

De heer J. Van Elewyck : Mijnheer de Voorzitter, ik kan beide amendementen gelijktijdig verdedigen Bij 1°, a), gaat het erom te voorkomen dat een monopolie wordt gegeven aan één enkel commercieel televisiestation. Bij 2° en 3° gaat het erom duidelijk te maken dat de Vlaamse Raad tegen trustvorming is. In het andere geval is het niet alleen duidelijk dat men gaat naar een privé-monopolie met al de kwalijke gevolgen vandien, maar dat er bovendien ook privé-trustvorming optreedt. Men moet dit amendement samen lezen met artikel 6, 2de alinea.

Minister K. Poma : Bij het eerste amendement, 1°, a) verwijs ik naar het verslag, eerste lezing, pagina 87 en tweede lezing, pagina 9 waarin antwoorden zijn opgenomen.

Bij het tweede amendement, 2° en 3°, verwijs ik eveneens naar het commissieverslag, eerste lezing, pagina 94, en tweede lezing, pagina 10.

De heer J. Van Elewyck : Ik wens erop te wijzen dat het verwijzen naar bepaalde bladzijden van het commissieverslag geen antwoord is op de opmerkingen die ik hier formuleer.

De Voonitter : De stemmingen over artikel 7 en de amendementen bij dit artikel worden aangehouden.

Artikel 8

§ 1. De niet-openbare televisievereniging bedoeld in artikel 7, 1°, a) van dit decreet moet een privaatrechtelijke vennootschap zijn. Haar maatschappelijk kapitaal bestaat uitsluitend uit aandelen op naam. Op minimum 51 ten honderd van het maatschappelijk kapitaal moet worden ingeschreven door uitgevers van Nederlandstalige kranten en weekbladen, waarvan de maatschappelijke zetel is gevestigd in het Nederlandse taalgebied of in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad.

De verdelers kunnen in deze niet-openbare televisievereniging participeren zonder dat deze participatie in het kapitaal 20 ten honderd kan berei-

ken.

§ 2. De Vlaamse Executieve bepaalt de voorwaarden waaronder de niet-openbare televisieverenigingen erkend kunnen worden, in uitvoering van de bepalingen van de artikelen 5, 6, 7 en 8, § 4 van dit decreet. De voorwaarden hebben onder meer betrekking op de financiële en organisatorische structuur. De Vlaamse Executieve bepaalt eveneens de procedure voor het verlenen, het opschorten en het intrekken van de erkenning van de niet-openbare televisieverenigingen.

§ 3. De Vlaamse Executieve bepaalt in functie van door haar vooraf bepaalde criteria in het erkenningsbesluit de duurtijd van de erkenning.

§ 4. De programma's van de niet-openbare televisieverenigingen bedoeld onder artikel 7, 1° van dit decreet, strekken ertoe de communicatie te bevorderen en bij te dragen tot de algemene ontwikkeling. Zij hebben tot taak in een evenwichtig zendschema een verscheidenheid van informatie, vorming en ontspanning te brengen. De Vlaamse Executieve bepaalt in het erkenningsbesluit de verhoudingen ter zake. In de programma's wordt elke vorm van discriminatie geweerd. De informatieve programma's worden verzorgd in een geest van strikte onpartijdigheid en volgens de regels van de journalistieke plichtenleer, met waarborgen voor de redactionele onafhankelijkheid.

§ 5. De Vlaamse Executieve legt voorwaarden op inzake het aandeel eigen culturele producties in de programmering van de niet-openbare televisieverenigingen zoals bedoeld onder artikel 7, 1° en 3° van dit decreet. Zij kan dit ookdoenindeprogrammering van de niet-openbare televisieverenigingen zoals bedoeld in artikel 7, 2° van dit decreet.

De heer De Beul heeft het woord.

De heer A. De Beul : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, collega's, in het begin van deze namiddag heb ik aan de Voorzitter van deze Raad een brief overhandigd met het verzoekparagraaf 1 van artikel 8 te onderwerpen aan het beredeneerd advies van de afdeling wetgeving van de

Raad van State, dit in toepassing van artikel 47 paragraaf 1 van het Reglement van Orde van deze Raad.

Ik heb dit gevraagd omdat deze paragraaf 1 van artikel 8 mij volkomen ongrondwettelijk voorkomt en omdat de Raad van State tot bij deze stand van de procedure nog niet in staat is geweest zich over deze paragraaf uit te spreken. De bedoelde en aangeklaagde paragraaf bevond zich immers niet in de teks van het eerst ontwerp dat door de Minister aan de Raad van State werd voorgelegd. Bijgevolg kon de Raad van State er zich ook niet over uitspreken.

Wanneer de Voorzitter op verzoek van de Commissie het advies van de Raad van State heeft gevraagd over het geheel van het ontwerp, heeft de Raad van State, gelet op de hoogdringendheid, zich beperkt tot het toetsen van de tekst van het ontwerp aan de in eerste termijn door de Raad van State gemaakte opmerkingen. Bijgevolg heeft de Raad van State ook niet gestaueerd in dit tweede advies over de omstreden paragraaf 1 van artikel 8.

Ik heb u verzocht daaromtrent het advies van de Raad van State te vragen. Ik zal nogmaals toelichten waarom deze passus ongrondwettelijk is. De reden is de volgende. Bij het ontwerp is de Minister ervan uitgegaan of heeft het althans zo aan de Raad van State voorgesteld, dat het hier gaat om het verzorgen van de TV-programma's door privé-personen. Het gaat hier niet om het verzorgen van TV-programma's als een soort van wat de Minister heeft genoemd „public service”. De Minister heeft de eerste formulering gekozen om te ontwijken dat het in het ontwerp zou gaan over het verlenen van concessies. De Raad van State heeft de Minister daarin gevolgd en gezegd dat, als de Minister het zo beschouwde, het hier inderdaad om een erkenning gaat. Ik zal u de tekst van de Raad van State terzake voorlezen. „Indien men ervan uitgaat dat het verzorgen van televisieprogramma's door private personen neerkomt op de uitoefening van het recht op vrije meningsuiting en dus niet het verstrekken van een openbare dienst is – waaruit in het huidig ontwerp logisch wordt geconcludeerd dat de be-

De Beul

trokkenen daartoe niet een concessie, maar enkel een erkenning behoeven —, moet men ook aanvaarden dat het de niet-op enbare televisieverenigingen niet zal verboden zijn programma's te verzorgen die een bepaalde religieuze, filosofische of ideologische strekking hebben. Het eerste van de twee hierboven aangehaalde voorschriften zal dan echter meebrengen dat concurrerende strekkingen in dezelfde mate van het medium gebruik zullen moeten kunnen maken."

Mijnheer de Voorzitter, de Raad van State zegt dus dat als de Regering die thesis wil aanhouden, met name het systeem van de erkenning, zij dat mag, maar dan zal ervoor moeten worden gezorgd dat concurrerende strekkingen in dezelfde mate van het medium kunnen gebruik maken.

Artikel 8 zegt dat er op landelijk vlak slechts één niet-openbare televisievereniging mag komen. Voorts wordt bepaald dat 51 procent van het kapitaal van die niet-openbare televisievereniging moet bestaan uit kapitaal afkomstig van de dag- en weekbladers. Dat is uiteraard strijdig met het advies van de Raad van State. Wanneer men niet-openbare televisieverenigingen voorstelt als te erkennen instrumenten voor de uitoefening van het recht op vrije meningsuiting, dan moet men ook het artikel 6bis van de Grondwet toepassen. Dit luidt : Ik citeer : „Het genot van de rechten en de vrijheden aan de Belgen toegekend moet zonder discriminatie verzekerd worden". Mijnheer de Voorzitter, die vrij heden worden uitdrukkelijk opgesomd in artikel 14 van de Grondwet, met name : "alsmede de vrijheid om op elk gebied zijn mening te uiten, zijn gewaarborgd". Dus de vrijheid van eredienst en de vrijheid van openbare uitoefening ervan, alsmede de vrijheid om op elk gebied zijn mening te uiten, zijn gewaarborgd.

De thesis van de Executieve is het verwijzen naar die vrije meningsuiting om het systeem van de erkenning te kunnen invoeren. Wanneer men dat systeem van de erkenning dan heeft ingevoerd, zegt men er kan er maar één zijn.

Welnu, wanneer men die thesis hanteert, dan moet men ook voor de eerste mogelijkheid in artikel 7 voorzien, namelijk de niet-openbare televisieverenigingen zich richtend tot de hele Vlaamse gemeenschap, een oneindig mogelijk aantal openlaten, maar niet één enkel. Dat is strijdig met de Grondwet.

Mijnheer de Voorzitter, ik vraag u in alle oprechtheid en zonder daarom de debatten te willen vertragen dat u hierover het beredeneerd advies van de Raad van State zou vragen.

De Voorzitter : Mijnheer De Beul, u vraagt mij dus ingevolge artikel 47, punt 1 van het reglement het beredeneerd advies van de Raad van State te vragen. Dat behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de Voorzitter. Ik meen daaraan geen gevolg te moeten geven.

De heer A. De Beul : Mijnheer de Voorzitter, ik betreur dat ten zeerste.

De Voorzitter : Zijn er nog andere opmerkingen over artikel 8 ?

De heer Van Elewycck heeft het woord.

De heer J. Van Elewycck : Mijnheer de Voorzitter, in verband met artikel 8 wens ik een vraag te stellen ingevolge het antwoord dat de Minister mij heeft gegeven op mijn uiteenzetting tijdens de algemene bespreking.

Tijdens deze algemene bespreking heb ik de Minister gevraagd waarom hij blijft weigeren om te verwijzen in het decreet zelf naar artikel 18 van de Cultuurpactwet. Ik heb dat artikel voorgelezen en de context waarin dat artikel moet worden gelezen. De Minister heeft mij op mijn aandringen gezegd dat hij mij zou antwoorden bij de artikelsgewijze bespreking.

Vermits artikel 8 gaat over de erkenningsvoorwaarden enzovoort, lijkt mij dit het artikel te zijn waar dit antwoord zou thuishoren.

De Voorzitter : De heer De Beul heeft het woord.

De heer A. De Beul : Mijnheer de Voorzitter, ik heb nog een opmerking op het tweede lid van paragraaf een van artikel 8, waarin gesteld wordt dat

Aan het woord is de heer H. Van Rompaey (CVP), wiens voorstel van decreet over hetzelfde onderwerp in samenhang met het kabeldecreet werd behandeld

verdelers in deze niet-openbare televisieverenigingen kunnen participeren zonder dat deze participatie 20 procent van het kapitaal kan bereiken. Wat deze paragraaf betreft, heeft de Eerste Minister in de Commissie voor de Infrastructuur van de Kamer gezegd dat wij hiermede onze bevoegdheid overschrijden.

De heer J. Van Elewycck : Dat klopt.

De heer A. De Beul : Implied powers, dat gaat niet. Dat heb ik u daarstraks gezegd.

Minister K. Poma : In verband met uw opmerking blijf ik bij het standpunt dat wij het recht hebben een bepaalde visie te verdedigen. Wanneer deze visie volgens de nationale Regering een bevoegdheidsoverschrijding is, dan moet één van beide instanties naar het Arbitragehof gaan en de uitspraak afwachten, wat echter niet betekent dat het decreet opgeschort is.

Wat het cultuurpact betreft, kan ik niets anders doen dan herhalen wat ik reeds verschillende keren in de commissievergadering heb gezegd. Ik zal het thans uitdrukkelijk lezen en niet

Poma

verwijzen naar de bladzijde in het verslag.

Ik citeer : „Het cultuurpact kan slechts van toepassing zijn op openbare instellingen, niet op private verenigingen.

De structuur van de NOT's kan niet onderworpen worden aan de toepassing van het Cultuurpact. Wel is het zo dat de normen van erkenning zoals ze in het decreet zijn gesteld, het Cultuurpact respecteren. Ook de Raad die de Vlaamse Executieve moet adviseren bij de controle over die normen zal worden samengesteld volgens het Cultuurpact.

Dit alles is theorie.

In de praktijk zal mijn inziens blijken dat de initiatieven die zich ontwikkelen, mede door de noodzakelijk financiële draagkracht, van die aard zijn dat zij de verschillende filosofische en ideologische strekkingen en de gebruikers in hun midden verzamelen en dit lijkt mij waardevoller dan de op een apothekersweegschaal afgewogen politieke verhoudingen. Dit is echter volgens de geest van de Cultuurpactwet, mijns inziens zeker zo goed of beter dan de letter.

Als besluit wil ik stellen :

– het Cultuurpact is niet van toepassing op de structuur van de niet-openbare televisieverenigingen ;

– het Cultuurpact is wel van toepassing op de erkenningsnormen die in het decreet en de uitvoeringsbesluiten worden gesteld.”

De heer A. De Beul : Mijnheer de Voorzitter, ik zou op mijn beurt toch nog eens een vraag willen richten aan de Gemeenschapsminister in verband met de toepassing van het Cultuurpact omdat dit een zeer belangrijke aangelegenheid is. Ik vraag hem niet om het Cultuurpact in zijn totaliteit van toepassing te verklaren. Ik heb hem in de Commissie gevraagd, en ik vraag dat nu ook, dat hij bereid zou zijn in het decreet een artikel of een passus op te nemen waarin wordt gesteld dat de ideologische of filosofische strekkingen vertegenwoordigd in

de Vlaamse Raad toegang hebben tot de niet-openbare televisievereniging.

Ik wens de aandacht van de Minister erop te vestigen dat het opnemen van een dergelijke bepaling de ongrondwettelijkheid die ik daarnet heb aangeklaagd als zijnde vervat in paragraaf 1 van artikel 8 zou wegnemen. Ik kan toch geen mooier voorstel doen ?

Iedereen die aandachtig heeft geluisterd zal hebben moeten vaststellen, dat paragraaf 1 van artikel 8 ongrondwettelijk is. Indien de Minister de bepaling zou opnemen die ik voorstel dan neemt hij de logica die nu in het systeem zit weg, en wordt de ongrondwettelijkheid opgeheven. Op deze andere manier herstelt hij dan wat hij in mijn visie eerst verkeerd heeft gedaan. Indien de Minister dat niet wil, dan zal hij daarvan later de gevolgen moeten dragen.

De Voorzitter : De heer Van Elewyck heeft het woord.

De heer J. Van Elewyck : Mijnheer de Voorzitter, ik wil er de Minister nogmaals op wijzen dat ik in mijn uiteenzetting tijdens de algemene bespreking duidelijk heb gezegd dat wij niet vragen om een ideologisch gewogen samenstelling van de beheersorganen, noch van de directie, noch van de redactie. Dat repliceert de Minister steeds ! Wij vragen enkel de toepassing van artikel 18 van de Cultuurpactwet. Dit artikel handelt uitsluitend over de toegang van alle ideologische en filosofische strekkingen tot de middelen van meningsuiting die van de overheid afhangen en niet alleen van de openbare sector.

De heer I. Van Belle : U bedoelt bij de verdeling ervan ?

De heer J. Van Elewyck : Neen, helemaal niet, maar „de toegang tot”.

Minister K. Poma : Mijnheer de Voorzitter, ten eerste verwijs ik naar artikel 9, paragraaf 2, waar sprake is van een Raad. Die Raad zal samengesteld zijn volgens het Cultuurpact. Dat heb ik reeds gezegd.

Ten tweede verwijs ik naar artikel 8, paragraaf 4, waarin dus staat :

§ 4. De programma's van de niet-open-

bare televisieverenigingen bedoeld onder artikel 7,1° van dit decreet, strekken tot het bevorderen van de communicatie en tot het bijdragen tot de algemene ontwikkeling. Zij hebben tot taak in een evenwichtig zendschema een verscheidenheid van informatie, vorming en ontspanning te brengen. De Vlaamse Executieve bepaalt in het erkenningsbesluit de verhoudingen ter zake. In de programma's wordt elke vorm van discriminatie geweerd. De informatieve programma's worden verzorgd in een geest van strikte onpartijdigheid en volgens de regels van de journalistieke plichtenleer, met waarborgen voor de redactionele onafhankelijkheid.

De heer J. Van Elewyck : Mijnheer de Voorzitter, men zal niet kunnen zeggen dat wij niet zijn blijven proberen. Ik vraag dat de stemming over artikel 8 zou worden aangehouden

De Voorzitter : De heer De Beul heeft het woord.

De heer A. De Beul : Mijnheer de Voorzitter, vermits de Minister nog eens dezelfde uitleg herhaalt, wil ik even citeren wat de Raad van State zegt over de vrij vage bepalingen die in artikel 8 zijn opgenomen en die gezegd blijk zouden moeten geven van de toepassing van het Cultuurpact : „Deze voorschriften, voor zover zij niet reeds uit het geldende positief recht voortvloeien, liggen onbetwistbaar in de lijn van onze traditie. Dergelijke voorschriften kunnen uiteraard echter alleen in vage termen worden geformuleerd, zodat de reële draagwijdte ervan uiteindelijk slechts stilaan jurisprudentieel zal kunnen worden bepaald door de beslissingen in concrete gevallen waartoe bestuur en rechter zullen komen.” Dat is niet wat wij vragen.

De Voorzitter : De stemming over artikel 8 wordt dus aangehouden.

Bij amendement stelt de heer Van Elewyck voor een nieuw artikel 8bis in te voegen, luidend als volgt :

„De niet-openbare televisieverenigingen bezorgen de programma's zonder kosten voor de verdeler, aan de kopstations van de verdeler”.

Voorzitter

De heer Van Elewyck heeft het woord.

De heer J. Van Elewyck : Mijnheer de Voorzitter, op een bepaald ogenblik zag het er in de Commissie naar uit dat er over de inhoud van artikel 8bis een consensus zou bestaan. Immers, men was het er toen over eens dat niet de kabelabonnee zou moeten opdraaien voor de straalverbinding. De kosten van een straalverbinding en de auteursrechten kunnen al vlug oplopen tot honderd frank per jaar, per abonnee.

Het ligt dus voor de hand dat de verdeler geen onderhandelingspositie heeft en dat hij de kosten zal moeten verhalen op de abonnee.

De Voorzitter : Minister Poma heeft het woord.

Minister K. Poma : Mijnheer de Voorzitter, ook dit probleem is uitvoerig behandeld geworden in de Commissie. Ik verwijs daarvoor naar de pagina's 117 en 118 van de eerste lezing en naar de pagina's 13 en 14 van de tweede lezing van het verslag.

Ik vraag de verwerping van dit amendement.

De Voonitter : De stemming over het amendement houdende invoeging van een nieuw artikel 8bis is aangehouden.

Artikel 9

§ 1. Het is de niet-openbare televisieverenigingen verboden programma's aan te bieden die strijdig zijn met de goede zeden, de veiligheid van de Staat, de openbare orde, die een belediging kunnen uitmaken voor andermans overtuiging of voor een vreemde Staat.

§ 2. Voor de controle op het naleven van de verplichtingen vermeld in artikel 6, 7 en 8 van dit decreet laat de Vlaamse Executieve zich adviseren door een Raad waarvan ze de samenstelling, de werking en de bevoegdheid bepaalt.

De heer Van Elewyck heeft het woord.

De heer J. Van Elewyck : Mijnheer de Voorzitter, u zal zich herinneren dat collega Van den Bossche de bevoegdheid van de Vlaamse Raad betwistte wat betreft paragraaf 1 van artikel 9.

Collega Van den Bossche, die thans weerhouden is op een andere vergadering, stelde dat die paragraaf deel uitmaakt van het strafrecht en dat dus uiteraard de Vlaamse Raad niet bevoegd is. Ik vraag de aandacht van de collega's voor die stelling. Ik behoor tot degenen die menen dat „rechten” wel een wetenschap is en daar verschil ik van mening met de Minister. De hier aanwezige juristen zullen wel mee willen oordelen of artikel 9, paragraaf 1 al dan niet een probleem is dat rechtstreeks verband houdt met het strafrecht.

De Voorzitter : De heer Van Belle heeft het woord.

De heer 1. Van Belle : Mijnheer de Voorzitter, als verslaggever kan ik aan de opmerking van de heer Van Elewyck alleen maar toevoegen dat ter zake geen probleem meer bestaat, aangezien de Commissie eenparig akkoord was om zijn stelling te aanvaarden.

De heer J. Van Elewyck : Ik zie niet in dat, nu de Commissie eenparig akkoord gaat om mijn standpunt bij te treden, artikel 9 paragraaf 1 nu plots niets meer zou te maken hebben met het strafrecht.

De Voorzitter : Vraagt u artikel 9 aan te houden, mijnheer Van Elewyck ?

De heer J. Van Elewyck : Ja, mijnheer de Voorzitter.

Ik veronderstel dat u het ook niet graag aanneemt. U, als erkend jurist, zult er ook moeilijkheden mee hebben. Ik wil ze u niet aandoen.

De Voorzitter : De stemming over artikel 9 wordt aangehouden.

Artikel 10

De niet-openbare televisieverenigingen kunnen worden onderworpen aan het betalen van rechten op basis van

het aantal kabelabonnees dat kan bereikt worden door de programma's van de niet-openbare televisieverenigingen bedoeld onder artikel 7, 1° en 2°, en op basis van het aantal afnemers en/of van de aan de afnemers verstrekte diensten indien het niet-openbare televisieverenigingen betreft bedoeld onder artikel 7, 3°.

Het bedrag van de heffing wordt bij dit decreet bepaald.

Wanneer de verdeler, op basis van artikel 3, § 2 van dit decreet, programma's overbrengt van buitenlandse omroepverenigingen die het karakter hebben van niet-openbare televisieverenigingen, wordt de verdeler onderworpen aan het betalen van rechten zoals bepaald in het eerste en tweede lid van dit artikel.

Bij dit artikel is er een amendement van de heer Van Elewyck dat luidt als volgt :

In het derde lid op de eerste regel de woorden „artikel 3, § 2” vervangen door de woorden „artikel 3, § 3, 4”.

De heer Van Elewyck heeft het woord.

De heer J. Van Elewyck : Mijnheer de Voorzitter, artikel 10, zoals het nu voorkomt in de tekst aangenomen door de Commissie, spruit voort uit een amendement ingediend door collega's Swaelen en Verhofstadt. Men vindt de tekst van dat amendement in document 303, nummer 5, pagina 28, onderaan.

De indieners van het amendement hebben zich vermoedelijk gebaseerd op een andere tekst. Ik weet niet waar de tekst van het amendement vandaan komt.

Zij vermelden in het derde lid : „Wanneer de verdeler op basis van artikel 3, paragraaf 2, van dit decreet programma's overbrengt van buitenlandse omroepverenigingen...”

Artikel 3, paragraaf 2, gaat helemaal niet over buitenlandse omroepverenigingen maar over een materie die er niets mee te maken heeft. Ik veronderstel dat de heren Swaelen en Verhofstadt bedoelen wat nu artikel 3, pa-

Van Elewycck

paragraaf 3, vierde lid geworden is.

U weet dat wij vriendelijke mensen zijn. Ik wil ze helpen om wat een duidelijke fout is, te herstellen. Wie laat staan artikel 3, paragraaf 2, maakt dat dit hele artikel onleesbaar en onuitvoerbaar wordt. In het kader van wat ik bij de algemene bespreking heb gezegd, namelijk dat wij actief hebben meegewerkt om zo goed mogelijk legistiek werk te leveren, vragen wij artikel 3, paragraaf 2 bij amendement te wijzigen in „artikel 3, paragraaf 3, vierde lid”.

De Voorzitter : De heer De Beul heeft het woord.

De heer A. De Beul : Mijnheer de Voorzitter, ik onderstreep dat collega Van Elewycck gelijk heeft, maar bovendien vestig ik er uw aandacht op dat wij met dit artikel 10 buitengewoon onverantwoorde legistiek beoefenen. Artikel 10 schrijft in het decreet een intentieverklaring in. Men heeft mij altijd geleerd dat een wet objectieve normerende bepalingen bevat, maar zeker geen intentieverklaringen.

Artikel 10 begint met te stellen dat bepaalde rechten of taksen kunnen – heel vaag, kunnen – worden geheven maar zegt in het tweede lid dat het bedrag van de heffing bij een ander decreet wordt bepaald. Het gaat dus om een zuivere intentieverklaring en deze hoort in geen wettekst thuis. Dat is onfatsoenlijk legifereren en als Voorzitter zou ik mij daartegen verzetten. Dit is een stuk partijprogramma dat de Minister in het decreet inschrijft, zonder enige kracht van wet.

De Voorzitter : Minister Poma heeft het woord.

Minister K. Poma : Mijnheer de Voorzitter, wat de verwijzing betreft naar paragraaf 2, merk ik op dat artikel 3 in de Commissie werd gewijzigd en wel zo dat wat in paragraaf 2 bedoeld werd, onder paragraaf 3 werd ingeschreven. Tevens wordt in de gewijzigde paragraaf een onderverdeling aangebracht „op enbare omroep en uit EEG-landen en andere omroepen uit

EEG-landen” die artikel 3, paragraaf 2 moet zijn. Dit heeft te maken met de verandering van volgorde die tijdens de besprekingen werd aangebracht.

Wat de heer Van Elewycck voorstelt is in feite geen amendement maar de technische verbetering van een fout.

De Voonitter : Dat is een verkeerde verwijzing door het feit dat het artikel gewijzigd is.

Minister K. Poma : Op verzoek van de heer Van Elewycck hebben wij heel dat artikel omgegooid wat de volgorde betreft. Daardoor is in de tekst paragraaf 2 binnengeslopen daar waar het paragraaf 1 moet zijn.

De heer J. Van Elewycck : Mijnheer de Voorzitter, ik wil er toch even op wijzen dat, hoe onlogisch soms ook, in de Commissie voor mediabeleid, toch met een bepaalde logica gewerkt is. Men heeft de artikelen opeenvolgend besproken beginnend met artikel 1 en eindigend met artikel 11.

De Minister zou gelijk hebben gehad mocht het amendement bij artikel 10 zijn ingediend geweest bij het begin van de vergadering, dus voor artikel 3 niet alleen werd herschikt maar daarenboven voor het allemaal werd herschreven.

Minister K. Poma : Dat heb ik toch gezegd.

De heer J. Van Elewycck : Dat hebt u gezegd, inderdaad. Het amendement waar ik naar verwezen heb, werd ingediend tijdens de laatste vergadering van de behandeling in eerste lezing van het artikel, toen het nieuwe artikel 3 al dagen voordien helemaal afgehandeld en goedgekeurd was.

De Minister zegt dat het amendement een fout bevat als gevolg van een herschikking, dat is niet juist omdat het amendement er nog niet was toen het artikel helemaal gewijzigd werd. Indien de Minister paragraaf 2 in wat anders dan ook wil doen veranderen, dan gaat het niet om een materiële fout maar om een amendement.

De Voorzitter : Kan dat niet blijken uit de motivering van het amendement ?

Minister K. Poma : Mijnheer de Voor-

zitter, de tekst van het amendement luidt : „Wanneer de verdeler op basis van artikel 3, paragraaf 2 van dit decreet programma's overbrengt van buitenlandse omroepverenigingen...” Welnu, artikel 3, paragraaf 2, slaat op de televisieprogramma's van de niet-openbare televisieverenigingen, terwijl paragraaf 3 slaat op de klank- en televisieprogramma's van de openbare radio-omroepdiensten van de buitenlandse zenders. Artikel 3, paragraaf 2, heeft bijgevolg geen zin. Het moet artikel 3, paragraaf 3 zijn want artikel 2 slaat niet op buitenlandse omroepverenigingen.

De Voorzitter : Ik moet toch doen opmerken dat de heer Van Elewycck een amendement heeft ingediend om in de derde alinea van artikel 10, de woorden „artikel 3, paragraaf 2” te wijzigen niet in „artikel 3, paragraaf 3” maar in „artikel 3, paragraaf 3, 4°”. Als u akkoord gaat met een wijziging moet het dan „artikel 3, paragraaf 3” worden ofwel “artikel 3, paragraaf 3, 4°” ?

De heer J. Van Elewycck : Het gaat om het 4°, om de commerciële, niet om de openbare Europese zenders.

Wat de procedure betreft, zou ik er willen op wijzen dat het amendement bij artikel 10 waarnaar ik verwezen heb – document 303, nummer 5, bladzijde 28 – werd ingediend op vrijdag 31 mei. Tijdens die zitting van vrijdag 31 mei hebben wij alleen artikel 10 behandeld en wat toen de volgende artikelen waren. Alle andere artikelen van het ontwerp van decreet waren al besproken. Het gaat dus niet op te beweren dat dit amendement al bestond voor artikel 3 ten gronde is gewijzigd. Dit amendement is ingediend diezelfde vrijdagochtend. De collega's die daar aanwezig waren zullen zich herinneren in welke omstandigheden het gebeurd is. De auteurs van het amendement hadden op dat ogenblik al kennis van artikel 3 zoals het werd aangenomen in de Commissie. Terloops wil ik het commissiesecretariaat feliciteren voor de snelheid waarmee ze de grondig gewijzigde artikelen zodra ze waren aangenomen ronddeden aan de commissieleden.

Ik verontschuldigd mij voor deze lange inleiding. De indieners van het amen-

Van Elewyck

dement, dat naderhand artikel 10 geworden is, waren op het ogenblik van de indiening echter perfect op de hoogte van de precieze inhoud van artikel 3. Vermits de verslaggever op dit cruciale ogenblik hier niet aanwezig is, zou ik aan de andere collega's die aan de werkzaamheden van de Commissie hebben deelgenomen, willen vragen of ik onjuiste dingen heb gezegd met betrekking tot het feitenreelaas ?

De Voorzitter : Ik heb nog altijd geen antwoord op mijn vraag. De heer Van Elewyck stelt voor artikel 3, § 2 te wijzigen in artikel 3, § 3, 4°. De Minister stelt voor het te wijzigen in artikel 3, § 3 zonder 4° te vermelden.

Minister Poma heeft het woord.

Minister K. Poma : Ik ga ermee akkoord dat de heer Van Elewyck een amendement indient om artikel 3, § 2 te vervangen door artikel 3, § 3, 4°. Wij vinden echter dat dit 4° zou moeten wegvallen.

De Voorzitter : De heer Van Elewyck heeft het woord.

De heer J. Van Elewyck : Mijnheer de Voorzitter, ik wil de Minister tegevoet komen en overwegen bij wijze van subamendement in mijn amendement 4° te laten schrappen. In dat geval blijft er dus artikel 3, § 3 over.

De Voorzitter : Kunnen wij dit niet gewoon beschouwen als een tekstverbetering ?

De heer J. Van Elewyck : Ik heb er geen probleem mee, mijnheer de Voorzitter, dat de Minister mijn amendement aanvaardt.

De Voorzitter : Minister Poma heeft het woord.

Minister K. Poma : Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, het wijzigen van artikel 3, paragraaf 2 in paragraaf 3 is geen amendement. Het gaat hier om een materiële vergissing. Het wijzigen van artikel 3, paragraaf 3, 4° en die 4° weglaten is wél een amendement. Dat is een beperking en ik wens niet te beperken, het is de gehele paragraaf.

De Voorzitter : De heer Van Elewyck heeft het woord.

De heer J. Van Elewyck : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, ik voel waar men naartoe wil. Daarom wil ik even het volgende onderstrepen. Er is erkend dat mijn uiteenzetting over de materiële gegevens waarin gewerkt werd correct was. Met andere woorden, de auteurs van artikel 10 hebben wetens willens de tekst neergelegd die door de Commissie is aanvaard. Als de Minister met die 4° moeite heeft, ben ik bereid een subamendement neer te leggen om die 4° te schrappen en te komen tot artikel 3, paragraaf 3. Maar ik houd staande dat ook dit een amendement is. Het is natuurlijk zo dat dit geen materiële vergissing kan zijn, getuige op de omstandigheden waarin het is gebeurd. Ofwel aanvaardt de Minister mijn amendement en dan moet er niet over gestemd worden, ofwel weigert de Minister mijn eventueel via een subamendement geamendeerde tekst en dan moet er wél over gestemd worden.

De Voonitter : De heer Verhaegen heeft het woord.

De heer G. Verhaegen : Mijnheer de Voorzitter, als men in de Commissie een tekst wijzigt, om welke reden ook en of het artikel vooraan of achteraan in de tekst voorkomt, heeft geen belang. Het is de gewoonte, in om het even welk parlement, wanneer in de loop van de besprekingen wijzigingen worden aangebracht die een weerslag hebben op andere artikelen, zelfs na de bespreking van wat men noemt het „toilet" van de tekst, het aan de verslaggever toekomt na te gaan of door een wijziging alle betrokken artikelen op dezelfde wijze werden aangepast. Dat is geen amendement. Het is gewoon het in harmonie brengen van de tekst met datgene wat in de Commissie werd besproken.

Het is dus noch een amendement, noch een materiële vergissing. Het is gewoon de noodzaak om alle artikelen van een definitieve tekst in harmonie met mekaar te brengen.

De heer J. Van Elewyck : Mijnheer Verhaegen, weet u wanneer u gelijk heeft ? U heeft gelijk als artikel 10...

Minister K. Poma : Mijnheer de Voorzitter, moeten wij het woord vragen of nemen ? Zo het laatste van toepassing is neem ik dan ook het woord.

De Voonitter : Mijnheer de Minister, u heeft het woord.

Minister K. Poma : Ik verwijs naar document 303 nummer 8, namelijk het aanvullend verslag. Ik verwijs naar bladzijde 6, 5e paragraaf die luidt als volgt :

De Gemeenschapsminister is in principe wel akkoord om van § 1, 5° een § 2 te maken, zodat dan ook § 2 vernummerd zou worden tot § 3. Deze tekstcorrecties worden door de Commissie eenparig aanvaard, evenals verschillende tekstcorrecties door een lid voorgesteld met name : enz.

De Voonitter : De heer De Beul heeft het woord.

De heer A. De Beul : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, ik zou collega Verhaegen bij normale behandeling van een decreet, kunnen volgen en hem gelijk geven. Collega Verhaegen, u moet echter weten dat dit decreet een tweede lezing heeft gekend. De indieners van het amendement hebben oorspronkelijk een fout gemaakt.

De tekst heeft bij de goedkeuring in de Commissie een tweede lezing gekend. Daar hadden de verantwoordelijken de fout moeten opmerken. Dat is niet gebeurd. De tekst is dan goedgekeurd. Ik meen dat de fout daarna alleen bij amendement kan worden rechtgezet. Ik wens hier de vraag te stellen wat er zou gebeurd zijn indien collega Van Elewyck dit amendement niet had ingediend. Dan zouden wij een decreet gestemd hebben dat, behoudens de opmerkingen die ik daarnet heb gemaakt, geenzins zou hebben voor wat deze passus betreft. Dus, discussiëren of het hier al dan niet over een amendement gaat, vind ik erg belachelijk. Het is de oppositie die gezien heeft dat er een fout in de tekst zat en die voorstelde die recht te zetten. Dat het inderdaad een amendement is heeft collega Van Elewyck bevestigd door er een paragraaf 3, 4° van te maken, wat natuurlijk een heel andere inhoud heeft dan kortweg para-

De Beul

graaf 3. Ik zou de Regering aanraden dat amendement te aanvaarden.

De Voorzitter : Mijnheer de Minister, mag ik u een vraag stellen ? Ik heb gehoord dat collega Van Elewyck ermee akkoord gaat zijn amendement niet meer als een amendement te beschouwen. Ik weet niet of u hiermee kan akkoord gaan om de wijziging te brengen op „artikel 3, paragraaf 3,4° .”

De heer J. Van Elewyck : Zelfs dan blijft het een amendement.

Ik zou eventjes aan de heer Verhaegen willen antwoorden. Ik meen dat hij een gefundeerde opmerking heeft gemaakt. Collega Verhaegen, als de artikelen nu in een andere volgorde stonden, ik bedoel, als wat nu fout is, zou ingediend zijn vóór de wijziging van bepaalde artikels, dan had u gelijk. Ik heb, dacht ik duidelijk uiteengezet dat het amendement bij artikel 10 is ingediend dagen nadat het gewijzigd artikel 3 door de Commissie was goedgekeurd en nadat de tekst van het gewijzigd artikel 3 aan alle leden van de Commissie was bezorgd.

De verwijzing van de Minister naar de tekstcorrecties op bladzijde 6 van het verslag over de bespreking van artikelen in tweede lezing is ook correct. Tekstcorrecties die tijdens de tweede lezing werden gevraagd, hebben wij in een gentlemen's agreement aanvaard, afstand doende op dat ogenblik van ons recht op het vragen van een nieuwe tweede lezing.

Niemand heeft op het amendement van twee partijvoorzitters iets durven aanmerken. U kent ons respect voor deze twee partijvoorzitters, maar hier bleken zij niet onfeilbaar. In dit verband heb ik, weliswaar niet vandaag, maar wel tijdig documenten neergelegd. **Deze documenten zijn als amendement aanvaard** ; ik bedoel niet aangenomen maar wel als amendement aanvaard en rondgedeeld.

Het is bijgevolg mijn goed recht deze documenten als amendement staande te houden.

Ik heb getracht u de correcte toelichting te geven. Ik weet, collega Verhaegen, dat u daarop prijs stelt.

De Voorzitter : Wat er ook van zij, door het toevoegen van het 4°, heeft u de draagwijdte van het artikel gewijzigd.

De heer J. Van Elewyck : Mijnheer de Voorzitter, ik ontken dit en ik zal u zeggen waarom. Indien u zo vriendelijk zou willen zijn het document 303 nummer 1, met name de originele tekst, te nemen en zou willen lezen het artikel 3 van wat toen paragraaf 2 was en dit vergelijken met paragraaf 3 van de door de Commissie aangenomen tekst, zal u vaststellen dat deze twee paragrafen grondig van elkaar verschillen en dat de vermelding van 4° erbij in feite beantwoordt aan datgene wat moest bedoeld worden bij de paragraaf 2 van de oorspronkelijk neergelegde ontwerp-tekst.

Mijnheer de Voorzitter, ik heb de amendementen, ondertekend door de heren Swaelen en Verhofstadt, niet opgesteld en ik heb deze evenmin ingediend. Ik behoud dus mijn amendement.

De Voorzitter : Minister Poma heeft het woord.

Minister K. Poma : Mijnheer de Voorzitter, wij gaan akkoord dat het niet paragraaf 2 moet zijn maar wel paragraaf 3, met dien verstande dat het gaat om paragraaf 3 in zijn geheel, terwijl u zegt, mijnheer Van Elewyck, dat het om paragraaf 3, 4° gaat.

Het verschil ligt daarin dat u het beperkt tot 4° terwijl wij zeggen dat het paragraaf 3 in zijn geheel moet zijn. In beide gevallen zegt men evenwel duidelijk dat het niet paragraaf 2, maar wel paragraaf 3 is.

Ik wens dus dat het amendement van de heer Van Elewyck wordt verworpen.

De heer J. Van Elewyck : U aanvaardt dus mijn amendement niet ?

Minister K. Poma : Ik zeg dat het moet zijn artikel 3, paragraaf 3.

De heer J. Van Elewyck : Mijnheer de Voorzitter, ik herhaal dat op voorwaarde dat de Minister mijn amendement aanvaardt, ik bereid ben mijn amendement – ik leg de nadruk op het woord „amendement”, want het is geen tekstcorrectie – te beperken tot

paragraaf 3. Het blijft echter een amendement en daarover beschik ik dus zelf.

De Voorzitter : Mijnheer Van Elewyck, ik begrijp u zeer goed.

De heer J. Van Elewyck : Ik hoop dat de Minister het ook begrijpt.

Minister K. Poma : Mijnheer de Voorzitter, ik begrijp het zeer goed. Naar mijn mening is het geen amendement maar een correctie.

De heer J. Van Elewyck : Daarover beslist de Minister niet, daarover beslist ikzelf door de indiening.

Minister K. Poma : Neen, daarover beslist u ook niet.

De heer J. Van Elewyck : Natuurlijk, mijnheer de Minister, beslis ik daar wél over. U dient ter zake het Reglement te raadplegen, mijnheer de Minister.

Minister K. Poma : U bent hier geen dictator.

De Voorzitter : Het werd ingediend als een amendement.

Minister K. Poma : Hij heeft het recht een amendement in te dienen.

De Voorzitter : Mijnheer de Minister, u mag ook een subamendement indienen. De Regering kan een subamendement indienen om 4° te schrappen.

Minister K. Poma : Een amendement betekent dat het niet gaat om een tekstcorrectie, maar om een inhoudswijziging.

De heer J. Van Elewyck : Dat is het ook

Minister K. Poma : Neen.

De Voorzitter : Wij zullen de stemmingen over artikel 10 en het amendement bij dit artikel aanhouden.

Bij amendement stelt de heer Van Elewyck voor een nieuw artikel 10bis in te voegen, luidend als volgt :

„§ 1. Mits voorafgaande toestemming van de Vlaamse Executieve, de Vlaamse Mediaraad gehoord, kan taalomroep georganiseerd worden door de Belgische Radio en Televisie,

Voorzitter

de verdeler van televisieprogramma's en/of de erkende niet-openbare televisieverenigingen.

§ 2, De Vlaamse Executieve bepaalt de soorten programma's die kunnen worden aangeboden door de niet-openbare televisieverenigingen bedoeld onder artikel 7, 3".

De heer Van Elewyck heeft het woord.

De heer J. Van Elewyck : Mijnheer de Voorzitter, het ligt voor de hand dat aangezien dit ook gaat over de organisatie van teledistributie, moet worden gezegd wie de betaalde omroep mag organiseren.

De Voorzitter : Minister Poma heeft het woord.

Minister K. Poma : Ik vraag dit amendement te verwerpen verwijzend naar het commissieverslag, eerste lezing, bladzijde 130, tweede lezing, bladzijde 13. Het kan onmogelijk dat de Vlaamse Executieve normen oplegt inzake de programmering voor betaalde omroep. Wat betreft de actualiteitsuitzendingen verwijs ik naar mijn duidelijke toelichting die ook in het verslag is opgenomen op de bladzijden 131 en 132.

De Voonitter : De stemming over het amendement houdende invoeging van een nieuw artikel 10bis wordt aangehouden

Artikel 11

In geval van overtreding van de bepalingen van dit decreet van andere wettelijke verbodsbepalingen of het ongebruikt laten van de toegewezen mogelijkheden kan de Vlaamse Executieve, de Raad gehoord, de erkenning van de niet-openbare televisievereniging opschorten of intrekken.

De Vlaamse Executieve motiveert haar beslissing.

- A *angenom en.*

De artikelsgewijze bespreking is gesloten.

Wij zullen donderdag om 16 uur de hoofdelijke stemming over het gehele ontwerp van decreet houden.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De Voonitter : Hiermede zijn wij aan

het einde gekomen van onze werkzaamheden voor vandaag..

Wij komen morgen om 10 uur opnieuw bij een.

Daar over het voorstel van decreet van de heer Olivier C.S. in verband met de vogels en vogelwedstrijden om het advies van de Raad van State werd verzocht, zullen wij die vergadering aannemen met de behandeling van het voorstel van decreet van de heer Theo Kelchtermans C.S. over de ruimtelijke ordening en de stedebouw om nadien het ontwerp van decreet over de jachtwet, de nota inzake persoonsgebonden aangelegenheden, het ontwerp van decreet inzake bijzondere jeugdbijstand en het ontwerp van decreet betreffende het toezicht op de gemeenten te bespreken.

Zo mogelijk zullen wij ook enkele interpellaties afhandelen.

De vergadering is gesloten.

- De vergadering wordt gesloten om 20.50 uur.